

சாந்தி யோகம்

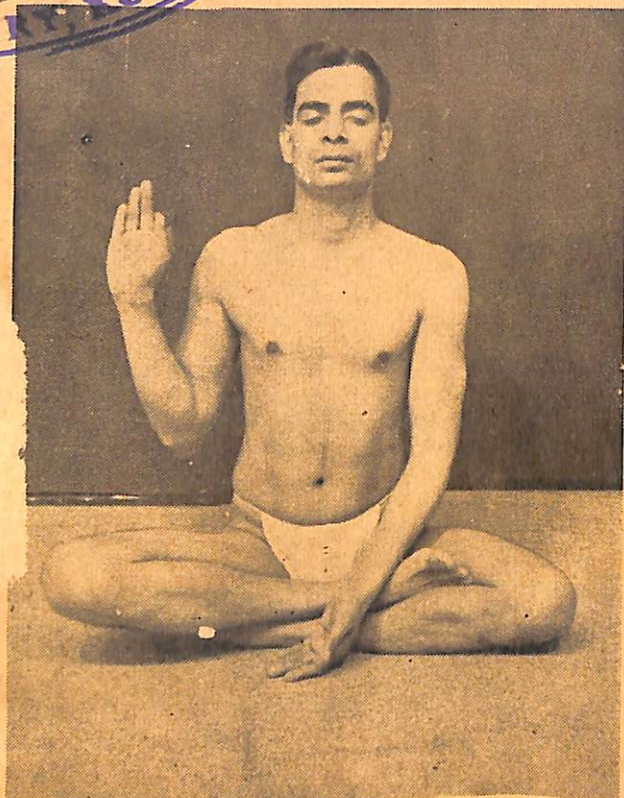

शान्ति योग

சந்திரம்

ACC. NO. 45452

Δ: 864

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

PUBLISHED BY
THE YOGA PUBLISHING HOUSE
PEYAPPA GARDEN BANGALORE

Rights Reserved]

[Price Rs 2/-

யோக சிகிச்சை

(முதல் பாகம்)

சாந்தி யோகம்

शान्ति योग

சுந்தரம்

(ஆசிரியர் : ஆனந்த ரகஸ்யம், வலிவும் வனப்பும், ஆரோக்கிய உணவு)

सह ना ववतु । सह नौ भुनक्तु ।
सह वीर्यंकरवावहै । तेजसिना
वधीतमस्तु मा विद्विषावहै ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

PUBLISHED BY
THE YOGA PUBLISHING HOUSE
PEYAPPA GARDEN BANGALORE CANT.
(JANUARY 1944)

First Edition
January 1944

PRINTED AT
THE ANANDA VIKATAN PRESS, MADRAS

பொருள் அடக்கம்

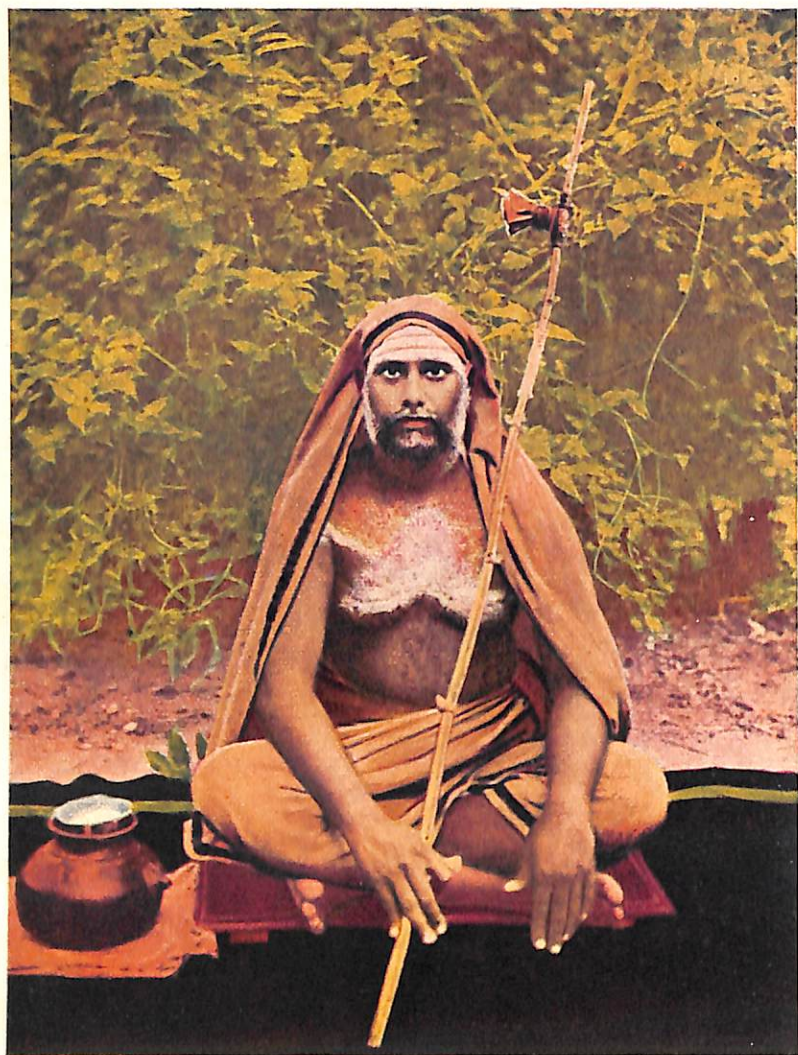
முதல் பாகம்

முகப்புப் படம்—ஸ்ரீ சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரி சுவாமிகள்

சமர்ப்பணம்	...	...	5
தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்துதி	...	...	6
தாத்பர்யம்	...	...	7
சாந்தி சுலோகம்	...	...	8
குரு தத்துவம்	...	...	10
சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரியாரின் சரித்திரம்	...	...	11
கடிதங்களில் கொடுத்த உபதேசம்	...	...	37
பிதற்றல்	...	...	39

இரண்டாம் பாகம்

1. பழைய பெருமை பதவி கொடுக்குமா?	...	...	1
2. சங்கல்ப நாசனம்—சாந்தி	...	...	6
3. ப்ராண—ச்ருதி ப்ரமாணம்	...	...	12
4. சூக்ஷ்ம பிராணாயாமம்	...	...	22
5. சந்தியாவந்தன ப்ராணாயாமம்	...	...	33
6. திட்டமும் ஆராய்ச்சியும்	...	...	42
7. சாந்தியும் மூனையும்	...	...	47
8. நாஸ்திகனுக்கு அல்ல சாந்தி	...	...	55
9. பிறப்பு இறப்பு மர்மம்	...	...	63
10. தன்னையறிந்து விற்றலே—சாந்தி	...	...	69
11. வைராக்கியம் நிராபிமானம்	...	...	76
12. சத்சங்கம்	...	...	88
13. சாந்தி சுலோகம்	...	...	97

பெரியவருக்கு எழுந்தருளியுள்ளார் } நாராயண ஸ்ரீமாத் -
அவர் உபநிஷத் கருவிகள்

இலக்கணம் இ.த. 1990

சமர்ப்பணம்

என்னைத் தடுத்து ஆட்கொண்ட ஸ்ரீ சத்குரு
பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக பிஷு சிவப்ரகாச
ஆனந்தகிரி சுவாமிகள் அவர்களுடைய திவ்ய
பாத பத்மங்களில், ரூபகார்த்தமாக
அன்புடன் இந் நூல் ஆசிரியரால் சமர்ப்பணம்
செய்யப்பட்டுள்ளது.

தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்துதி

वटविटपि समीपे भूमि भागे निषण्णं
सकल मुनि जनानां ज्ञानदातारमारात् ।
त्रिभुवनगुरुमीशं दक्षिणामूर्तिदेवं
जनन मरणदुःखच्छेददक्षं नमामि ॥

வடவிடபி ஸமீபே பூமி பாசே நிஷண்ணம்
ஸகல முனி ஜனானம் ஞானதாதார மாராத் |
த்ரீபுவன குருமீசம் தக்ஷிணமூர்த்திதேவம்
ஜனன மரணதுக்க ச்சேததக்ஷம் நமாம் ||

(1)

चित्रं वटतरोर्मूले वृद्धाः शिष्या गुरुर्युवा ।
गुरोस्तु मौनं व्याख्यानं शिष्यास्तु चिन्त्रसंशयाः ॥

சித்ரம் வடதரோர்மூலே வ்ருத்தா: ஸிஷ்யா குருர்யுவா |
குரோஸ்து மௌனம் வ்யாக்யானம் சிஷ்யாஸ்து
ச்சித்ரஸம்சயா: ||

(2)

ॐ नमः प्रणवार्थाय शुद्धज्ञानैक मूर्तये ।
निर्मलाय प्रशान्ताय दाक्षिणामूर्तये नमः ॥

ஓம் நம: ப்ரணவார்த்தாய ஸுத்தஞானைக மூர்த்தயே |
நிர்மலாய ப்ரசாந்தாய தக்ஷிணமூர்த்தயே நம: ||

(3)

निधये सर्वविद्यानां भिषजे भवरोगिणां ।
गुरवे सर्वलोकानां दक्षिणामूर्तये नमः ।

நிதயே ஸர்வவித்யானாம் பிஷஜே பவரோகினாம்
குரவே ஸர்வலோகானாம் தக்ஷிணமூர்த்தயே நம: ||

(4)

मौनव्याख्याप्रकटितपरब्रह्मतत्वं युवानं
वर्षिष्ठांते वसद्विषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्ठैः ।
आचार्येन्द्रं करकलितचिन्मुद्रमानंदरूपं
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमांडे ॥

(5)

தா த்பர்யம்

ஆல விருஷத்தின்கீழ், பூமியில் அமர்ந்திருக்கும் (1)
ஸகலமுனி ஜனங்களுக்கும் வெகு சீக்கிரத்
தில் ஞானத்தை அளிப்பவராயும் மூன்று
லோகங்களுக்கும் குருவாயும், ஈசனாயும்,
பிறப்பு இறப்பினால் ஏற்படும் துக்கத்தை
அறுத்தெறிவதில் சமர்த்தனாயும் உள்ள,
தட்சிணாமூர்த்தி தேவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அழகான ஆலவிருஷத்தினடியில் சிஷ்யர்கள் (2)
வயதில் முதிர்ந்தவர்களாயும், குரு
வாஸிபராயும் இருக்க குருவானவர் மௌனத்
தால் எடுத்துரைக்கவும் சிஷ்யர்களுடைய
சந்தேகங்கள் அறுபட்டு மறைகின்றன.

ஓம் என்ற ப்ரணவத்திற்குப் பொருளாய் (3)
விளங்கும், சுத்தஞான மூர்த்தியான, பரிசுத்த
மான, சாந்தி ஸ்வரூபனான, தட்சிணாமூர்த்
திக்கு நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சகல வித்தைகளுக்கும் களஞ்சியமான, (4)
துக்க சம்சாரப் பிணியால்
பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வைத்தியரா
யும், சகல லோகத்திற்கும் குருவாயுமுள்ள,
தட்சிணாமூர்த்திக்கு தண்டனிடுகிறேன்.

மௌன வியாக்கியானத்தால் தெரிவித்த (5)
பரப்ரம்ம சொரூபனும், பாலனும், பிரம
நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷ்யர்கள்
குழவிருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்
முத்திரையைக் குறித்த கையனும்,
ஆனந்த ரூபனும், தன்னிலேயே
ஆனந்தித்து நிற்பவனும், புன்முறுவல்
முகனும், ஆகிய பரம பிதாவான
அந்த தட்சிணாமூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

हरिः ॐ

ஹரி: ஓம்

शं नो मित्रः शं वरुणः । शं नो भवत्वयमा ।

शं न इन्द्रो बृहस्पतिः । शं नो विष्णुरुक्मः ।

ஸம் நோ மித்ர ஸம் வருண: | ஸம் நோ பவத்வர்யமா |
ஸம் ந இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: | ஸம்நோ விஷ்ணுருக்ரம: |

नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो । त्वमेव

நமோ ப்ரம்மணே | நமஸ்தேவாயோ | த்வமேவ

प्रत्यक्षं ब्रह्मासि । त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मवदिष्यामि ।

ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரம்மாஸி | த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரம்ம
வதிஷ்யாமி |

ऋतं वदिष्यामि । सत्यं वदिष्यामि । तन्मामवतु ।

ருதம் வதிஷ்யாமி | ஸத்யம் வதிஷ்யாமி | தன்மாமவது |

तद्वक्तारमवतु । अवतु माम् । अवतु वक्तारम् ।

தத்வக்தாரமவது | அவது மாம் | அவது வக்தாரம் |

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

பொருள்

மித்ரன், வருணன், அர்யமா, இந்திரன், ப்ரஹஸ்பதி, விஷ்ணு, ருக்ரமன் இவர்களெல்லாம் எனக்கு கேமத்தை உண்டு பண்ணட்டும்.

ப்ரம்மணை நமஸ்கரிக்கிறேன். வாயுவை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீயே (வாயு) ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மா. நீயே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மா என்று சொல்லுகிறேன். உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். ஸத்யத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆகையினால் என்னைக் காப்பாற்று. இதையெல்லாம் சொல்லுகிறவனையும் காப்பாற்று. என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். சொல்லுகிறவனையும் ரக்ஷிக்கட்டும்.

ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்திஹி: ||

சாந்தியோகம்

முதல் பாகம்

சத்குரு பரமஹம்ஸ ஸ்ரீ சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரி சுவாமிகளின்

சரித்திரமும் உபதேசமும்

குரு தத்துவம்

சத்குரு ஸ்ரீ விஞ்ஞானேஸ்வரானந்தருக்கு நமஸ்காரம்
பரமகுரு பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம்
பரமேஷ்டி குரு பரமஹம்ஸ ஸ்ரீ சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரி
ஸ்வாமிகளுக்கு நமஸ்காரம்

பராபர ஆத்ம குரு

गुरुनैव शिष्यश्चिदानन्दरूप शिवोहं शिवोहं ॥

குருநைவ சிஷ்யஸ்சிதானந்த ரூப சிவோஹம் சிவோஹம் ॥

குருவற்று சிஷ்யனுமற்று சாஸ்வத ஆனந்த ரூப மங்களகரன்
நான் மங்களகரன் நான்

சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரியாரின் சரித்திரம்

பக்தி நீ, பக்திக்கான பலனு நீ, பலவாச் சொல்லும்
சித்தி நீ, சித்தர் சித்தித் திறமு நீ திறமோர் மோன
முக்தி நீ முக்திக்கான முதலு நீ முதன்மையான
புத்தி நீ யெனக்கொன்றுண்டோ பூரணநந்த வாழ்வே
(தாயுமானவர்)

எம்பெருமான் சத்குரு கும்பகோணத்தில் அவதரித்தார். 'எம் பெருமான்' என நினைக்கவே மதி அழிகிறது! அவர் அன்பின் வெள் எத்தில் மனம் கரைகிறது! வரைவது எங்ஙனம்?

கருணை இனமல்ல; சுற்றமுமல்ல! தன தான்யத் தூண்
வள்ளல் ஓதலுமல்ல! இப்பேரன்புப் பிரவாகம் எத்தகைய
தப்பா! விடுத்த கருணை அடுத்த படகாய்த் தாங்க,
இதோ சம்சாரக் கடல் கடக்கலுற்றதே! அதோ தெரிகிறதே அக்கரை!
ஏ மகா புருஷா, சித்தா, பூர்ணயோகி, பவப் பிணியைப் புடம்
செய்த புமானே! எக் கைமாறு எத்தனை ஜன்மங்கள் இயற்றிடின,
எனக்கிட்ட நின் நன்றிக் கடன் கரையுமோ?

கைவல்யத்தைக் கரதலாமலகமாய்க் கைக் கொண்டு கைலையைக்
கடந்தவனே, எதை விட்டு எதைக் கூறுவது? எப்பாவத்தை (भाव)
வர்ணிப்பது? ஏழைகளுக்கிரங்கி விம்மி விம்மி யழு
எதை விட்டு ததைப் பகருவதா? "அஞ்ஞான இருளை யொழிப்
எதைக் கூறுவது? பேன்!" என கர்ஜித்துத் தூளாகியதைக் கூறு
வதோ? அகண்டானந்தத்தில் அமிழ்ந்து பித்தனாய்
பேயனாய், ஆடிச் சிரித்து அட்டகாசம் செய்ததை அறிவிப்பதோ?
भाव பாவ கர்மாக்களால் பாரத நாட்டின் பல பிணிகளை ஒழிக்க
வந்த உன் தேவ ரகசியங்களைப் பகருவதும் உண்டோ?

(கும்பகோணத்தில் பிறந்தாரென்றும். விளம்பி வருஷம் (1899)
வைகாசி மாதம் பிராமண மாதவ குலத்தில் ஜனனம். தந்தையின்
பெயர் கிருஷ்ண ராவ். தாய் சாவித்திரி அம்மாள்.
பெற்றோர் லக்ஷ்மீ நாராயணன் என்று பெற்றோர் திருநாமமிட்
டார்கள். பெருத்த மிராசும், இவர் பிறக்குங்கால்
கரைந்து விட, வறுமையே பீடித்து நின்றது.

பாலப் பருவம், எட்டு ஒன்பது வயதிற்குக்கும். தன்னுடன் விளையாடும் தனயர்களிலும் தான் தனிப்பட்டவன் என்றே தெரிந்தார். ஊரை விட்டகன்று நின்ற மரம் ஒன்று உண்டு. தினம் அங்கு செல்வார். என் கண்ணன், வேணுனுடன் ஸீலை கோபாலன், கோபிகை ரமணன், பாலகிருஷ்ண னாய்க் காத்திருப்பான். நரனும், நாராயணனும் விளையாடுவது வழக்கம்! இவ்விர்ப்பம் எப் பிறவிக்குக் கிடைக்கும் இக் கலியில்! சிந்தியுங்கள் மக்களே!

பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். உதாசினத்துடன் படிப்பும் நடந்து வந்தது. விதியில் சென்ற லக்ஷ்மீ நாராயணனை ஒரு நாள் ஒரு வட தேசத்துப் பைராகி அழைத்தான். தனித்தப் பாழைந்த இடத்திற்கு இட்டுச் சென்றான். ஈசனைக் கண்டு பரவசமடைந்தவன் போல் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டான்.

“ஐயனே, நீ சாதாரண மானிடச் சிறுவனல்ல. நீ பூர்ண யோகி! மஹா யோகத்திற்குப் பிறந்தவன்! இக வாழ்க்கையில் இறங்கக் கூடியவனல்ல! என்னுடன் இப்பொழுதே வாரும்! உன் நிலையை உடனே உணர்வாய்!” எனக் கூறிக் கிட்ட இழுத்தான்.

தாடியும் ஐடையும், கண்களில் பொரி பறக்கும் பார்வையையும் கண்டு பையன் பயந்தான். மனை நோக்கி ஓடி விட்டான்.

பத்தாம் வகுப்பைப் பாஸ் செய்து, உபாத்தியாயர் தொழிலையும் பயின்று, கலாசாலையில் பிராப்தவேகத்தால் உத்தியோகம் செய்தார். தந்தை இறந்தார். ஒரு வருஷத்திற்குப் பின் உபாத்தியாயர் தொழிலையும் துறந்தார். வீட்டின் வறுமைத் தாண்டலம் கொஞ்சமும் நெஞ்சைக் கலக்கவில்லை. உட்கார்ந்தார், விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டு மற்றும் வெட்டவெளிச் சித்தனாய்!

ஒரு நாள் ஒரு பொதுக் கூட்டத்திற்குள் புகுந்தார். பகவத்கீதையைப் பற்றி ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் சித்த புருஷரென்று உணர்ந்தார். கேவல்ராம் பின்னும் தன்னை ‘வா!’ என்று சிறு வயதில் அழைத்த பைராகியும் இவர்தான் என்று நிச்சயமாயிற்று.

இம் மகான் கேவல்ராம் என்ற சித்த புருஷர். ஊருக்கு வெளியே சிஷ்யர்களுடன் தங்கி யிருந்தார். இவரிடம் மயக்கம் ஏற்பட்டது. திடீரென்று கூடாரத்தில் தோன்றின லக்ஷ்மீ நாராயணன் வரவேற்கப்பட்டார். பல நாட்கள் சென்றன. இவ்விருவரும் பரஸ்பரம் சம்பாஷணை ஒன்றும் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. கேவல் ராம், “அங்கேயே இருக்கிறாயா?” என்று கேட்டதற்கு இவர் “என் தாய் பிழைத்திருக்க மாதம் ரூபாய் பத்து அவளுக்கு யாராவது கொடுத்து வந்தால் நான் இருப்பேன்!” என்றார். மகான் அப்பொறுப்பு தனதாக ஏற்றுக் கொண்டார். இது இன்றும் நிறைவேறி வருகிறது.

ஒரு நாள் கேவால்ராம் ஒழுங்காக நடந்து வரும் நம்மவரை யழைத்து என்ன உபதேசம் வேண்டு மென்று வினவினார். தனக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை யென்ற பதில் கிடைத் ஆச்ரம முடிவு தது.

பல நாட்கள் கழிந்தன. இருக்கும் ஸ்தலம், தனம், ஆச்ரமத்தை யெல்லாம், லக்ஷ்மீநாராயணனிடம் ஒப்புவித்து முடிந்த வரையில் நடத்த உத்தரவிட்டுக் கேவால்ராம் வட இந்தியா பிரயாணமாகினார்.

சிஷ்யர்கள் ஒவ்வொருவராக நகன்றார்கள். பணம் தீர்ந்தது- ஆச்ரமம் கலைந்தது.

கேவல்ராமிட மிருந்து ஒரு கார்டு (தபால் கடிதம்) வந்தது. அதில் “உனக்கு உபதேசிக்க நிச்சயித்த மந்திரத்தை இதில் எழுதி யிருக்கிறேன். ஜபிக்கவும்” என்று தெரியப் படுத்தி,

தபால் மூலம்
உபதேசம்

கீழே ‘ஓம் காளி!’ என்றும் குறித்திருந்தார். சீடர் கடிதத்தை வாங்கினார். ஒரு தரம் படித் தார். அலக்ஷியமாய் வீதியில் விட்டெறிந்தார். கிருஷ் ணனை இஷ்டமாய் அனுபவித்த தனக்கும் காளிக்கும் என்ன சம்பந்த மென்று தோன்றிற்று. ஸ்திரமயின்றி சுற்றிக்கொண் டிருந்தார். ஊருக்கு வெளியே ஒரு மாரியாத்தா கோவில். உள்ளே செல்ல எண்ணம் உதித்தது.

கோவிலுள் கால் வைத்துச் சற்று நின்றதும், திடீரென்று புரி யாத மாறுதல் தனக்குள் உதித்தது. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அதிகரித் தது. கட்டுக்கடங்காமல் பூமி ஆகாயம் இடம் ஆள் குறிப்பெல்லாம் பறந்தன.

மாரி, காளியானான். காளி தோன்றினான். அல்ல, பிடித்துக் கொண்டு விட்டான் ஆதி சக்தி, மகா காளி! உள்ளத்தை ஊடுருவி நின்றான்! மஹா உக்ரகமாய் ஆவேச உருக் கொண்டு தாண்டவமாடி னான். பிடித்தாட்டுகிறான். எனதையனின் மனம் மறைந்தது. உடலை மறந்தார். மானம், அவமானம், தோஷம், குணம் எல்லாம்! அகன்றன. காளிப்பித்தனாய், உடையற்று, உணர்ச்சி யற்று, பேயாய், காற்றாய் அலைந்தார். அசைவற்று, கால மற்று, கல்லாயும் அமர்ந்தார். கேவல் ராம்! உன் சித்தி என்னே!

“ஓம் காளி!” என்றதை ஒரு தரம் படித்து உதாசீனமாய் எறிந் ததற்கா இவ்வளவு கைமேல் பலன்? உன் மகிமை யென்னே! எத் தகைய காருண்யம்?

உத்தம
அதிகாரி

லக்ஷ்மீநாராயண! என்ன பெயர்! என்ன உத் தம அதிகாரி! ஒரு தரம் அலட்சியமாய்ப் படித்ததற் கே எனதன்னை லோகமாதா பிரத்யக்ஷமாகி விட்டாளே! அவளுக்கு நீ வாத்ஸல்ய லோலன் போலும்!

முன்னர் பகவான் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் அன்னையுடன் கூடிக் குலாவி விளையாடி நின்றார்! பின்னர் உனக்கு ஏற்பட்டதோ இன் னெருங்கிய பாக்கியம்!

இந்த ஆவேசத்தில் பல நாட்கள் திரிந்தார். நான், நிலை கணக்கின்றி, அசைவற்று யோகத்திலும் ஆழ்ந்திருந்தார்.

தபசின் வேகத்தை உடல் தாங்கவில்லை. காளியின் ஆவேசவெள்ளம் மெலிந்த மாம்சங்களைச் சீர்குலைத்தது. உடம் பெல்லாம் புண்கள் வெடித்து சீ, சலம், வெளி வந்தன. தபசைத் குஷ்டம் தாக்கியது போல், தோல் விகார நிலை தாங்காத உடல் கொண்டது. தூர் நாற்றம், உடையவனுக்கே சகிக்க முடியவில்லை. ஆட்கள் அருகவே இயலாது.

சென்ற இடத்தி லெல்லாம் துரத்தப்பட்டார். மனை சென்றார். தாய்க்கே சகிக்க முடியவில்லை. வழி தப்பி ஸ்திரீ சகவாசத்தால் மகன்கேடுண்டானென்று மதித்தாள். என்ன அநியாயம்! தாயும் மானிடர் மனது இத்தகையதே! ஈசனொருவனே சந்தேகித்தான் உள்ளதை உண்மையாய் அறிவான்! வீட்டிலும் இடமின்றி வெளியேற நேரிட்டது. திடுக்கிட்டுத் தவித்தார். வழியில் ஏதோ ஒரு அன்னையின் கோவில் இருந்தது. நுழைந்தார். மன முருகி, உடலை மறக்க, அன்னையின் திருவடிகளைப் பற்றிற்று.

“ஏது மறியா உன் பாலகனுக்கும் இக் கதியோ? எக்குற்ற மிழைத்தேன் கருணை நிதியே? நின் பூவுலகில் இவனிருக்கவும் இட மில்லை போலும்! நாற்ற முற்ற இவ்வுடலை என் பிணி ஒழிந்தது செய்வது?” என வேண்டினார். அன்னை மன மிரங்கி ஆதரித்தாள். “தபசின் தீவிரம் தாங்காது வந்ததே திங்கு! மருந்தை அருந்து! சில நாட்களில் பிணி திரும்!” என்று அபயம் கொடுத்து மறைந்தாள்.

இக் கட்டளைக் கிணங்க வைத்தியனும் கிடைத்தான். ஓளவுத மும் உண்டு, உடலெல்லாமும் தேய்த்தார். ஒரு மாதத்தில் சரீரம் பழைய நிலை பெற்றது.

கட்டுக் கடங்காம லடிக்கும் இந்தச் சக்தியை கட்டுப் படுத்த நினைத்தார். அத்வைத ப்ரம்ம சாதனமே சரி என்று புலப்பட்டது. ஞான ஜோதியாகிப் பிரகாசிக்க நிச்சயித்தார். தகுந்த சற்குரு வேண்டும். இவரை எங்கென்று தேடிச் செல்வது?

கும்பகோணத்தில் சச்சிதானந்த ஆனந்தகிரி என்று ஒரு சந்நியாசி இருந்தார். பிஷு. பரமஹம்ச வைதிக சந்யாசம் பூண்டவர். கேவலம் யத்யல்ல. தண்ட கமண்டலம் கொண்டவர். வயதில் மிகுந்து கலையிலும் கரை கண்டிருந்தார். லக்ஷ்மீ நாராயணன் இவரைக் குருவெனப் போற்றிச் சரண மடைந்தார். உத்தம சிஷ்யன் என சந்யாசிக்கு உதித்திருக்க வேண்டும். தனது அத்வைதக் களஞ்சியத்தை இவனுக்கு ஊட்ட வேண்டுமென நிச்சயமாயிற்று.

நீம் பரத நாடு நன்னாள் பெற்றது. அந்நாளன்று நம் மகான் பரமஹம்ச பிஷு சந்யாசியானார். தண்டம்க மண்டலமும் கிடைத்தன.

இகத்திலிறுத்திய இவர் பெயர் விலக, சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரி எனத் திருநாமம் பெற்று உத்தமனும் விளங்கினார். அப்பொழுது இவருக்கு 28 வயது ஆகியிருந்தது. குருவினிடம் படிப்பும் வாழ்க்கையும் விசித்திரமாகவே நடந்தன. பாடம் ஓத கால நிர்ணயம் கிடையாது. குருக் கிழவர் சித்தத்தில், நினைத்த கால மெல்லாம் படிக்கும் காலமே. ஒரே தரம்தான் சொல்வார். கருத்தை யுணர்ந்து ஒப்புவிக்க வேண்டும். கேட்ட கேள்விகளுக்கு உடனே பதில் கிடைக்காது. திடீரென நடு நிசியில் எழுப்புவார். உட்கார வைத்து, ‘இதோ பாடம்!’ என்பார். ‘எங்கே ஒப்பி’ என அதட்டுவார். பல நாட்கள் பாடமே இராது.

வாழ்க்கையிலோ பிஷு தர்மம். பிராமணர்கள் வீடு புகுந்து, “பவதி பிஷுந் தேஹி!” என்று கூவ வேண்டும். கிடைக்கும் அன்னத்தை குருவிற்கு நைவேதனமாக அளித்து, மிகுந்ததை **பிஷு தர்மம்** உண்பதே வழக்கம். குருவிற்குக் கோபம் அடிக்கடி வரும். காரணமே இராது. உண்ண மாட்டேனென்று சதியடிப்பார். சிஷ்யனும் பட்டினியாகவே படுக்க வேண்டும். குருவின் வாயில் வசை மொழிகள் அலங்காரமாகவே வரும்.

பார்ப்போருக்கு இந் நடத்தை கொடுரமாகத் தோன்றின. “இக் கிழட்டுப் பேயிடம் நம்தேவுடு சுவாமிகள் அகப்பட்டு முழிக்கிறாரே!” என்றும், “இவரை விட்டு வேறெங்கும் சென்றால், சத்குரு சேவை அத்தைத வித்துக்கள் எத்தனையோ கிடைக்குமே!” என்றும் சிவப்ரகாசருக்குப் போதித்து வந்தார்கள். குருதத்துவத்தை உலகோர் அறியாரென்று இளஞ் சந்நியாசிக்கு நன்றாகத் தெரியும். இக் கொடுமைகளுக் கெல்லாம் சலிப்பின்றி மிகுதியானுல்தான் அனுக்ரகம் சித்திக்க வாழ்க்கை பயன்படுமென்று நிச்சயித்தார். மகான்களாயினும் மாயையில் பிறந்து விட்டால் அகந்தை ஆட்டி விடுமல்லவா? இவ்வகந்தையை அழிக்கும் நற்சாதனமே என்று அறிந்தார்.

குருவின் சோதனை வலுத்தது. ஒரு நாள் இவர் அட்டகாசம் பொறுமைப் பொக்கிஷத்தையும் காலி செய்துவிட்டது.

அன்று நம் சுவாமிகள் பிஷு யெடுத்து வந் **சோதனை** தார். குருநாதனுக்குப் பரிமாறி, பிஷு செய்ய வேண்டினார். வேரைக் கண்ட பார்ப்பு போல் கிழவர் சிறினார். “அட பதரே! உனக் கென்ன திண்ணக்கம்! என் முகத்தில் முழிக்காதே என்று எத்தனை தடவை சொல்வது? உன் பிஷு தேவையில்லை. தூரப் போடு! நில்லாதே என்முன்! உம்! ஓடு!!” என்றார் குரு. அஞ்சா நெஞ்சமாய், பதட்டமின்றி நின்றிருந்தார் மஹான். மற்றும் வேண்டினார். கரை புரண்டது கோபம் பெரியாருக்கு. “நீ ஓடுகிறாயா, தடியால் புடைக்கட்டுமா? நீ சிடனுமல்ல. நான் குருவுமல்ல. போ, போ! இல்லையேல் சபித்து விடுவேன்!” — காரண மின்றி கொடும் சொல் பொழிந்தார்.

பார்த்தார் சிவப்ரகாசர். வேறு வழி ஒன்றையும் காணேன். திகைத்தார். திரும்பினார். வாசலில் இறங்கி வேகமாய் நடக்கலுற்றார்.

சிறிது தூரம் நடந்ததும் குரு நாதனின் குரல் உரக்கத் தொனித்தது. கோபத்துடனேயே துரத்திய சீடனை கூவியழைத்தார். “வாடா வா, இங்கே! வருகிறாயா இல்லையா?” என்று வார்த்தைகள் வந்தன.

அன்னவர் மனமும் குளிர்ந்தது. திரும்பி வேகமாய் வந்து உள் நுழைந்து மரம் போல் நின்றார்.

“என்னடா, உன் திண்ணக்கம்! உம்! நான் ‘போ’ என்றால், போய் வருகிறதோ! அவ்வளவு அலட்சியமா! உட்காரு!” என்று அதட்டினார். சின்ன சுவாமிகளுக்கு உள்ளத்தில் புன்னகையும் வந்தது. இதற்கப்புறம் குருவின் கடின கண்டனங்கள் நின்று விட்டன. மூன்று வருஷங்கள் படித்தார். பிறக்கும் பொழுதே குருவிற்கு மிஞ்சின சிஷ்யன். இவரிடம் கற்ற தெல்லாம் சாஸ்திரமே. சமாதியும் சகஜ நிலையும் சுயமாகவே சம்ஸ்கார பலத்தால் சிவப்ரகாசருக்கு சித்தித்திருந்தன.

வருஷா வருஷம் வியாச பூஜை நடத்தலுற்றார். சிஷ்யகணங்கள் தேடி வந்தார்கள். அத்வைதிராயம் விளங்கும் சுவாமிகளை, எதிர்த்து வாதித்து ஜயித்த வரில்லை. அனுபவத்தில் மிஞ்சிய குணதீசயங்கள் சித்த புருஷர். இவருக்கீடாக யாரு மில்லை. எப்பொழுதும் துடிப்பான வார்த்தை! சுத்தமான கர்மா. “வழா, வழா, கொழா, கொழா” நடத்தை, சம்பாஷணை பிடிக்காது. சாஸ்திர ப்ரமாணம், வைதிக தர்மம் தவறவே மாட்டார். தவறினவர் களை தாட்சண்யமின்றிக் கண்டிப்பார். “வெட்டு ஒன்று, துண்டு ரெண்டு” என்று சம்பாஷித்தும் நடந்தும் காண்பிப்பார். இத்தீரணைக் கண்டால், “மீயா, கியா!” என்னும் ஏட்டுச் சுரைக்காய் வேதாந்தப் புலிகளுக் கெல்லாம் நடுக்கமே. கலையும், அனுபவமும், அந்தர்பகித்தியாகங்களும் சம்பூர்ணமாய் வாய்த்த இந்தப் பூர்ண யோகியை, யாந்நான் எதிர்த்து மீளுவது?

உரக்கப் பேசுவார். படுகோபத்துடன் அடித்து விடுவார் போல் தோன்றும். அடுத்த நிமிஷம் குழந்தை போல ‘கட கட’ வென்று சிரித்து விடுவார். மேகத்தை விலக்கிச் சூர்யன் குழந்தை உதித்தது போல் நிலை மாறி விடும். கண்டிக்கப் ஸ்வபாவம் பட்டவன் கூட “இந்தச் சமியார் வேறே!” எனத் திகைப்பான். குற்றத்தை தாட்சண்ய மின்றி எடுத்தாரைப்பார். ஆனால், சிறிது குணமிருப்பினும், மறு நிமிஷம் அதையே உயர்த்தி, தைரியமளித்து உய்யும் வழியைக் காண்பிப்பார். ஒரு நாள், ஒருவருடன் உரக்கக் கூவி விட்டு, திடீரென நகைத்தார். “என்னைக் கண்டால், கரடி புலி மாதிரி நினைக்கிறாய்!” என்று கூறி, பிண புன் சிரிப்புடன், “என் சத்தத்துக்கே பயப்படறவா, எப்படிப்பா அத்வைதத்தை அடையமுடியும்? அஞ்சாத தீரம் வேண்டுமே!” என்றார்.

பக்தர்கள் இவர்களிடம் குறைகளைக் கூற வேண்டியதுதான் குறை நீங்கும் தாமசம். இவைகள் தாமாக விலகுவதைக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

சுருணை வள்ளல்! தயாள நெஞ்சன்! ‘சன்மார்க்க சம்ஸ்கார முள்ள சாதகனுக்குச் சாப்பிடவும் சோறில்லையே!’
தயாள என்பார். கண்களில் உடனே நீர் பெருகி, பொங்கும். குழந்தை போல் தேம்பித் தேம்பி அழுவார்!

பக்தி பெருகும்பொழுது, காட்சி கண் கொள்ளாத உன்னதம் பெறும். உடலும் உருவமும் கூடவா மாறித் தோன்றும்! தேஜஸ் மின்னும்! உள்ளம் உருகும். கல்லும் கரைந்து விடுமோ வெனத் தோன்றும்.

அத்வைத ஆராய்ச்சிப் பிரவாகத்தில் இறங்கி விட்டாலோ, வேதாந்த சிங்கமாய், கம்பிரமாய், புருஷோத்தமனாய்த் தோன்றுவார். “எதற்கும் எட்டா, எத்தகைய பொரு அத்வைதத்தில் ளப்பா, இது?” என அயர்ந்து விடும்படியாக உருமாறி விடுவார். மற்ற எப்பாவமும் அப்பொழுது சற்றும் கலக்காது. ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும், அண்ட சராசரங்களும் ஞானானியால் தகிக்கப்பட்ட சாம்பலாய்த் தோன்றும்படி செய்து விடுவார். ஒரு நாள் கண்ட இக் காட்சியின் வேகம், பல நாள், “எதற்கு இந்தப் பொய்யுலகம்?” என்று சீடனைப் பிரமிக்கச் செய்யும்.

பக்தர்களுடன் கொஞ்சி, சிரித்து விளையாடும் காட்சி யென்னே! கண்டிக்கப்பட்ட சிஷ்யனும், கடும் சொற்களை விளையாட்டு - மறந்து, மல்லிகைப் பஞ்சணை போன்ற இவர் ஆதவேடிக்கை ரிப்பில் மறந்து விடுவான்.

“இந்தச் சாமியாரை இனி மேல் பார்க்கிறதே இல்லை!” எனத் தீர்மானித்தவன், மறு வினாடியில், “ஐயோ, இவரைப் பிரிந்து எப்படி வீடு செல்வேன்!” என்று கலங்குவான்.

அஜானுபாஹு! தடித்த உடல், புது நிறம் வாய்ந்த பொன்மேனி. முத்துப் பற்கள். ஊடுருவிப் பாயும் கண்கள். பரந்த முகம். விரிந்த நெற்றி. கடாசுவிக்குட்கால், பல நிறங்கள் உடல் சித்திரம் பெறும் விழிகள்! கம்பிர நடை. தட்டி எழுப்பும் தொனி. ஐயனே! உன்னையும் இழந்து, உன் சரித்திரம் எழுதவோ நான் பிறந்தேன்! வெட்கமின்றி என் கண்களில் நீர் சொரிகின்றன! கிடைத்தற்கரிய கனி கிட்ட, கண்களுக்கு எட்டா நிலைக்குக் கொடுத்து விட்டுத் தவிக்கும் கொடுமையை யாரறிவார்?

ப்ரமஞானம் எதற்கு? உன்னுடன் இணை பிரியாதிருத்தல் போதும் எனத் தோன்றுகிறதே!

தனக்கு வரும் பாத காணிக்கைகள் பல நாழிகைகள் கூடக் கைகளில் நிற்கா. ஏழைகளுக்கும், கலைக்கும், பாடசாலைக்கும், தர்மத்திற்கும் பறந்துவிடும். எத்தனை லட்சம் இவ்வாறு வந்து மறைந்தனவோ, யாரால் கணக்கிட முடியும்? **தர்மம்** மடம், மாடி கட்டித் தருகிறேன் என்றவரை **கைங்கர்யம்** யெல்லாம் புறக்கணித்தார். திரிலோகமே மடம், அண்டாண்ட சராசர அபிதமே மாடி என்று இருந்து விட்டார்.

ஜாதி வித்தியாச மின்றி பக்தர்கள் இவர் அன்பிற்குப் பாத்திர மாணர்கள்.

“என்னைப் பகிரங்கப் படுத்தாதே! பத்திரிகையில் போடாதே!” என்றல்லவோ அத்தடி வந்தார்? சிறிது துண்டு பிரசுரம் ஏற்பட்டாலும் கோபித்துக் கண்டிப்பார். இவர் பார்வையில் மறைந்து பட்டவர்க ளெல்லாம் இகபர மிரண்டிலும் மேம் நின்று பட்டு நிற்கிறார்களே! ஏன் மறைந்து நின்று? யாரால் கூற முடியும்? இதுவும் ஒரு தேவ ரகசியம் போலும்!

சுரித்திரத்தை விட்ட இடத்தில் பிடிப்போம். சச்சிதானந்தரை விட்டு விலகினார். பின் இவர் நிலையை யாராலும் கண்டறிய முடிய வில்லை. சாதாரண சுபாவம் சிறிது காலமே தெளிவான நிர்மலம் ந்து நிற்கும். அவதூதராய்த் திரிவர். தஞ்சாவூரில் அடிக்கடி வசிப்பார். திருவையாற்றிற்கு ரோட்டி லெல்லாம் ஜாவர் போட்டுக் கொண்டு அவதூதராய் நடந்து செல்வார். சாக்கடையில் உட்கார்ந்து விளையாடுவார். குப்பைத் தொட்டியருகே காலத்தைக் கழிப்பார்.

உடுக்கை கையிலேந்தி “குடு! குடு” வென்று அடித்து யுத்தக் கூச்சல் போட்டுத் திரிவர். பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கும். தடுப் பவரோ, கேட்பவரோ முன்வர மாட்டார்கள். திருக் கூத்து பித்தனென்றார் பலர். பொய் வேஷமென்றார் சிலர். ஆசாரவீனனென்று திட்டினார்கள். பிகை யில்லை என்று விரட்டினார்கள். குளத்தில் அடித்துத் தள்ளவும் குழ்ச்சி செய்தார்கள். விரும்புவோரில்லாமலும் திரிந்தார். “வா” என்று அழைப்போரின்றியும் விளங்கினார். ஸ்மசான ருத்ரன் போலும், நாய், குலம் தரித்த தத்தாத்திரேயன் போலும் ‘ஹர ஹர’ என்ற பயங்கர சப்தங்களுமிட்டு ஆரவாரித்து, கண்டவர் ஓடும்படி சண்டமாருதம் போல் திரிந்தார்.

இக் காலத்தில்தான் இவரை சேவை செய்து பயன்பெற உண்மை பக்த சீலர்களான ஒரு ப்ரும குல கிருஹஸ்தரும் அவர் மனைவியும் முன் வந்தார்கள். சுவாமிகளின் உடல் பின்வரும் உடலைக்காத்த உன்னத தம்பதிகள் பக்தர்களுக்குப் பிழைத்தது. இவர்கள் வாத்தலம் யம், பாதுகாப்பு இல்லையேல், உடல் மறந்த அகோர தாண்டவ தீவிர சக்தி வேகத்தில், கவனிப்பின்றி மடிந்திருக்கும். சிவப்ரகாசர் இவர்களை, “அம்மா! அப்பா!!” என்றே பாவித்து அழைத்து இவர்களிடம் வெகு காலம் வாழ்ந்தார். இவர்களிடம் பக்தியின் தீவிரப் ப்ரகாசம் இருந்திரா விட்டால் மகா புருஷரின் அட்டகாசமும், கூத்தும், கண் கொள்ளா நிலைகளும், பொருள் நஷ்டமும், உடல் வாட்டமும் அவரை நிராகரிக்கச் செய்திருக்கும்.

இப்புனித தம்பதிகளுக்கு நானும் என் நமஸ்காரத்தைத் தாழ்மை யுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இவர்கள் பெங்களுருக்குக்

குடி புகா விட்டால் எனதய்யன், மெய்யன் இங்கு வரப் பிரமேயமுண்டாகி யிருக்குமோ?

விதிபோல், காக்க வந்தவர் காட்சி யளித்தே திருவார் என்ற வேதாந்த முடிவை என் நன்றி பெருகிய மனம் தற்சமயம் ருசிக்க வில்லை.

இப் பக்தரின் பெயர் ஸ்ரீ ராமய்யர். இவர் சதியே யோகாம்பாள்.

இவர்கள் வீட்டில் சுவாமிகள் செய்த லீலையில் ஒன்றை மட்டும் கூறுவோம்.

பாவ சுர்மா தம்பதிகள் இருவரும் வெளிச் சென்றிருந்தார்கள். சுவாமிகள் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். வேலையை முடித்துத் திரும்பினார்கள். வீட்டைச் சுற்றிக் கூட்டம். அக்கம் பக்க முள்ளவரெல்லாம் எதிரழைத்து இவர்களிடம் கூக்குரலிட்டார்கள்.

“ஐயோ, இந்தப் பைத்தியச் சாமியை உள்ளே சேர்க்காதே என்று சொன்னோமே. உங்கள் அறையில் யானை புகுந்து நிர்த்தாளி செய்வது போல சத்தம்! என்ன போச்சோ, என்ன இருக்கோ?” என்றார்கள்.

அவர்கள் மெல்ல உள்ளே நுழைந்தனர். கண்ட காட்சி வினோதமாகவே இருந்தது. வெகு வேலை செய்து களைத்தவர் போல் ஸ்வாமிகள் அறை மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“நன்னாருக்கு இவரைச் சுற்றிலும் தரை மேல் வீட்டு சாமான்களெல்லாம் அல்லோலாகக் காலாலமாக உடைபட்டுச் சிதறிக் கிடந்தன. ஷெல்புக ளெல்லாம் காலி. அடுப்பங்கரை நிர்த்தாளி. அரிசி, பருப்பு, பொடி யெல்லாம் விழ வேண்டிய இடம் பாக்கி யில்லை. திகைத்து நின்றார்கள் சதிபதிகள். நம் மகான் விழித்து நின்றார். அம்மா கோபிப்பாளே என்ற பயம் இந்தக் குழந்தைக்கு வர ஆரம்பித்தது. அன்னை பட படப்பாய், “இதென்ன அநியாயம்! என்ன செஞ்சிகள்?” என்றாள்.

“இல்லை, கொஞ்சம் யுத்தம் நடந்தது!” என்று பாலகிருஷ்ணன் யசோதைக்குப் பயந்து பேசுவது போல், ஈனத் தொனியில் பதிலளித்தார்.

“நன்னாருக்கு யுத்தம், சமையலறையிலே!” என்று கூறி விட்டு, இப் பொறுமை பூஷணம், பக்தியில் சிறந்த அன்னை, ஒழுங்கு செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

சிவப்ரகாசர் மெல்ல மெல்ல, அன்னையை நெருங்கி, “அம்மா, அம்மா, பசிக்கிறது! கொஞ்சம் காப்பி போட்டுக் கொடு!” என்று கெஞ்சிக் கொஞ்சினார்.

‘காப்பி! அம்மா!’

இதைக் கேட்டதும் கோபம் பறக்க, அன்னை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல், “எல்லாம்தான் கொட்டிக் கவத்திருக்கே!” என்று கடிந்தாள்

சற்றும் பின்னடையாமல் குழந்தை சுபாவமுடைய இந்த ஞான ஒளி “ இல்லே, அம்மா! கொஞ்சம் காப்பிப் பொடி மட்டும் தனியா, அதோ வச்சிருக்கேன் ! ” என்றுரே பார்க்கலாம்!

கோபம் பறந்தது. இவர்களுக்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. “ பக் ! ” என்று சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். சற்றும் தயங்காமல் பெரியாரும் கூடவே சிரிக்கலானார்.
கூடச் சிரித்தார் என்ன வீலை! என்ன வினோதம்! யாரறிய முடியும் காரணங்களை ?

இம் மகானுபாவரின் சரித்திரத்தை வரைந்து முடியாது. சரித்திரச் சுருக்கம் எதிர் பாராமல் கொஞ்சம் நீண்டுவிட்டது. ஆகையினால் பல வருஷங்களைத் தாண்டிவிடுவோம். கடைசி சில வருஷங்களைக் கவனிப்போம்.

ஸ்ரீ ராமய்யர் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து பென்ஷனானார். தமது மனைவியுடன் பெங்களூரில் வாசம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தார். அவர்கள் குமாரனுக்கும், இங்கே கலியாணமும் உத்தியோகமும் ஏற்பட்டன. ஆனால் ஆனந்த கிரியார் இங்கு வருவதற்குக் காரணம் வேண்டுமென்றே இத்தம்பதிகளை இந்த மூலைக்கு ஒதுக்கின ரென் பதில் ஐயமில்லை. இதற்கு ஒரு ஆதாரமும் கூற முடியும். சுவாமிகள் மகா சமாதி ஆன இந்த ஒரு வருஷத்திற்குள்ளேயே, வீட்டைக் காலி செய்து தங்கள் சொந்த இருப்பிடமான சென்னைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். பெங்களூரில் கடைசியாகச் செய்த இம் மகா புருஷரின் உன்னத ஒப்பற்ற வீலைகளின் ஞாபகம் இங்கிருந்தால் தாங்கமுடியாதென்று சென்று விட்டார்கள் போலும்!

1940ஸ்ரீ நம் மஹான் பெங்களூர் வந்து சென்றதாகத் தெரிகிறது. அப்பொழுது ஜனங்களுடன் கலக்கவில்லை. **முதல் தடவை** தான் பிடிக்கவேண்டிய பட்சிகளுக்கு, வீலை வீசத்துப்பறிய வந்திருக்கக் கூடும்.

1941ஸ்ரீ திரும்பவும் ராமய்யர் வீட்டிற்கு வந்தார். இதே தெருவில் ‘ அனந்த மடம் ’ என்று ஒன்றிருக்கிறது. அங்கே சிரேஷ்ட பக்தராவ ஒரு அபூர்வ ஆத்மா ஹரி ஹரானந்த ஸ்வாமிகள் என்ற நாமத்துடன் வைராக்கிய ஸ்திதியில் பக்தர்களுக்கு வசித்து வருகிறார். எனக்கும் இவருக்கும் நல்ல ஸ்நேகிதம். கோர்ட்டு வேலையை முடித்து மத்தியானம் நிஷ்டைக்காக இந்த மடத்திற்கு வந்து சில மணி நேரம் ஏகாந்தத்திலிருந்து செல்வது வழக்கம். என்னைப் போன்ற வக்கில் நரஸிம்ம ராவ் நாயுடு என்பவரும், ஹரி ஹரானந்தரிடம் அத்யந்த பிரீதி கொண்டவர்.

இதை யெல்லாம் தன் யோகத்தால் அறிந்த நம் மஹானுபாவர் இப் பறவைகள் வரும் இடமான, இந்த மடத்தில் தன் கண்ணிகளை

வீசலுற்றார். ஒரு நாள் இங்கு புருந்தார். 'நாராயண' என்னும் பொழுதே விருத்தி லயமாவதைக் கண்ட ஹரி ஹரானந்தர் இம் மகா புருஷரை வரவேற்று, உபசரித்து, மடத்தில் வீசினார் அமர்த்தி எங்களுக்குக் கோர்ட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் கண்ணிகளை தகவல் கொடுத்தனுப்பி விட்டார். சற்றும் தாமத மின்றி மடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு பல சந்யாசிகள் இருந்தார்கள். இதில் எவர் நம் ஆசாமி யென்று விசாரிக்க இஷ்டமில்லை. எல்லோரையும் பார்த்து, மனம் அங்கீகரிக்காமல் கூடத்து மத்தியி லமர்ந்திருந்த ஒரு உருவத்தினிடம் சென்றது. அதைப் பார்த்ததும் பார்வை அங்கேயே ஊன்றிற்று. ஏதோ சாந்தி யெல்லாம் உருவாய்த் திரண்டு, கைலயங்கிரியானே அசலமாய் வந்து உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் புலப்பட்டது. அவருக்கே தண்டனிட் டேன். அவரே, சிவப்ரகாசர்.

அனுஷ்டானம் முடித்து அன்று மாலை அங்கேயே தங்கினேன். பக்தர்கள் அநேகர் கூடினார்கள். தேவிக்கள் முதல் பிரசங்கம் போல் எப்படியோ சேர்ந்து விட்டார்கள். சுவாமி கள் ஆவேசத்துடன் பேசலுற்றார்.

அப்பொழுதே என் வாழ்க்கையில் முதல் தரம் கண் கொள்ளா ஆனந்தக் காட்சியைக் கண்டேன். கண்ணை மூடிக்கொண்டு கேட்டால் பேசுவது விவேகானந்தரோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டி யிருந்தது. அதே வாக்கு, அதே உத்தண்டம்; அதே சாஸ்திர ப்ரமாணத் திவிரம்! அதே அபிப்பிராயங்கள்; சண்டப் பரசண்டமாக வார்த்தைகள் வந்தன. பிரமித்தேன். அவர் கண்களைப் பார்த்தேன். தன் பேச்சின் உருக்கம் தனக்கே ஆற்றாமல், விருத்திகள் மறைய, கண்களில் நீர் தாரை பெருக மட மடவென்று சிரித்தும் அழுதும் தோன்றினார். பாவ சமாதியின் வேகம் மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. மனம், "இவர் விவேகானந்தரில்லை! இவர் நமது இஷ்ட தெய்வம். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர்தான் நம் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி சற்று உருமாறி வந்து அமர்ந்திருக்கிறார்!" என்று நினைக்கச் செய்தது.

இவருடன் பல தடவைகள் சந்திப்பு, சம்பாஷணை, ஸ்பர்சம் ஏற் பட்டன. பல வித அந்தஸ்திலுள்ள பக்தர்கள் வந்து குழ்ந்து கொண் டார்கள். வேண்டிய வரன்களைப் பெற்றார்கள். பக்தர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். சென்ற இட மெல்லாம் பின் தொடர இவரைக் காணவும், இவர் பாவ சமாதியை அனு பவிக்கவும், அனுக்ரகத்தையும் உபதேசத்தையும் பெறவும் தம் தம் தொழிலையும் விட்டுத் திரியலானார். இவைகளெல் லாம் அந்த ஒரே 'பேட்டி'யில் நடந்தவைகளல்ல. பல தடவை பெங்களூர் வந்து சென்ற காலங்களில் நடந்த சம்பவங்கள்.

இவரிடம் தென் தேசத்தில் பிரபலமாய் வெளித் தோன்றிய, நுத்ர அம்சம் முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. சாந்த ஸ்வரூபனாய், பக்த ரசபாவராய், அபய ப்ரதானராய் ஜ்வலித்தார். நுத்ர அம்சம் இவரை இங்கு வரவழைக்க, பழைய கூத்துக்களை மறைந்தது நினைந்து தயங்கிய ஸ்ரீ ராமய்யரும் ஆச்சரிய மடைந் தார். சகலரையும் மயக்கித் தன்னிடம் இழுத்து,

கரை சேர்க்க மகா விஷ்ணு மோகனங்களுக மாறி விட்டாரோ என்று திகைத்தார்.

முதல் இரண்டு மூன்று தரம் வந்ததில் வேறு பக்தர்களிடம் அதிகம் நெருங்கிப் பழகி வந்தார். நானும் சாதனையே பிரதானமாகக் கொண்டு நின்றேன். இவரைப் பார்க்கப் பல இடங்களுக்குத் திரிவதில்லை. காலமும் கிடைக்காமலிருந்தது. அவர்களை யெல்லாம் “சொக்குப் பொடி” போட்டுப் பிறகே தன் மயக்கத்தைக் கடைசியாக எனக்கு அளிக்கச் சேகரித்து வைத்திருந்தார் போலும்!

மத்தியில் ஒரு முக்கிய சம்பவம் நடந்தது. முதன் முதலாக இவர் பாத தூளி எனது கிருகத்தில் விழ, பிசை யளித்தோம்.

காலையில் வீட்டிலுள் திருவடிகளை வைத்தார். படியேறியதும், சுய நிலை மாறி விட்டது. கண்களில் நீர் பெருக பாவ சமாதியில் அறியக் கூடா நிலையிலிருந்து பேசலுற்று. ஆங்கிலத்தில் ‘I have granted the spiritual Salvation of India to-day!’ (இந்தியாவின் முக்தி நிலையை இன்றே அளித்தேன்) என்று மூன்று தரம் மொழிந்தார். “இது உன்” என்று மறுபடியும் ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். அந்த அறையில் நான் ஒருவனே இருந்தேன். இதன் முழு அர்த்தம் என்ன? எந்த தேவ ரகசியம், மானிட ருக்கு இதன் மூலம் அளிக்கப் பட்டதோ?

பிசை நடந்த மத்தியானத்தி லிருந்து பக்தர்கள் சேர ஆரம்பித்தார்கள். இவர் இங்கிருப்பதை எவ்வாறோ அறிந்தார்கள்! சுவாமிகளும் கூடத்தில் உட்கார்ந்து ஆங்கிலத்தில் சண்ட மாகுத திவிரத்துடன் பேச ஆரம்பித்தவர் இரவு பிர்வாகம் ஒன்பது மணியாகியும் நிறுத்தவில்லை. வந்தவர்கள் வெளிச் செல்லவுமில்லை. புதிதாய் வருபவர்களும் ஓயவில்லை. எட்டு மணி நேரம் நிலலாது பொழிந்திருக்கிறார் மகான். இடையே அட்டகாசச் சிரிப்பும் ஆனந்தக் கண்ணீரும் பொங்கி நின்றன.

இரவு 11 மணிக்கு சயனித்தார். அவர் அருகே பூமியில் நானும் படுத்திருந்தேன். இரவு 1-30 மணி இருக்கும். நாகலெட்சுமி (இல்லாள்) மெதுவாய்க் கூப்பிட்டாள். நடு நிகியிலிருந்து வந்த யமன் ஆண் குழந்தைக ளெல்லாம் வாந்தியும் பேதியுமாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தன வென்று கவலையாகக் கூறினான். படுக்கை யறை தலைப் பக்கமெல்லாம் வாந்தி. வாந்தி செய்யச் சில சென்றன. நிற்கும்பொழுதே எனக்கும் தலை சுற்றி, வயிற்றையும் வலித்தது. இரண்டு தடவை வாந்தி பேதியாயிற்று.

உணவில் விஷ ஜந்துக்கள் விழுந்து விட்டதோ என ஆலோசித்தோம். சுவாமிகளுக்கும் அவருடன் வந்த நான்கு சிஷ்யர்களுக்கும், மற்ற வீட்டிலுள்ளவருக்கும் ஒன்றும் ஆகவில்லை. சௌகரியமாகவே

இருந்தார்கள். பெண் குழந்தைகளுக்கும் உபாதி ஒன்று மில்லை. மெல்ல சுவாமிகளிடம் சென்றேன். அவர் விழித்துக் கொண்டு கட்டில் மேல் உட்கார்ந்திருந்தார். விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதற்குள் பெரிய பையனுக்கு அதிகமாகி விட்டது. பல தடவைகள் பேதியாக, நடக்கச் சக்தி யின்றித் தள்ளாட, அத்தாயமாகத் தூக்கி வாசலுக்குச் சென்றேன். நீர்மலம் அளவு கடந்து கழிந்தது. எழுந்திருக்கச் சக்தி யற்றவனானான். தூக்கிப் படுக்கையறை கொண்டு வந்தேன்.

ஈனஸ்வரத்துடன் தாய் மடியில் தலை வைத்துப் படுக்க ஆசைப்பட்டான். தாய் மடியில் தலை வைத்துக் கீழே போட, “ஏதோ செய்கிறதே” என்று கூவிக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். கால்கள் நீண்டன. நாடி ஒடுங்கலுற்றது. மேல் ஸ்வாசமாக சிரமத்துடன் வரத் தொடங்கியது.

என் மனம் கல்லாய் நின்றது. மடியில் படுத்த மகனின் நிலையைக் கண்டவன் மனம் எவ்வாறிருந்ததோ!

“ஸ்வாமிகளை விபூதி போடச் சொல்லுங்களேன்!” என்றான் நாகலெட்சுமி.

விபூதி போட “எங்கே விபூதி?” என்றார் பெரியாரும். பூஜை யறைக்குச் சென்றார். விபூதி கொண்டு வந்தார். மயக்கமாய் விழுந்த தனயனுக்கு முதலாக விபூதி போட்டார். பின் கட்டிலிலுட்கார்ந்து, “இன்று ரொம்ப கூட்டம். நம் வீட்டுக்குழந்தைகளை யெல்லாம் யார் என்று பார்க்கவில்லையே என நினைத்தேன்!” என்றார்.

“இப்பொழுது நன்றாகப் பாருங்கள்!” என்று சொன்னேன். ஒவ்வொருவராக நமஸ்கரித்து, ப்ரசர்தம் பெற்றுப் படுக்கைக்குச் செல்லவும் மணியும் மூன்று அடித்தது.

“அசுர வேளை போய் விட்டது. தெய்வ வேளை வந்து விட்டது. பயப் படாதே, படுத்துக் கொள், அம்மா!” என்று ஓடி விட்டான் தைரியம் சொல்லி அனுப்பி விட்டார்.

காலையில் குழந்தைகள் எழுந்தார்கள். ஏதுமறியாதவர்கள் போல, விழித்தார்கள். அல்ப ஆகாரம் கொண்டு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள கலாசாலைக்கு நடந்தும் சென்றார்கள்!

வீடும், இரவில் யமபடாக்கள் எட்டிப் பார்த்ததாக தோன்றவில்லை.

அன்று பக்தர்கள் மனைக்குச் சென்ற மகான் இரவில் நடந்த கூத்தைக் கூறி, “பாழாப் போற சாமியாருக்கு பிணை போட்டேன். பிள்ளை குட்டி போயிடுத்து!” என்று சொல்லிடப் போறானே, நாராயண எனத் தவிச்சக் கொண்டிருந்தேன்” என்றாராம்.

உருக்கமான இரு சம்பவங்கள். முதல் பிணை கழிந்த பிறகு ஸ்வாமிகள் அநேக தடவைகள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். சில சமயங்களில் சிற்றுண்டியோ, போஜனமோ எடுத்துக் கொள்வது வழக்கம்.

ஒரு நாள் சாயங்காலம் நாலரை மணி இருக்கும். வாசலிலிருந்து
 ‘ஸ்வாமிகள் வந்து விட்டார்!’ என்ற கூச்சல் கேட்
 அண்ணா டது. வரவு சந்தோஷத்தையே கொடுத்தது. என்
 அம்மாவாருர் நிலை மட்டும் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அண்ணா
 வாக அதிகாரம் செய்வது போய், அம்மாவாக
 அமைய நேரிட்டிருந்தது!

அன்று வீட்டு எஜமானி வீட்டிற்கு விலக்கம். மூன்று நாள் விடு
 முறையி லிருந்தாள். “ஆரோக்கிய உணவு” கட்டுரைகளைப் படித்தவர்
 கள் இந்த ஆசாமி நல்ல சமையல்காரன் என்றும் ஊகித்திருப்பார்கள்.

பெரியவாள் வரும்பொழுது சமையலறையி லிருந்தேன். டிபன்
 செய்து போடக் குழந்தைகள் தின்று கொண்டிருந்
 ‘அடை’ டிபன் தன. டிபனுக்கு அடை.

நேராகச் சமையலறைக்குள் வந்து புன்சிரிப்
 புடன் நின்றார். ஒரு முக்காலிமேல் அமர்த்தினேன்.

“நீ இன்னிக்கு அம்மாவாக்கும்!” என்றார்.

சுவாமிகளுக்கு இந்த அடையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது
 ஆசை. அவருக்குக் கொடுக்க சங்கோசம். “வைதிக பரமஹம்ச
 சன்யாசியாச்சே. ஏழைக்கு இரங்குவாரோ?” என்று தோன்றியது.

மெதுவாக, “கொஞ்சம் அடை சாப்பிடலாமோ?” என்றேன்.

“சின்னதாகத் தட்டிக் கொடேன், ஒன்று” என்றார்.

சந்தோஷத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். மாவில், தேங்காய், தயிர்க்
 கட்டி எல்லாம் சேர்த்தேன், குஷியாக, சட்டியில், அடை லேசாகத்
 தட்டப்பட்டது. ஐந்து குழிகள் செய்யவே அவைகளில் நல்ல எண்ணெ
 யும் ஆனந்தமாகத் தாண்டவ மாடிற்று. யார் யார் வயிற்றிலோ
 போகும் எண்ணெய்க்கு, இந்த மகான் வயிற்றில் செல்லப் போகிறோ
 மென்ற சந்தோஷம் போலும்! தான் புசித்ததுமன்றி கூட வந்திருந்த
 அட்வோகேட் நரசிம்ம ராவ் நாயுடு அவர்களுக்கும் “சாம்பின்”
 கொடுத்தார்.

இந்த அட்வோகேட் கிருஷ்ணத்திற்கே, இன்னொரு நாள் சிஷ்யர்க்
 வத்தக்குழம்பு ளுடன் விஜயம் செய்திருந்தார். இரவில் நாழிகை
 சாமான்யமா? அதிகமாகி விட்டதால் நம் வீட்டில் தங்க ஏற்பா
 டாயிற்று.

திடீரென வீட்டில் இச் சம்பவத்தைத் தெரிவித்தேன். நாக்
 லெட்சுமிக்குக் கொஞ்சம் கோபமே வந்தது. பெரியவர்களுக்குத்
 தகுந்த சாப்பாடு செய்து உபசாரம் செய்யக் காலமில்லையே என்ற
 வருத்தம். என்பின், சுவாமிகளே வந்துவிட்டார். கூடத்தில் நிற்க
 வில்லை. சமையலறைக்குள் பேசிக்கொண்டே நுழைந்தார்.

“அம்மா, என்ன பண்ணிருக்கே?” என்று கேட்டார்.

“வத்தக் குழம்புதான் வைத்திருக்கேன்! எனக்கு முன்னமேயே
 தெரியாது!” என்று சன ஸ்வரத்தில் பதிலளித்தான்.

“என்ன அப்படிச் சொல்றே! வத்தல் குழம்பு என்ன சாமான் யமா? எனக்கு ரொம்ப பிரியமாச்சே!” என்று தைரியம் சொன்னார்.

சிஷ்யர்களுக்குப் போடுமுன் ஸ்வாமிகளுக்கு வத்தல் குழம்பு சாதம் அளிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை. இரவில் போஜனம் செய்வ தில்லை என்று தெரியும். கேட்பதற்குத் தயக்கம். அவள் என்னைத் தூண்டுகிறாள். நான் அவனையே கேட்கச் சொன்னேன்.

சப்தம் மகா புருஷருக்கு எட்டியது.

“என்ன யோசனை நடக்கிறது?” என்றார்.

“கொஞ்சம் வத்தல் குழம்பு சாதம் சாப்பிட வேண்டுமென்ற பிரார்த்தனை” என்றேன்.

“இவ்வளவுதானா, கொண்டாயேன்! ஒரு கவனம் சாப்பிட்டாப் போச்சு!” என்று என்னப்பன் அருளிச் செய்தார்.

எங்கள் குதுகலத்திற்குக் கேட்பானேன்?

துவாபர யுகத்தில் அசட்டுக் கிருஷ்ண பரமாத்மா செய்த லீலை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. துரியோதனாதிகளின் மாட மாளிகை, பஞ்ச பட்சண உணவை விட்டார். நேராக விதுரருடைய கிருஷ்ணன் வீட்டிற்கு வந்து, பக்தனின் மனைவி, ப்ரேசம் ரசத் விதுரர் வீட்டில் தில் உடலையும் மறந்து வாழைப் பழத்தின் தோலைக் கொடுத்துச் சதையைக் கீழே போட, பரந்தாமன் அமிர்த்தத்திற்கும் இனிப்பாக ருசித்து மெய்ம்மறந்து அன்பு வெள்ளத் தில் ஆழந்திக் கிடந்தா ரல்லவா? இந்த அசட்டு ஆள் நம் சுவாமிக ளிடம் குடியேறி யிருந்திருக்க வேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது.

சிவப்ரகாசருடைய குரு சச்சிதானந்தரின் ஆராதனை பெங்களூரில் அட்வோகேட் ஸ்ரீ நரசய்யா கிருஷ்ணத்தில் நடந்தது. வழக் ஜீவனும் கம் போல் ஸ்வாமிகள் ஈசுவர சாட்சாத்காரத்தைப்பற்றி கடவுளும் மெய்ம்மறந்து ஆலேசமாய்ப் பேசி வந்தார். மத்தியில் கிருஷ்ணன் ஒருவனே ஆண் பிள்ளை, மற்ற ஜீவர்க ளெல் லாம் பெண்களென்ற ஐதீகம் என விளக்கினார். இதைக் கொண்டே சாட்சாத்காரம் கிட்டும் வரைக்கும், ஜீவன் ஆனானாலும், பெண்ணென மதிக்கப்படுவாரென்று கூறினார்.

சாயங்கால மாயிற்று. வெளியில் வீடு செல்லக் கார் நின்றிருந் தது. பக்தர்கள் வீட்டு சகோதரிகளும் என்னுடன் வரவேண்டி யிருந்தது. வேடிக்கைக்காக உட் சென்று, “எல்லா நானும் நானும் வாருங்கள். யோசனை செய்ய வேண்டாம்! ஒரு பெண்ணே! நானும் ஒரு பெண்தானே! கடவுளைப் பார்க்க வில்லையல்லவா?” என்றேன்.

மகான் உள்ளே இருந்தார். இவர் நினைவு எனக்கு அப்பொழுது இருக்கவில்லை. நான் சொல்லியது இவர் காதிலும் விழுந்தது. கம் பிர த்வனியில் உள்ளிருந்து “No sir! you are not a mere Jiva! you are an Adhikari, an officer of the Lord, sir!” (அதாவது, ‘இல்லை! நீ வெறும் ஜீவ

னல்ல! நீ ஒரு அதிகாரி, கடவுளின் பெரிய உத்தியோகஸ்தன்) என்று தவடையி லறைந்த மாதிரியாகப் பதிலுரைத்தார்.

பெங்களுரிலிருக்கும் பொழுது பக்தர்கள் கிருஹத்தில் வசிப்
பார். ஸ்ரீமான் அனந்த மூர்த்தி மாஜிஸ்ட்ரேட்; ஸ்ரீமான் நரசய்ய,
அட்வோகேட்; ஸ்ரீமான் நரசிம்ம ராவ் நாயுடு
முக்கிய பக்தர்கள் அட்வோகேட்—இவர்கள் வீடுகளில் அதிக காலம்
தங்கி யிருந்திருக்கிறார். இங்கிருந்து பக்தர்கள் இட்
டுச் சென்று பிகைபுளிப்பது வழக்கம்.

பல விசித்திர சம்பவங்களை இங்கு சொல்ல இடமில்லை. கடைசி
யாக பெங்களுருக்கு ஜூலை மீ 1942-ல் வந்தார்.
ஏழையை கடைசி வியாச பூஜையும் இங்கு தான் செய்தார்.
அடிமையாக்கியது இந்த ஏழையை முற்றிலும் அட் கொண்டு
அடிமையாக்கியதும் அப்பொழுதே.

பெங்களுர் ஸிடி மல்லேச்வரத்திலுள்ள புராதன, மல்லிகார்
ஜுன தேவாலயத்தில் வியாச பூஜை வெகு விமரிசையாக நடந்
தேறிற்று. சாதுர் மாஸ விரதமும் இங்கேயே
கடைசி வியாச பூஜை அனுஷ்டித்தார். பக்தர்கள் வெகு நன்றாக சிரத்தை
யுடன் சேவை செய்து நடத்திவைத்தார்கள். வெளி
யூரிலிருந்தும் அன்பர்கள் வந்து சேன்றார்கள். பாத
காணிக்கையும் அர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

இவ்விரதம் முடியும் வரை தினம் சாயங்காலம் தஞ்சாவூர்
பண்டிதர் வித்வான் ஸ்ரீ குருஸ்வாமி அவர்களால் பாகவத ஸ்ரவணம்
நடந்தது. ஆனந்த கிரியார் கன்னடத்தில்
பக்தர்கள் கூட்டம் வியாக்கியானம் ஆனந்தமாய்ச் செய்தார். நல்ல
பாகவத ச்ரவணம் அறிவாளிகளும், சாதகர்களும், சாஸ்திர நிபு
ணர்களும் திரள் திரளாகக் கூடி, கேட்டு
மேம்பாடு அடைந்தார்கள். ஏகாதச ஸ்கந்தம் எடுத்துக் கொள்ளப்
பட்டது. வீதியோக்கிப்பட்ட பாகவத மென்ற சர்க்கரான்னத்திற்கு,
இச் சித்த புருஷரே சர்க்கரையாக விளங்கினார்! பரமாத்மாவே தன்
லீலைகளை விளக்க, தினம் வந்து வார்த்தையாடிச் செல்வது போல்,
கோஷ்டிக்குத் தோன்றிற்று. எந்த உன்னத ஐக்கியத்திலிருந்து பேரரு
விப் பிரவாகமாக சிவப்ரகாசர் பொழிந்தார் என்று மனதிற்கு எட்ட
வில்லை. பழைய பெரும் விருந்தை நினைப்பது போல பக்தர்கள், இன்
றும், அந்த உத்தமர் அளித்த பாகவத விருந்தை நினைத்து நாக்மைத்
துழாவிக்கொள்கிறார்கள். பக்தன், பகவான், பாகவதம் எல்லாம் ஒன்
டென்று ஐதீகம். பூஜ்ய பக்த சிரோன்மணி தானே பகவானாகவும்,
தன் வாக்கே பாகவதமாகவும் தென்பட்டு, இந்த **பாவ ரச** வெள்ளத்
தில் சிடர்களை மூழ்க்கித் தத்தளிக்கச் செய்துவிட்டார்! ஒப்பற்ற இச்
சிரவணம் எக்காலத்தில் இம் மானிடருக்குத் திரும்பிக் கிடைக்குமோ!

தோவிலில் ஒரு பாகம் மண்டபம். இவ் விசேஷங்களுக் கென்று
பூஜை அறைகளும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு அறையில்
ஸ்வாமிகளுடைய சீடர் ஒருவர் தினம் சாளிக்ராமத்
திற்குப் பூஜை வைத்தியங்கள் செய்வார்.

வியாச பூஜை கழித்த மறுநாளிலிருந்தே, எனது மத்தியான சாதனையைத் தன் பூஜை யறையில் வைத்துக் கொள்ளக் கட்டளையிட்டார். இப்பொழுதே, யோகத்தின் கடைசிப் படி களுக்குத் தேவையான வழிகளும் காட்டப்பட்டன. **அன்புடன் ஊட்டுவார்** தினம் ஒரு கிருஹஸ்தர் பிஷையிருவார். என் நிஷ்டை கலைந்ததும் அரும் பசியைத் தணிக்க, இந்த யோக சித்தர், பட்சணங்களுடன் காத்திருப்பார். அருகே உட்காரச் செய்து, சிறு துண்டுகளாகச் செய்து, ஒன்றொன்றாக என் கையில் அளித்து, நான் உண்பதை அன்னையின் உருக்கத்துடன் பெருகிய கருணைக் கண்களுடன் பார்த்து மகிழ்வார்; திருப்தி யடைவார்!

துனக்கென பக்தர்களிடமிருந்து பழங்கள் வந்திருக்கும். அவை களைத் தோல் உறித்து, சுளைகளை அருமையுடன் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாய் உண்ணத் தருவார். இதென்ன நிரந்தர அன்பு! **அன்னையினும் அன்புடையார்** அன்னைகூட அவசரத்தில் திட்டுவாள். அவளிலும் மிகுந்து நின்ற வாட்சல்யத்துடன் ஆதரித்தார். சிட்டுகளைக் காக்க வந்த குருவின் கருணையைப் புல்தகத்தில் படித்திருக்கிறோம். நேருக்கு நேராய் அனுபவித்த பாக்கியம், புராணக் கதைகளையும் பெயர்த்தெறிந்துவிட்டது. மறையும் ஜோதிபோல், மகாப்ரகாசமாய், தன் சக்தி முழுவதையும் வாரி இறைத்து, சாதுர்மாச்ய விரதத்தை, பரம பாகவதோத்தமராய், பகவானும், இரண்டு மாதங்களில் ஒட்டிவிட்டார்.

ஸ்வாமிகள் மிகவும் சொல்பமாகவே உண்பார். இவ்வளவு பெரிய சரீரம் இச்சிறிய உணவால் காப்பாற்றப் படுவதைக் கண்டு பக்தர்கள் ஆச்சரியப் படுவார்கள். உண்பதே ஒரு **மித ஆகாரம்** பிடித்தமில்லாத கடனாகப் பாவித்தார். தண்ட கமண்டலுத்துடன் பிஷை வாங்கிப் புசிக்கும் பொழுது பாவ சமாதி அடிக்கடி ஏற்பட்டுவிடும். சில சமயங்களில் யாருமே நெருங்க முடியாத ஒரு வீச்சு தோன்றி, எல்லாரையும் தூரத்தில் நிறுத்தும். அவர் மௌனத்தைக் கலைக்க அஞ்சுவார்கள்.

பிஷைக்குச் செல்லுமிடங்களில் இவர் தங்க ஒரு அறை கொடுப் பது வழக்கம். இவர் போகும் இடங்களுக்கு நிழல்போல் மத்தியான சாதனைக்குப் பின் பற்றிச் செல்வது. நான் சென்ற நிஷ்டைக்குப் புடன் தான் வெளியே பக்தர்களுடன் பேச உட் பின் பட்சணம் கார்ந்து கொண்டு என்னை நிஷ்டை முடிக்க உள்ளே அனுப்பி விடுவார். அது மட்டுமல்ல. அவருக்கு வழங்கிய தித்திப்புப் பதார்த்தங்களை எனக்கு வேண்டுமெனக் கேட்பார். சிறிதும் யோசிக்காமல் “சந்தரத்துக்கு வேண்டுமே!” என்று கேட்பார். அன்னைகூட அயல் வீட்டில் தன் பிள்ளைக்கென வினவ ஆலோசிப்பாள். இப்பரம புருஷன் வெட்கமின்றி இவனுக்காகப் பேரன்புடன் நிஷ்டைக்குப் பின் பசியைத் தணிக்கச் சேகரித்து வைப்பார்.

எந்தக் கர்மாவையும் சுத்தமாகச் செய்ய வேண்டுமென வற்புறுத்துவார். வைதிகம், லௌகிகம், யோகம் என்று வித்தியாசப்

யோகக் கர்மசு
கௌசலம்
படுத்துவதில்லை. எதையும் உணர்ச்சியுடன் அழகாகச் செய்ய வேண்டும். “யோகக் கர்மசு கௌசலம்” என்ற கிதை வாக்கியம் இவர் நாவில் நின்று கொண்டே இருக்கும்.

ஈதனையை ஒரு தலைப்பாகச் செய்தால் முக்தி பெற முடியாதென்பார். சுத்த ஜீவனைப் பிடிப்பதற்கே, பஞ்சேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அகங்காரத்தைத் தாண்ட வேண்டும். பூஜை, தண்டனீடுவது பாராயணம் செய்வது மட்டுமோ, ஐபம் மட்டுமோ, விசாரம் மட்டுமோ போதாதாம். கர்மேந்திரியங்களைச் சுத்தி செய்ய, பிரதட்சின நமஸ்கார பூஜை பாராயணங்கள், ஆசனம்; ஞானேந்திரியங்களுக்கு ஆசன ப்ராணாயாமம், ச்ரவணம்; மனதிற்கு ஐபம்; புத்திக்கு விசாரம்; அகங்காரத்தை ஒழிக்க தியான, சமாதி என்று விதித்தார். சாதகனுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்தவாறு, கீழ்ப்படிகளை அல்ப சொல்பமாகச் செய்ய வேண்டும் என உபதேசித்தார்.

ஈதர்மாஸ்ய விருதம் முடிந்ததும் சுற்றுமுள்ள ஷேத்ரங்களுக்குச் சிறு யாத்ரையாகச் சென்றார். தண்டம் பூஜையெல்லாம் அட்வோகேட் நரசய்யாவின்னுடைய கிருகத்தில் வைக்கப்பட்டன. சுவாமிகளும் இங்கேயே ப்ரதானமாக வசித்தார். பக்தர்கள் அநேகர் வந்து செல்வார்கள். வழக்கம்போல் எனது மத்தியான சாதனையும் இவர் இருப்பிடத்தை ஒட்டி நின்றது.

இம் மஹானின் பேரருளால் முமுக்ஷுவின் தாபம் அதிகரித்தது. நமன் வருமுன் நலத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென ஆத்திரம் கிளம்பியது. இந்த முக்தர், மனம் வைத்தால் தட்சணமே முடிவை அளிக்க முடியுமென்று தென்பட்டது. நீரிலுமங்கியவன் ஆவிக்குத் தவிப்பதுபோல், ஒரு நாள் ‘பரம் கிட்டவில்லையே!’ என்று மனம் திணறி விட்டது! வாழ்க்கை, ‘காயா! பழமா!’ என்ற துக்கம், இச்சத்தகுருவினிடம் ஆவேசமாக நிலையைக் கடித மூலம் தெரிவிக்கத் தூண்டியது.

கீழ்க்கண்ட ஆங்கிலக் கடிதத்தை நானே ‘டைப்’பில் தயாரித்தேன். தொழிலை முடித்து அவர் இருப்பிடமான ஸ்ரீ நரசய்யா வீட்டிற்குச் சென்றேன். எனதுப்பன் தனித்தே இருந்தார். ஆங்கில ஓலை வேறு யாருமில்லை. நீட்டினேன் இந்த ஓலையை. சுற்று விலகி, கை கட்டி, கண்களில் நீர் ததும்ப, அறியா துக்கம் நெஞ்சையடைக்க, மௌனமாய் நின்றேன். இதோ அந்தக் கடிதம்:—

BANGALORE,

5th October 1942.

My Gracious Lord and Beloved Father !

Not daring to voice, I write. The burden of neglected duty pains me hard. I presumed to invite Thee to Bangalore. Like a dog

I received Thy Pats. I ate out of Thine hand. And lolled away under Thy feet. The Cur that I was, I forgot even to growl to guard my Master. But for the devotion of Sri Ramier, and the selfless seva of Sri Narasia, things would have been very bad. I seek pardon, My Lord, penitent. Let thy blessings go to all and if there is to be anger, let that be reserved for my head only!

I seem to have been a misfit all round. As a Grihastha I have pleased none. Even the world growls at me. I do not have its ways. Having lost Bramhacharya I have been a misfit for Yoga. Karma I have never known. I have been too self-conscious to surrender as a Baktha. And Jnana I only talk of it. I pray for it and when the Blow that fashions It falls, I whine like a mongrel, and would fain find faults with the Creator! I seem to have been living in storms all around. Unending fight and struggle within and without! That haven of calm seems far out of sight. What am I now? The World has rejected: Heaven will not have me. You find me what I really am: a grovelling slave at Thy Feet!

I have never known a Mother's Love. She passed away when I was nine. Disinterested Love I had never tasted. You came. My breath was taken away by Thine heart's out-pouring. Your Love has permeated me through and through. Now the Form is going to vanish from my sight. Who will feel my hunger hereafter? Whose hands will push into my mouth delicious things soaked in the nectar of Prem? Who will understand this wretch and talk with him and promise him great things?

My heart is wrung like a wet cloth. My breath feels choked. Yet, not a tear will drop. It would rather turn red and bleed within. Only the eyes burn. What could I offer Thee, my Beloved? The snake can have only its poison. What could I call my own? For many years I had been offering to the Invisible Lord the six Vicious Vasanas. Alas, my treasury seems to be empty of even these. Some one has kindly robbed me. It seems to be Thy Fate, My Lord, that Thou Should always give and get nothing back!

Giving nothing then, shall I make my last prayer, ask my boon? Husband, Father and Mother rolled into one, grant my prayer out of Thine Bountiful Mercy! Give me the Highest Illumination, here and now! Even delay of days will be torture. Grace knows no distinctions and never worries about fitness. After putting me in Eternal Bliss My Lord, then order me to do Thy work or live or rot in this world. But not otherwise!

Not deserving even Thy Dust, tremblingly I lick Thy Feet and subscribe myself

Thy devoted slave

S. SUNDARAM.

To

The Mountain of Bliss and Immaculate Loving Divinity
whom men Call ANANDAGIRI,
with all Prem that the human heart is capable of.

இதை மொழி பெயர்க்க என்னை இங்கு முடியவில்லை. இதன் உருக்கமும் ஆவேசமும், வேறு பாவையில் மாற்ற சாத்தியமில்லை. சௌகர்யம்போல் தமிழன்பர்கள் படித்து அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும். எல்லாம் பித்தம் தானே! பித்தத்திற்கு மருந்து பேரன்பர் இவரிடமிருந்தது! பித்தனின் செய்கையை, பலர் தூஷிப்பார்; சிலர் பூஷிப்பார்! “வெட்கங் கெட்டு வெளிப்பட்ட மூளிக்கு முக்காடேதுக்கடி, குதும்பா!” என்று குதும்ப சித்தர் பாடியிருக்கிறாராம்! சொருபத்தைப் பிடிக்க ஆசை யிருந்தால் வெட்கம், மானம், தூஷணை, பூஷணம் எல்லாவற்றையும் கவனிக்க இடமுண்டோ?

என் கருணை வள்ளல் படித்தார். மடித்தார் கடித்ததை. திரும்பவும் படித்தார். கட்டிலில் வைத்தார். பெருமூச் செறிந்தது. இது சிந்தனையி லாழ்ந்தது. திரும்பினார் என் பக்கம். குதூகலக் கோபமாக “என்ன ஸார் இது! என்ன நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறீர்!” என்று, பின்னும் வேடிக்கையாக “இப்படிக்கோபிச்சுக்கிறீர்களே!” என்றார். எழுந்தார் கட்டிலை விட்டு. ஆஜானுபாஹு என்னண்டை நின்று என் பிடரியை இரு கரங்களாலும் பற்றி, தோளி லிருந்து சிரம் வரையில் வேகமாகக் கசக்கியது. “இங்கேதானிருக்கு! ஹூம்!”

எழும்பிய குண்டலினி விசுத்த சக்கரத்துடன் நின்று, ஆக்ஞா சக்கரத்தை எட்ட நிதானிக்கிறதென்றே, இந்த ஸ்பர்சம்?

எப்படி நடந்ததென் றறியாமல், ஒருவரை யொருவர் கட்டிக் கொண்டு விட்டோம். நானும் மெய்ம் மறந்தேன். அவரும் பாவ சமாதியி லாழ்ந்தார். கட்டிலருகே வந் தோம். அவர் அதன்மேல், கால்களைத் தொங்கவிட்டு உட்கார்ந்தார். நானும் அவர் மடிமேல் தலை சாய்த்து, கால்களைத் தழுவி, தரையி லமர்ந்தேன்.

அவர் உருமாறித் தோன்றினார். “You need கொடுத்தேன் not wait even for days ; I grant you the Highest உன்னத ஞானம் ! Illumination today !”

“நான் கணக்காகக்கூடக் காத்திருக்க வேண்டாம் ; இன்றே உனக்கு உன்னத ஞானத்தை அளித்தேன்!” என்றார்.

பின்னும் பேசலுற்றார் : “Who said you had no Brahmacharya? Can one without that come up so high ?”

“உனக்கு ப்ரம்மசர்யம் இல்லை யென்று யார் சொன்னது ? அதில் லாமல், இவ்வளவு உன்னதத்திற்கு வர முடியுமா ?”

பிரபு திருவாய் மலர்ந் தருளியதும் என் வாழ்க்கை பயன்பெற்ற தென உணர்ந்தேன். கனவோ, நினைவோ என்று சற்று பேரின்பக் ப்ரமிக்கச் செய்தது! பேச்சு நின்றது. தழுவிய வண்ணம், காதல் காதலர் காதலியைப் போல், அன்பு பொங்க சொல்ப காலம் கழிந்தது!

“இந்த இரண்டு மாதத்திற்குள்ளா இவ்வளவு ப்ரேமை ஏற் பட்டு விட்டது!” என வெளி யிட்டேன்.
பல ஜென்ம யாத்திரை “No! not even in two Janmas! We have been coming and going together!”
 “இல்லை! இரண்டு ஜன்மங்களால் மட்டும் வந்தது அல்ல. நம்மிருவரும் கூடி வருவதும் போவதுமாக இருந் திருக்கிறோம்!”

எத்தனை ஜன்மாக்கள் இவ்வாறு கூடி ரசித்திருந்தோமோ!
 “We have come to establish Poorna yoga in this world!”
பூர்ண யோக ஸ்தாபனம் “பூர்ண யோகத்தை இவ்வுலகில் ஸ்தாபிப்ப தற்காக வந்திருக்கிறோம்!” என்றார்.

“‘We’ என்றால், நாம் இருவருமா?”

“No! There are others!”

“இல்லை! மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள்!”

(இவர்கள் யாரென்று விளங்க வில்லை.)

புத்தனாய் விளங்குவாய் “You will be a Buddha in this world!”
 “நீ புத்தராய் விளங்குவாய் இவ்வுலகில்!” என்று வாக்குதித்தது.

“நீ யார் என்றும், முன் நீ யாராய் இருந்தாய் என்றும், இந்த ஜன்மத்தில் உன் சொந்த வேலை என்ன, ஈஸ்வரனுடைய கைங்கரியம் என்ன வென்றும் நீயே அறிவாய்!!” என விளக்கினார்.

பரம சிவம் வரம் அளிப்பது போல் அனுக்ரகிக்கும் எம்பெருமான் முன் நான் என்ன சொல்லக் கூடும்? எல்லாம் என் சிறு புத்திக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றின.

“The day when the world sees this worm, placed in such impossible setting, lifted to such dizzy heights, a miracle would have been performed and peoples’ faith would increase in the Mercy of the Lord!”
புழு புனித மடைந்தால்—?

“கொடிய பந்தங்களால் கட்டுண்ட இப்புழு, கண்ணுக் கெட்டா நிலை பெறுவதை உலகம் கண்டால்,.....ஈசனுடைய கருணையில் ஜனங்

களுக்கு நம்பிக்கையும் அதிகமாகும்!” என்று தடுமாறிக் கொண்டே சொன்னேன்.

என்னை நெருங்கி யிருந்தும், எட்டாத தூரத்திலிருந்து பேசுபவ ராகத் தோன்றினார்.

ஈற்று சாதாரண நிலை வந்ததாக நினைத்தேன். எழுந்திருந்து உலாவினார். என்னெதிரில் வந்து நின்றார் — குழந்தைக்குப் பாடம் சொல்வதுபோல், “சவி கல்ப சமாதியிலே ரெண்டு விதம் இருக்கு. நீ தெரிஞ்சுக்கணும். ஒங்கிட்ட வரவா, எந்த ஸ்திதியிலிருக்கா என்று தெரிஞ்சு சமயம் போல் பழக்கணும்! என் மனசை அவ் வளவு தாழ்த்திக் கண்டு பிடிக்கிறது கஷ்டம். ஒன்னுல்தான் முடியும்! சவி கல்பத்திற்குப் பின் நிர்விகல்ப சமாதி கஷ்டமே இல்லை!” என்றார்.

கூலம் கழிந்தது தெரியவில்லை! இரண்டு மணி நேரங்கள் ஓடி யிருக்க வேண்டும். இருவர் மனதும் பூமியைத் தொட்டது.
பூமிக் கிரங்கியது சுவாமிகள்: “கொஞ்ச நாழிகை உள்ளே போய் உட்கார்ந்து விட்டு வா” என்று சொல்லி, என்னை சாதனைக்கு அனுப்பி விட்டார்.

இச் சம்பவம் நடந்த சில நாட்களுக்குக் கெல்லாம் சிவப்ரகாசர் தென் தேசத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டார். தன் ஏது புனர் ஜன்மம்? னுடைய பூர்வ ஜன்மாக்களைப் பற்றியும் அடிக்கடி பேசுவார். இந்த ஜன்மம் ஒரு ப்ராரப்த முடிவாம். மூன்று ஜன்மங்கள் ஞானியாகவும், மூன்று பரம ஹம்சராகவும் கழிய முக்தனாக இந்த ஜன்மத்தை எடுத்திருந்தார். அத்வைத சித்தரான இவருக்கு, முக்தனாக ப்ராரப்தம் முடிய, கிடைப் பது கைவல்யம்தானே! புனர் ஜன்மம் ஏது?

பல விதமான சாதகர்கள் இவரிடம் வருவதுண்டு. படாடோபப் புலிகளும், ஏதோ சர்யாசியை ஆழம் பார்க்கப் பிரயத்தனிப்பார்கள். இவர்களைக் கண்ட பிறகு சுவாமிகள், “நான் என்ன வருபவரின் குணங்கள் செய்வேன்? இவாளைப் பார்த்தவுடனே இவாளுடைய பிந்தியது நடப்பது, வரப் போவது எல்லாச் சரித்திரமும் பிம்பம் போலே வந்து நிக்கறதே! இதெல்லாம் தெரிந்துதானே விவகாரம் செய்யறேன்!” என்பார்.

இந்த ஞான சூரியன் அந்தர்த்யானமாகப் போகிற தென்று யாரும் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஐரடையாகச் சொன்ன பல மொழிகளும், செய்த காரியங்களும், இப்பொழுது அர்த்தமாகின்றன. அக் காலத்தில் இவை பொருட்படுத் தப்பட வில்லை. “இதுதான் என் கடைசி வியாச பூஜை” என்று ஆனந்த கிரியார் சொன்னதை ஸ்ரீ ராமய்யர் மனைவி யோகாம்பாளின் காதில் விழவும், அவர் பயந்து, நெருங்கிக் கேட்க, வேறு வழிக்குப் பேச்சைத் திருப்பி விட்டாராம்.

பெங்களூரில் வியாச பூஜை செய்யப் புறப்படு முன், தான் குறிப்புகள் எழுதி வைத்திருந்த நோட் புஸ்தகத்தில் “பதினாறுவது வியாச பூஜை பெங்களூரில்” என்று எழுதி அத **பிரளயம்** எழுதியே பக்கம் பூராவும், கண்டபடி சுழித்துக் கிறுக்கிக் கீழே “பிரளயம்!” என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார். இவ் விஷயமும் யாரையும் விழிக்கச் செய்ய வில்லை. 1942-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் இரண்டாவது வாரத்தில் ரயில் மார்க்கமாக பெங்களூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். கும்பகோணத்திற்குப் புறப்பட்ட பொழுது ரயில் வண்டியில் கடைசி முறையாகக் கண்ட காட்சி என்றும் மறக்கத் தக்கதல்ல. நானும், ஸ்ரீ நரசய்யா, இன்னுமொரு அட்வோகேட் அஹோபலநாத் என்பவரும், ஸிடிஸ்டேஷனிலிருந்து, அவருடைய ரயிலறையிலேயே கண்டோன் மென்ட்டு ஸ்டேஷன் வரை பிரயாணம் செய்தோம். ஸ்வாமிகளோ உலகத்திற்குச் சம்பந்தமல்லாத சுத்தப்ரம்மம் போல் அகண்டு விழித்து மௌனமாகவே இருந்தார். பக்தர்களிடம் ஈடுபட்ட மனதைத் திருப்பிக் கிரகணம் செய்து நின்றார் போலும்! ரயிலும் நகன்றது. எனதப்பனின் ரூபத்தை கண்ணிற் கேட்டாதபடி கொண்டு போய் விட்டது. இனி என்ன வரைவது? கட்டி, வினையாடி ஆனந்திக்கக் கூடிய ஸ்தூலமோ மறைந்தே விட்டது. அதுவே எம்பெருமான் எங்களுக் களித்த கடைசிக் காட்சி! “எப்பிறப்பில் காண்பேன், இனி!” என்ற கதையாய் முடியலாயிற்றே!

இவர் தன்னுடன் நாமரூப பாசத்தையே இந்த ஏழையிடமிருந்து க்ரகித்து, சாம்பலாக்கிச் சென்று விட்டார். எப்பிறப்பிலாவது இவரைக் காணக் கூடுமென்று ஏற்பட்டாலும் இதற்காகக் கூடப் பிறவிப் பிணியை தரிக்கத் தயாரில்லை! தன்னை விட்டகன்று நிற்கும் வஸ்து எத்தகையதாயினும் அதில் சுகத்தை எதிர்பார்ப்பது தகாதது! தான் தன்னில் நின்று சுகமுறும் எல்கையை, யாமநியாமல், ஊட்டி மறைந்து விட்டார்.

1942-ம் டிசம்பர் மாதம் 20-ம் தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமை இரவு திடீரென சமையலறையில் ஏதோ நொறுங்கி விழும் சப்தம் படுக்கை யறைக்குக் கேட்டது. யாரும் எழுந்திருக்க வில்லை. அதிகாலை சமையலறை செல்ல திடுக்கிடும் காட்சி தென்பட்டது. ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனின் பெரிய படம், பூஜை செய்யப்பட்டு அலமாரியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சிவப்ரகாசர் இதைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், “எங்கம்மா! எங்கம்மா!” என்று தாயுடன் பேசிப் பைத்தியம் போல் கொஞ்சுவார். இது உயரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து, இதன் மேல் பூஜைக்குத்தி விளக்குகள் அடித்து விழ, கண்ணாடி துண்டு நூறுகப் பார்க்க சகிக்க முடியாமல் கிடந்தது.

ஏதோ விபத்து என்று துக்கம் வந்தது. இரண்டு நாள் கழித்து செல்வாய் காலை, ஸ்ரீ நரசய்ய ரோடில் அழுது கொண்டே, தந்தியும் கையுமாக வீடு வந்தார். “பெரிய ஏமாற்றம்! மகா சமாதி போய் விட்டார்! என்ன செய்கிறது!” என்று அலறி அழுதார். தந்தியில் சத்குரு 20-12-1942

ஞாயிறு மாலை 7-30 மணிக்குத் திருவையாற்றில் மகா சமாதி யடைந்தா ரென்று வரையப் பட்டிருந்தது.

மார்கழி மாதம் சுக்கில பக்ஷம் சதுர்த்தசி யன்று, அங்கியைக் கழட்டுவது போல ஸ்தூலத்தை எறிந்துவிட்டார். அவர் உடல் இருபத் தேழு நாட்கள் நோயால் அடவஸ்தைப்பட்டதாம். **நோய்** பெங்களுர் பக்தர்கள் யாருக்குமே இவர் நோய் **கொண்டதும்** கொண்டதும் அபாயத்திலிருந்ததும் தெரியாது. **தெரியாது** இடியைப்போல் விழுந்த தந்திதான் முதல் அறிக்கை. ஸ்ரீ ராமய்யருக்கு எழுதிய கடிதம் தந்திக்குப் பின் வந்தது. அதில் சுவாமிகள் அபாயமாக இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. கடிதத்திற்குப் பதிலாக ஸ்பெஷல் தந்தி கொடுக்கப்படாதா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். நாங்களும் தான் கேட்டோம். படிப்பாளிகள், அறிவாளிகள் எல்லோரும் அருகே இருந்திருக்கிறார்கள். கேள்விக்குச் சரியான உத்தரம் இனி வரக் கூடும்!

மகா சமாதிக்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்பாக தான் முன்னூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஆந்திர தேசத்தி லெடுத்த முந்தின ஜன்ம வர லாற்றைக் கூறியிருக்கிறார். தன் கைப்பட எழுதியும் வைத்திருக்கிறார். அப்பொழுதே அங்கிருந்த வார்களுக்கு இவருடைய ப்ரயாணம் தெரிந்ததாம்! அப்பொழுதாவது தந்தி பெங்களுருக்குக் கொடுத்திருக்கலாம்.

இதெல்லாம் வீண் யோசனை! அன்பின் பெருக்கால் பாதைப்படும் மனதின் பிதற்றல்! இப்படியே நடக்க சத்குருவின் சங்கல்பம் போலும்?

கூடைசியாக இவர்களுக்கு சேவை செய்யும் பாக்கியம், மீனாக்ஷி அம்மாளுக்கும் அவர் கணவர் சுந்தரேசய்யருக்கும் கிடைத்தது. இவர்கள் வீட்டில்தான் ஸ்வாமிகள் சரீர அசௌக்யம் கொண்டு படுத்தது. இந்த அம்மாள் சிவப் ப்ரகாசரைப் பல வருஷங்களாக பக்தியுடன் சேவித்திருந்தார். தங்களுடைய வறுமை ஸ்திதியைக் கிஞ்சித்தும் காண்பிக்காமல் அங்கு கூட இருந்த பக்தர்களுடன் கலந்து முடிந்த அளவில் சிகிச்சைகளைச் செய்தார்கள்.

தியாகரீரஜர் சமாதிக்குப் பின்புறம் - சரீரம் அடக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளது. இவருடைய பெருத்த ப்ரதாபத்திற் சமாதி. ஸ்தலம் குத் தக்கபடி சிறுத்த இடம் சமாதிக்காக பக்தர்கள் வாங்கியிருக்கிறார்கள்! சிவப்ரகாசகர் இருக்க எத்தனையோ விசால ஹிருதயங்கள் இருப்பதால் மண்ணைப் பெருக்குவானே என்ற கருத்துப் போலும்!

சிறு மண்டபம் கட்டி சிவலிங்க ப்ரதிஷ்டையும் ஆகியிருக்கிறது.

சத்குரு ஸ்தூலத்தைத் துறந்தார். முக்தி சரீரத்தில் வசித்து, உலாவி, தீவிரமாய் வேலை செய்து பக்தர்களை ரக்ஷித்து வருகிறார். இதில் சந்தேகமில்லை. “ஸ்தூல மிருப்பது தொன் முக்தி சரீரத் தரவு! குஷ்ம சரீரத்தில் எவ்வளவு ஹாயா வேலை திலே சஞ்சாரம் செய்யலாம் தெரியுமா?” என்று அடிக்கடி கூறி வந்தபடி குஷ்மத்தில் நின்று நடக்க வேண்டிய காரியங்களைப் பூர்த்தி செய்கிறார்.

உள்ளத்தில் உயிருடன் ப்ரகாசிக்க வெளிக் கண்களால் இவரை பார்க்க முடியாத துக்கம் மறைந்து விட்டது. தன்னைச் சரணடைந்த இந்த ஏழையை, வெகு விழிப்புடன் காத்து வருகிறார். தேவையான பொழுது குஷ்ம சரீரத்துடன் தோன்றிப் பேசியும், ஜாடை காட்டியும், யோகத்தை மேல் நடத்தி வருகிறார்.

இதை நிரூபிக்க ஒரு சம்பவம் மட்டும் கூறுவது அவசியமாகிறது. இவர் திடீரென மறைந்த துக்கம் வெகு காலம் பிடிவாதமாய்ப் பிடித்து நின்றது. இடைவிடாது இவர் சிந்தனையே. மண்டலாபிஷேகமும் கழிந்தது. ஒரு நாள் பூஜை அறை தோன்றினார் யில் வழக்கம் போல அதிகாலை சாதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. பல மணி நேரங்கள் உட்காரும் பொழுது, சில சமயம் இடுப்பில் வலியால் மனது கீழே இழுக்கப் படும். அதைப் போக்க, சில நிமிஷங்கள் சவாசனத்தில் தியானத்துடன் இருப்பது உண்டு.

அன்றைய தினம் அவ்வாறே நடந்தது. இக் காலங்களில் அடிக்கடி ஸ்தூலத்தை விட்டு லிங்க சரீரம் பிரிய, முழுப் பிரக்ஞையுடன் அதில் சஞ்சரிப்பது சகஜம். அன்றும் இம்மாதிரி பிரிந்து நின்றது. வலப்பக்கத்தில் பூமிக்கும் கூரைக்குமாக ஒரு பெருத்த நிழல் தோன்றியது. இது மறைய திடீரென சத்குரு தோன்றினார். கருணைக் கண்களுடன் பார்த்தார். பார்த்த வண்ணம் வெகு உருக்கத்துடன், “நீ என்னையே நினைச்சுக்கிண்டிருக்கே! இன்னமே நீ ப்ரம்மத்தையே நினைக்கணும்!” என்று மொழிந்தார். இவ் வார்த்தைகள் நன்றாக உள்ளத்தில் வேருன்றின.

நான் : “அப்பா, பயம்மா இருக்கே!”

சத்குரு : “இருக்கட்டுமே!”

எனது இடப் பக்கத்திற்குத் தாண்டித் தலையருகே உட்கார்ந்தார்.

குரு : “ஏன் படுத்துக் கொண்டிருக்கே! எழுந்திருந்து உட்காரேன்!”

உட்கார்ந்தேன். சில நிமிஷங்கள் சரசமாக வார்த்தையாடினார். பின் இருவரும் எழுந்திருந்து வெளியில் வந்தோம்.

நான் : “ நீங்கள் சமாதியாகி விட்டீர்களே. நான் இப்போ உங்களை குகைமத்தில்தானே கண்டு பேசுகிறேன் ! ”

பதில் சொல்லவில்லை. படிகளில் இறங்கி ரஸ்தாவில் சிறிது தூரம் நடக்கலானோம்.

“ ஏன் அப்பா ! உங்களை இப்போ யாரும் பார்த்தால் என்ன செய்வீர்கள் ? ” என்றேன்.

“ என்னைப் பார்த்து விடுவானோ ? எங்கே ? ” என பதில் வந்தது.

அவ்வளவுதான் ! ஸ்தூலத்திற்குள் ஆகர்ஷணமாகி விட்டது. எனது உடல் சுவம் போல, ஒரு அணுவும் அசையாமல் விழுந்து கிடந்தது. ‘ ஜில்லி ’ ட்டிருந்தது.

பல நாள் “ ப்ரும்மத்தையே நினைத்திரு ” என்ற கட்டளைக்கு சாதனை ரூபம் புரியவில்லை. எப்பொழுதும் போல் அனுஷ்டானம் நடத்தி வந்தேன்.

ஒரு நாள் அதி காலை, ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலிருக்கும் பொழுது, தெளிந்த தடாகத்தில், கிழிருந்து நீர்க் குமிழி கிளம்பி வெளிவருவது போல மகா வாக்கிய ரூபம் ஸ்பூரித்து அந்தக் கரணத்தில் வெடித்தது. இப்படி நான் சாக்ஷி யாய்ப் பார்த்து நிற்க, இந்த உச்சாடனம் சகஜமாய் நடந்து கொண்டே இருந்தது. ஆச்சர்யமாயிற்று. இந்த அக்ஷரக் கோவை நான் அதிகமாகக் கேட்டது மில்லை ; நான் விரும்பியது மில்லை. உடனே ‘ பனிச் ’ சென்று மின்னல் போல, சத்குருவின் ரூபம் தோன்றி மறைய அவருடைய “ ப்ரும்மத்தையே நினை ! ” என்ற கட்டளையும் ரூபகத்திற்கு வந்தது. உடனே சித்தம் இந்த வாக்கியத்தைப் பற்றி, அதன் லட்சியத்தில் வேருன்றியது.

எனதையன் வெகு விழிப்புடன் பாதுகாத்து வருவதில் இன்னமும் சந்தேக முண்டோ ?

இவர் சித்திரம் ஏன் பூஜைக்குத் தகுந்தது.

ஏன் பூஜிக்க வேண்டும் ? சித்திரம் சித்திர புருஷனுடைய நிழல். ஸ்தூல மனதால் இவரை எட்ட சலபமான வழி.

சாதகர்
துணைவன்

சாந்தி
நிலைக்கும்

சாந்திக்கென கடிந்த சாதனை புரிய முடியா விட்டால் என் செய்வது ? இவரை மனமுருக வேண்டினால் பலனைப் பெறலாம். சாதகர்களுக்கு சதா நின்று காக்கும் துணைவன் வேண்டாமா ? ஆனந்த கிரியைப் பூஜித்துப் பிரார்த்தித்தால், உள்ளத்தில் நின்று காப்பார். இவரைப் பூஜித்தால் கிட்டிய சாந்தி நிலைத்து வரும்.

கடிதங்களில் கொடுத்த உபதேசம்

இவர் மறைந்தாலும் அவர் மொழிகள் உயிரோங்கி நிற்கின்றன. பேரருவி ப்ரவாகமாய்க் கொட்டிய பிரசங்கங்களை பக்தர்கள் குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். தர்மம், சாஸ்திரம், கீதை. உபநிஷத்துக்களெல்லாம் இவைகளில் புத்துயிர் வீர்யத் தாண்டவம் செய்கின்றன. நன்னூள் என்னுள் வருமோ, அன்னுள் இவ் வசனங்கள் வெளி வரலாம்.

பிறவிப் பிணியில் ஈடுண்டு தத்தளிக்கும் ஏழை மக்களுக்கு சாந்தியளித்து ஆனந்த வழி காட்டும் உபதேச வார்த்தைகள் இரு கடிதங்களில் அடங்கி யுள்ளன. இவைகள் சிவப்ரகாசர் தந்தையெனக் கருதிய ஸ்ரீ ராமய்யருக்கும், தாயெனக் கொண்டாடிய அவர் மனைவியோகாம்பாளுக்கும் எழுதியவை. பக்தர்கள் வாசித்துப் பேரின்ப மடையலாம்.

இதோ ஸ்ரீ ராமய்யருக்கு எழுதியது.

ஓம்: நாராயணஸ்மரணம்
சேஷம்.

பள்ளி அக்காரம்,
ஆவணிமீ 1உ (1932ஹு)

ஸாதுக்களின் அன்பிற்குரிய ராமய்ய — உனது கடிதங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. உங்களுடைய உண்மையான சேஷமத்தை நான் எப்பொழுதும் ஈஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தவனாகவே இருக்கிறேன். இவ்விடம் ஜனங்கள் அதிக சிரத்தையுடன் எனக்கு வேண்டியவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே செய்து வருகிறார்கள். கல்யாண ராமய்யர் வீட்டிலிருந்து பால் இரண்டு வேளைகளிலும் சிரத்தையுடன் கொடுத்து வருகிறார்கள். தம்பதிகளாகிய இவ்விருவரும் உங்களைப் போலவே பரம ஸாதுக்கள் என்று மதிக்கிறேன். நதியின் தீர்த்தமும் ரம்மியமாகப் போகிறது. ஏகாந்தமாக நான் சௌக்கியமாகவே இருக்கிறேன். இங்கு நான் இப்படி இருக்க உங்களுக்கு சரீரம், மனது இரண்டும் தொந்தரவு கொடுத்து வருவதைக் கண்டு மனம் வருந்துகிறது. அல்பர்களாகிய நாம் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லாம் அவனுடைய செயலாலேயே நம்முடைய நல்வினை தீவினைகளை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்டு வருகிறது. 'நல்லவர்கள்' நல்ல (சுப) காரியத்தைச் செய்பவர்கள் துர்க்கதியை அடைவதில்லை. பக்தர்கள் கெட்டுப் போவதில்லை. என்றும் அவன் நமக்கு நன்மையையும் சிரேயஸையும் கொடுத்தருள்வான். நமக்கு அவனைத் தவிர வேறு கதியில்லை. கர்ம கதியால், நம்முடைய சரீரம், மனம், அறியாமை, வெளியிலுள்ள பொருள்கள் இவைகளால் உண்டாகும் துக்கங்களைப் பொறுமையுடன் அனுபவித்து வருவதுடன், அவனுடைய பக்தியிலும் ஈடுபட்டு வருதல் வேண்டும். நம்முடைய கஷ்டங்களை அவன் குறைத்தே தீருவான். எப்படியும் நாம் அவனுடைய அடிமைகள். என்னமோ எழுதுகிறேனே ஒழிய எழுதுவதற்கு சமாசாரம் இருந்து எழுதுவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இருந்தாலும் சந்தியாசியாகிய நான் உங்களுக்கு என்ன எழுதுவது? மனம் அடங்கிச் சுகமாக இருப்பது நல்லதாதான். ஆனால் அதுதான் பெரிய பெரிய யோகிகளாலும், மகான்களாலும் அதிகப் பிரயாசையுடனும், ஈசனது அருளாலும், கால பரிபக்குவத்தாலும், அத்தகைய நிலை கிடைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு இரண்டே. உபாயம்தான் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

அதாவது, சரீர அபிமானம், நான் என்னும் அகங்காரம், இவை விட்டு விஷயங்களில் வைராக்கியத்தை அடைவதாலும், சித்தத்தை ஈசனிடம் சேர்க்க அடிக்கடி பழகும் அபியாசமாகிய முயற்சியாலும், ஆவதாம். சலிக்காத மனதுடன் இருந்து வரவேண்டும். நமக்கு ஹிதமான மந்திரங்களை மனதோடு ஜபிப்பதிலும், அகம். ஆத்மா, சாக்ஷி இது முதலியவைகளைச் சொல்லி அனுசந்தானம் செய்வதிலும் மனதிற்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கக் கூடிய சில புராணக் கதைகளை (மஹாபாரதம், சாந்தி பர்வம், மோக்ஷ தர்மம்) வாசித்து வருவதிலும், (தாயுமானவர், பகவத்கீதை) நீங்கள் காலம் கழிக்க வேண்டும். மனதை வீண் யோசனைகள் செய்யும்படி விடாமல் அதை சத் விஷயங்களில் செல்லும்படியாக வேலை கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மோக்ஷ மார்க்கத்திற்கு உரிய சாதனங்களை, ஈசனது அருளால் பெற்றுக் கரையேறுவோமாக —

ஓம்

நாராயணஸ்மரணம்

கீழ்க்கண்ட இரண்டாவது கடிதத்தை அன்னையாக பாவித்து வந்த யோகாம்பாளம்மைக்கு சுவாமிகள் எழுதி யிருக்கிறார்.

ஓம்

பள்ளி அக்ரகாரம்,

ஆவணி மீ 9உ
(30-8-1932)

சேஷம்.

நாராயணஸ்மரணம்

தாயே! உன் கடிதம் கிடைத்தது. இப்பொழுது அப்பாவுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? சௌகர்யமாய் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். பத்தியமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் இருக்கச் சொல்லவும். அடிக்கடி ஜூரம் வருவதைப் பற்றிக் கவலையாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரன் தலையில் பாரத்தைப் போட்டுத் தைரியத்துடன் இருக்கச் சொல்லவும். நிற்க — இவ்வுலகத்தை என்னவென்று சொல்லுவது? நிமிஷம் தோறும் மாறி மாறி அழியும் சுபாவமுள்ள தாய் இருக்கிறது. இங்கு சுகம் என்பது சற்று(ம்) கிடையாததாய் இருக்கிறது. கண், காது முதலான இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படும் விஷயங்கள் சுகதுக்கங்களை மாறி மாறிக் கொடுத்துக் கொண்டும் அநித்தியமாகவும் இருப்பதால் அந்த சிதோஷ்ண சுகதுக்கங்களை சகித்துக் கொள்ள நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஐந்து கோசங்கள் அடங்கிய மூன்று சரீரத்தில் இருக்கும் ஜீவர்களாகிய நாம் எப்பொழுதும் இருப்பவர்கள். சரீரங்களுக்கு உண்டாகும் துக்கங்களும் கஷ்டங்களும் நம்மை உண்மையில் தொடுவதில்லை. இந்த ஜீவன் எப்பொழுதும் ஆனந்த ஸ்வரூபனாகவே இருக்கிறான். வெளியில் ஓடும் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஆனந்த ரூபியான உள்ளே இருக்கும் கூடஸ்த சாக்ஷியாகிய பரமாத்மாவிடம் திருப்பி நிறுத்தி என்றும் அழியாத நித்திய சுகத்தை அடைந்திருக்கவே இங்கு ஜன்மம் கிடைத்திருக்கிறது உண்மையில் அந்த வழியிலேயே நாமும் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கென்ன, வழி கொஞ்சம்

கரடு முரடாக இருக்கிறது. இது கொஞ்ச தூரம் மட்டும் தான். அதோ — நல்ல சுகமான வழியும் சிக்கிரத்தில் கண்ணுக்குக் தென்பட்டு நாம் அதில் இருப்பதையும் காண்போம். எந்த நிலையிலும் அலுப்பும் களைப்பும் கூடாது. நாம் ஈசனது திருவடி நிழலிலேயே இருக்கிறோம். அவனைத் தவிர வேறு கதையில்லாத நமக்கு அவனே துணை. நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் இத்தகைய ஹிதமான நல்ல உறுதியான நம்பிக்கையுடன் கூடினவர்களாகி சுகமாக மனத்தை வைத்துக் கொண்டிருங்கள்.

நாராயணஸ்மரணம்.

(இந்த ஆஸ்ரமத்தில் யாருக்கும் கடிதம் எழுதாத நான் நீங்கள் கவலை யன்னியில் இருக்கும் பொருட்டே இக் கடிதங்களை எழுதுகிறேன். ஈஸ்வரன் என்னைக் காப்பாற்றுவாராக.)

சாந்தி யோகத்தை சிவப்ரகாசருக்கு ஏன் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்? இம் மகா புருஷரின் சேர்க்கை பலத்தால் தான் சாந்தி யோகத்தின் அத்தியாயங்கள் ஆவேச உருக் கொண்டு சித் ஏன் சமர்ப்பிக்க தத்தில் உதித்தன. இச் சத்குருவின் அளவற்ற வேண்டும்? கிருபையாலேயே இச்சிறுவனும், பரம சாந்தியில் நிலைத்திருக்கிறான்.

அவரால் கிட்டியதை அவருக்கே சமர்ப்பிக்கிறேன். 'எனது' என்று எதுவும் இருக்கிறதோ?

என்ன சம்பந்தம்? சத்குரு ஆனந்தகிரி சரித்திரத்திற்கும் 'சாந்தி யோக'த்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இவர் வரலாற்றையும் லீலைகளையும் படித்த பின், யாருக்கும் இக் கேள்வி உதிக்காது. சாந்தியை விருந்தி இச் சரித்திரத்தை ஓதியவர் சாந்தி பெற்று விடுவார். இவர்களுக்குச் சம்பந்தத்தை விளக்க வேறொருவரா வேண்டும்?

பிதற்றல்

தேடி வந்தார்
என்னைக் கண்டார்
'நான் யார்!' என விளக்கினார்
ஆட்கொண்டார்
மின்னலாய் மறைந்தார்!
அந்தோ! எப் பிறப்பில் காண்பேன் இனி!

*

*

*

*

பேரறிவாய்
உள்ளத்தில் உருவாய்
அன்பின் பெருக்காய்
ஊடுருவி நிற்கின்றதே, அது!
ஏனிந்த ஏக்கம்?

*

*

*

*

மனமே! நீ செத்தாய்!
நான் பிழைத்தேன்!
குருநாதன் - திருவடிகளே
போற்றி! போற்றி!!

ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்திஹி

முதல் பாகம் முற்றிற்று

சாந்தியோகம்
(இரண்டாம் பாகம்)

யோக சிகிச்சை

முதல் பாகம்

சாந்தியோகம்

அத்தியாயம் 1

பழைய பெருமை பதவி கொடுக்குமா ?

இன்பத்தைத் தேடுவது இயற்கை. வாழ்க்கையில் துன்பத்தை விரும்புவார் உண்டோ ? நோய் கொண்டால் துக்கம்தான் மேலிடும். எல்கை சுகம் கிட்டாது. நடத்தையில் மானிடர் இயற்கையை மறக்கிறார். கண்ணிருந்தும் காணார். புத்தியிருந்தும் அறியார். தெரிந்து தெரிந்து வியாதியின் பாழும் கிணற்றில் விழுகிறார். படுகுழியி் விருந்து தொத்திக் கரை சேர அபூர்வ உருக்குச் சங்கிலி சிருஷ்டித்துள்ளார் சான்றோர்.

என்ன மாயை ! யோகம், உணவு, இயற்கை வட்டங்களால் பிணைத்த இவ்வுயிர்க் கயிற்றைப் புறக்கணிக்கிறோரே, மாந்தர் ! இப்பள்ளத்தின் கீழ், படுகுழியைச் சேர விழுங்குகிறார் மடமை மருத்தை ! வதை செய்து கொள்ளுகிறார் கருவிகளை. அறியாச் சரக்கை அருந்த ஐயம் இல்லை ! ஆராய்ச்சி செய்த அரிய சாதனங்களை அணுக அலறுகிறார். மடத்தனமோ, ஊழ்வினையோ கூறுவதற்கில்லை !

அக்காலத்தில் அன்னவர் அபூர்வ சித்திகளைக் கொண்டிருந்தார் என அகம்பாவம் கொள்வதில் பலனென்ன ? வீண் பெருமை வீட்டைக் காக்காது. அம் மூதாதையருடைய சந்ததியார் நாம் எக்கதயி் விருக்கிறோம் ? பழைய கீர்த்தியில் இருந்து நமக்குக் கிட்டியது ஓயாத தூக்கம். முன்னொரு இந்தியன், சந்திரகுப்தன், ஹிமோத்கிரியையும் கன்னியாகுமரியையும் இணைத்து, பாரதீகத்தையும் ஆண்டான். இதே பாரதத்தாய் வயிற்றில் பிறந்த நாம் — ஐயோ ! அடிமைகள் அல்லவா ?

ஹனுமான் அவதரித்தது இந்நாடு. பீமன் கதையைச் சுழற்றி னான் இங்கே. அர்ஜுனன் காண்டவத்துடன் கர்ஜித்ததும் இந்நாட்டில். நம்மை நோக்கிடில் அவர்கள் வம்சத்தார் என்று புகல்வரோ உலகில் ?

காயசித்தி, கற்பக விருஷத்தைக் கண்டார் நம் மகரிஷிகள். யாருமறியா “யோக சாதனை” களைப் பயின்றார் இவர் ! “கொண்டா விஷத்தையும் !” என்று குடித்துக் களித்துக் கூத்தாடினார். நோயையும் நமனையும் நடுங்கி மறையச் செய்தார் எளிதில். இவர்களை அறிந்தும்,

இவர்கள் சிருஷ்டித்த மாணிக்கங்களைப் பெற்றிருந்தும் நோயென்ற சண்டமாருதம் நம் உயிர்க்குடிசையை அணு அணுவாகப் பறக்கடிப்பதைக் கண்டு, மதி மயங்கி விழித்து வருகிறோம் !

அன்பர்களே, இது நம் ஆண்மைக்கு அழகல்ல. தூய்ந்த பெண்மைக்கும் ஒக்காது. சென்றதில் பெருமை கொண்டாடியது போதும். வாழ்க்கையின் சத்துரு நோய். இதன் கீழ் அணிவகுத்து நிற்பவை எண்ணுக்கடங்காத வியாதிகள். மனோதிடக் கச்சையை இறுக்குங்கள். இயற்கை வேலைத் தாக்குங்கள். யோக சக்தியை இதில் ஏற்றுங்கள். உணவு, திருத்தம் என்ற பலத்தால் வீசுங்கள். சூரபதுமனையும் அவன் சேனையையும் அறுத்தது இவ்வேல். கலியில் உயிர் பெற்று வந்த இவ்வசுரப் படையை, இச்சாதன வெற்றிவேல் சடங்கால் வேரறுத்து வீடுங்கள்.

*

*

*

*

நாம் தூங்க அயல் நாட்டார் சுகத்தை அனுபவிக்கிறார். இதற்கு உதாரணம் அமெரிக்கா தேசத்தவர். காரியமே கண்ணாய் நிற்பவர். எதிலும் கீழ், இடை நிலைகளில் திருப்தியடையாத **அயல்நாட்டார்** வர். இவர்களைக் கண்ணிற்கு எட்டாத உன்னதத்தையே நோக்கி நிற்கும். உடல், உணர்ச்சி, மனம் ஒத்துழைக்க, பார்வைக் கெட்டியதைக் கைகளால் பற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். தனம், தர்மம் இவர் உயர்த்திய நிலைக்கு யார் எட்டியுள்ளார் ? ராக்பெல்லர் (Rockefeller) பணத்தை எண்ணி முடித்தவர் யார் ? இவரின் தர்மத்தை மிஞ்சியவர் எவரும் இல்லை. நூதன வழி கண்டு பிடிப்பதும் இந் நாட்டில். நன்மார்க்கத்தில் மட்டுமல்ல. கொலை, களவு, சூதுகூட அமெரிக்காவில் முதன்மை பெற்று வருகின்றன. அதற்கும் திறமை வேண்டுமல்லவா ? வினோதத்திலும் குறைவில்லை.

இவைகளையெல்லாம் தோற்கடித்துவிடுகிறது இவர்கள் ஆராய்ச்சி. இயற்கைச் சிகிக்கைச் சோதனையில் நிபுணர்களாகி வருகிறார்கள். இவருக்குப் பழைய மர்மம் ஒன்று புதிதாய்த் தெரிந்து விட்டது. மனதைப் பிடித்து உடலைக் குணப்படுத்துவது. தற்காலத்தில் வைத்தியரிடம் நோயாளி சென்றால், அங்கு அறியா நோய்க்குத் தெரியா ஔஷதம் கொடுப்பதில்லை. பரீட்சித்தபிறகு, மனோ தர்ம சாஸ்திரியீடம் (Psychologist) அனுப்பப் படுகிறார். அந்த நிபுணர் தன் மட்டில் மனோபலம், இச்சா சக்தி, நுட்பம், ஆரோக்ய வீர்யம் பொருந்தியவராக இருப்பார்.

மனதிற்குச் சாந்தி கொடுக்கும்படி அமைந்த அறையில் வைத்தியரும் வியாதியுண்டவரும், வாரத்துக்குச் சில முறைகள் குறித்த நேரத்தில் சந்திப்பார்கள். இந் நூதன டாக்டர் தாய் தந்தையரிலும் அன்பு ததும்பும்படியாக நேசித்து நோயாளியுடன் கலந்து நெருங்கிப் பல சம்பாஷனைகள் செய்வார். வியாதியஸ்தர் அறியாமல் மூலை முடுக்குகளில் ஒளிந்து உபத்திரவிக்கும் எண்ணங்களை மெல்ல மெல்ல வெளியேற்றுவார். உருக்கத்துடன் ஆறுதல் கூறுவார். நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்து, இவரைத் துன்புறுத்தும் துக்கம், கவலை, பாவம், துரோகம், சிந்தனை யாவை என்று தெரிந்து கொள்ளுவார்.

**நூதன
சித்திச்சை**

ஒவ்வொரு சம்பாஷணைக்குப் பிறகும் தன்னுலகைக் கவீந்த மேகம் விலகுவது போல் நோயாளி காண்பான். தன்னறியா உற்சாகம் உதித்து வளரும். இவன் மனோ வைத்தியரும் சாதுர்யமாய் உட்புகுந்து, நரம்புகள் மூலம் உடலைக் கெடுத்த எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி, ஆற்றி மறையச் செய்வார். சோதனைக்குக் கிட்டா இந்நோய் காண்பதற்கு முன் மறைந்து விடும். ஒளவுதங்களுக்கு அடங்காமல் தாண்டவமாடிய உடல், நலன் பெறும். அப்பாவி 'பெளடர்'களைக் கொடுத்து, நோயாளி மருந்தென்று மனப்பால் குடிக்கச் செய்யலாம். சில நாட்களில் குணமடைந்து குறை தீர்ந்து, தைரிய விரியத்துடன் மனிதன் வீடு சேர்வான்.

இதற்கு 'சைகியாட்ரி' (Psychiatry) என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்களாம். சம்பாஷணையில் செனக்கிய மடைவது ஆச்சரிய மல்லவா இதன் மர்மம் செல்லச் செல்ல விளங்கும்.

மனமும் உடலும்

வாழ்க்கையில் மனமும் உடலும் பிணைந்து நிற்கின்றன. மனம் பாதிக்கப்பட்டால் உடல் உபாதை கொள்வது நிச்சயம். உடல் சீர்குலைந்தால் மனம் மதிக்கெட்டுத் தடுமாறுவதைக் காண்கிறோம். திடம், பொறுமை, ஊக்கம், வினோதம், ஆனந்தம் எல்லாம் மனிதன் சிறு நோய் கொண்டவுடன் மறைந்து விடும். பெரும்பாலும் "ராமா, கிருஷ்ண" என்று சொல்லி வந்தவனும், "ஐயோ, ஐயோ" எனக் கதறுவதைக் காண்கிறோம். தேவர் நாமம் எங்கேயோ ஓடி விடுகிறது. இது சாதாரண மனிதனின் நிலை. இது மாற்றக் கூடியதே.

மனம் நசிந்து உடற் கூட்டில் வசிப்பவன் ஜீவன் முக்தன் ஒருவனே. இந் நசிந்த மனத்தை வேண்டுமப்பொழுது, இவன் ஆரோகணம் செய்து கொள்ளுகிறான். வாசனைகளற்றதா மனம் பெரிது தலால் இம்மனம் இவனுக்கு அடங்கி நிற்கிறது. இச்சா சக்தியை உபயோகித்தால், உடலும் இயற்கையும் இவன் ஆனைக்கு மாறுகின்றன. இக்காலத்தில் மனம் சொன்ன படி உடல் நடக்கும். உடலுக்கும் அதன் இந்திரியங்களுக்கும் இது கட்டுப்பாட்டிராது. இம்மனதே அரசனாய் விளங்கும். இதற்கு ஈடு இல்லை. மனம்தான் முக்கியமென்று கூறுவதும் இக் கருத்தைக் கொண்டேதான். உடலைக் காட்டிலும் மனதுதான் பெரியது என்ற உண்மை விளங்கும்.

மிருகங்களி் லிருந்து மனித ஜன்மத்திற்கு உயர மனதின் உயர்வும் சக்தியும் அதிகப்பட்டு விளங்கும். விலங்குகளுக்குள்ளும் இம்மனத் தேர்ச்சி, மிருகத்திற்கு மிருகம் வித்தியாசப் படும். இம் மாதிரியே மனிதர்களிடத்தும் கேவலம் உடலொட்டிய மூர்க்க வாழ்க்கை யுடையவர்களையும், இந்திரிய, சரீரத் தூண்டுதல்களை மனதால் மேன்மேலும் கட்டுப் படுத்தி நிற்பவர்களையும் காணலாம்.

நாம் உடலைப் பற்றித்தான் கவனிக்கிறோம். இதன் ஆரோக்கிய சோதனையே எடுத்த காரியம். மனது இவ்வாரோக்கிய நிலையில் எப்

படிக்கலந்து கொள்ளுகிற தென்பதே கேள்வி. இதற்கு விடையாகவே பல சாதனைகளை விளக்குவோம். உடல் நிலையின் மனம் எப்படி மாறுகிறதென்பது கேவலம் மனதை மட்டும் நூலின் கருத்து முக்கியமாய்ச் சோதிக்கும் வேதாந்த விசாரத்தைப் பற்றியது. சன்மார்க்க முறைகளை இங்கே கவனிக்க நேரிடும். அவை மனதையும் ஆரோக்கியத்தையும் எப்படித் தாக்குகிற தென்பதற்கு மட்டுமே உபயோகிப்போம்.

சுண் காது மூக்கு என்ற உறுப்புக்கள் சரீரத்தில் உண்டு. இவைகளைத் தூண்டும் நரம்பு நாடிகளும் மூளையைத் தொட்டு நிற்கும். பக்குவமாக இருந்தும், அவை தம் தம் வேலைகளைச் செய்யாதிருப்பதைக் காணலாம். நண்பர் வழியில் மன சம்பந்தம் நம்மைக் காணக் கூடும். அவர் நம்மைக் கண்டு நமஸ்கரிக்கவும் செய்யலாம். நம் கண்கள் அவரையே நோக்குகின்றன என்று அறிந்தே, அப்படிச் செய்வார். நாம் அதை அங்கீகரிக்காமல் போய் விடுகிறோம். மறு நாள் அவர் நம்மைக் கோபிப்பார். வீண் கர்வத்தினால் அலட்சியம் செய்வதில்லை. விழிகள் நண்பன் உருவத்தைக் கண்டும் விஷயத்தைக் குறிக்கவில்லை. செய்கையால் பிரதி ஒலிக்கவில்லை. ஏன்? மனமானது கனம் மாணிக்கம் செட்டியாரிடம் சென்றிருந்தது. மனம் கருவியுடன் கலக்காததால் கண்கள் இருந்தும் காணவில்லை.

காதின் கூத்து கூறவே முடியாது. இதன் ஏமாற்றம் அதிகம். இராமாயணம் வாசிக்கு மிடத்தில் சென்றால், அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் தென்படும். ஸ்வாரஸ்யமாகச் சிலர் தலை காதின் கூத்து யாட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். “தூக்கினான் ராவணன் சீதையை” என்று பாகவதர் சொல்லும் பொழுது, இவர்கள் கண்கள் அக்காளுடன் தீவிர திட்சைக்குச் சென்று விடும். பாகவதர், அயோத்தியா, ஆரண்ய முதலிய காண்டங்களை முடித்து, சீதையை மீட்டு, ராமர் “ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்!” என்ற தறுவாயில் விழித்துத் தானும் கை தட்டுவார்.

“கதை எப்படி?” என்று யாரும் வினவினால், “அட்டா, என்ன பாகவதர் போங்கோ, அதுவும் அந்த ராவணன் தூக்கி லட்சுமணனை ஆலிங்கனம் செய்த கட்டம் உண்டோ இல்லையோ, அட்டா—!” என்பார். ஐந்து காண்டங்களுக்கு இவர் மனம் தூங்கி விட்டது! பாகவதர் பேசுவதை நிறுத்தவில்லை. இவர் காதுகளும் ஓடி விடவில்லை. மனம் இக் கருவிகளுடன் பிணையாததால், பிணைந்த காலத்திய இரண்டு வாக்கியங்களையும் பிணைத்து, “ராவணன் லட்சுமணனை ஆலிங்கனம் செய்ததாக” நூதனப் பிரசங்கம் பாகவதர் நடத்தினு ரென்று கூற வருகிறார்!

சில வைத்தியர்கள் ஆபத்தான நோய்க்குச் சாமர்த்தியமாய்ச் சிகிச்சை செய்து விடுவார்கள். நோயாளியும் இளைஞனாக இருக்கக் கூடும். யாரும் நிலைமையைக் கேட்டால் விசித்திர வாழ இச்சை மாகப் பதிலளிப்பார் டாக்டர். “பிழைக்க வேண்டுமென்று இச்சைப்பட்டால் போதும், ஸார்! ஆபத்து நிலை தாண்டி விடும்” என்பார். மருந்து மட்டும் ஏன் குணப்படுத்தக் கூடாது? எதற்காக இந்த இச்சை வேண்டும்? ஏதோ கவலையாலோ,

வேறு காரணத்தாலோ, வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை இவனை விட்டு விலகி விட்டது. மனம் காட்டை நோக்கிச் செல்கிறது. அதன் ஒத்துழைப்பின்மையால் வீட்டிலிருக்கும் உடல், பிரபல வைத்தியத்திற்கும் பிழைக்க மாட்டே என்கிறது.

இந்த ஆராய்ச்சியி லிருந்து இரண்டு உண்மைகள் விளங்குகின்றன. 'மனம்' என்ற ஹேதுவை மறந்து, உடலைக் குணம் செய்ய முடியாது. மனமானது கவலை, குறை, துக்கம், மனமும் பயம், ஏக்கம் கொண்டால், உடல் கெடும். இதற்கு குணமும் மட்டும் சிகிச்சை பலனைக் கொடாது. கவலை களால் உடலில் தென்படும் பல அடையாளங்கள் கொண்ட நோய்க்கு 'மனம்' முதலில் குண மடைய வேண்டும்.

மனம் நேர்மை பெற்ற பிறகு, தேகம் வேறு காரணங்க ளின் றியே குணமடையும். அல்லது, சிறு சிகிச்சைக்கும், உடல் பலனைத் தரும்; நோய் நீங்கும்.

இவ்விஷயத்துக்கு இன்னும் ஒரு பார்வை யுண்டு. மனதை ஒழுங்கில் வைத்தால், எந்த வியாதியும் சிகிச்சைக்குச் சிக்கிரம் குணம் பெறும். வைத்தியர்கள் சதைக்கு ஓளவந்தங்கள் கோடுக்கலாம். இயற்கைவாதிகள் நோய்க்குப் பல சாதனங்களைச் சிருஷ்டிக்கலாம். மனதைப் பலப் படுத்தவும் அதன் ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்கவும் இவர்களால் முடியாது.

இது யோகம் ஒன்றே கொடுக்கக் கூடிய பலன்.

இக் கட்டுரை ஒவ்வொன்றையும், நோய் தீர்க்கும் மனச் சாதனை என்றே படித்துச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்.

அத்தியாயம்—2

சங்கல்ப நாசனம்—சாந்தி

உழைப்பால் சக்தி குறைகிற தென்று நினைக்கிறோம். களைப்பால் தான் விரியம் விரயமாகிற தென்ற எண்ணமும் உண்டு. இக்கருத் துக்களை உடலை மட்டும் சாட்டிப் பேசுகிறார்கள்.

மனமும் உட துன்புற்ற தேகத்தின் பலனே நோய் என்று வரம்பு லைக் கெடுக்கும் கட்டுவது வழக்கம். இவ்வப்பிராயங்கள் முற்றி யும் சரியாகா. ஒரு தலைப் பட்சமாய் உடல் ஒன் றையே சிந்தனை செய்கிறார். மனதையும் அதற்கு இன்றியமையாத மூளை நரம்புக் கருவிகளையும் மறப்பது சாதாரணம்.

மனம் ஓடியாடி நிற்பதால் உடலின் சக்தியும் விரியமும் மாறு பாடு அடைகின்றன. இது நிலையாக நிற்காமல் சலனங்கள் பெறு கின்றது. ஒவ்வொரு அசைவிலும் ஓர் எண்ணம் பிறக்கிறது. மனம் மாறுவதே எண்ணம். ஒவ்வொரு எண்ணத்திற்குப் பின் நிற்பது சங்கல்பம். சங்கல்பம் ஒழிந்தால் எண்ணங்கள் பிறவா. எண்ணங் கள் நின்றால் மனம் லயப்படும். இப்பொழுதே சாந்தி பிறக்கிறது. மனம் நசிந்த நிலையே சாந்தி. லயப்பட்டது திரும்பவும் உருக்கொண்டு கிளம்பும். சாந்தி கலையும். மனம் நசிந்த பிறகு நிற்கும் சாந்தியே சாகவதம். கண்டறிந்தோர் பிரமத்தைச் சாந்தி மயம் என்பர்!

சாந்தியில் அகண்ட சர்வ வியாபகமான பிராண பிணைந்து நிற்கிறது. இந்நிலையே சம்பூர்ண சக்தி (Omnipotence). சாந்தி கலைந் தால் பிராண (Prana) தொட்டு விடப்படுகிறது.

சங்கல்பம் சங்கல்பத்தால் பின்னும் எண்ணங்கள் உதிக்க, சாந்தி கலைகிறது. மனம் பின்னப்படவே சங்கல்பம் தோன்றுகிறது. மனதின் ஒவ்வொரு சலனத்திலும், ஒவ்வொரு பிரதி ஒலிப்பிலும் (Reflex action) சக்தி விரயமாகிறது. சக்தி மாறுபாட்டில் உடலில் பிராண வியாபகம், பிராண முதல், விரயமாகிறது. ஸ்தூலப் பொருள்கள், கிரியைகள் மூலம் இந்தப் பிராண பொக்கிஷத்தைச் சரி செய்து கொள்ளுகிறோம். யோகி ஒருவர்தான் பிராணனை வெளிப் பொருள்களின்றி குசும மார்க்கத்தில் நேராகக் கைப்பற்ற முடியும்.

இப்படிக் குறைந்த பிராண உடல் ஜீவிதத்திற்குப் போதா விட்டால், சிக்கிரம் திரும்பவும் நிரப்பப்படா விட்டால், ஏதாவது கருவிகள் நோய் கொள்ளுகின்றன.

சாந்தி என்பது மனதைத் தழுவியது. உடல் இந்திரியங்கள் அசையா நிலையை குறிப்பதல்ல. சாந்தம் பெற்றவன் சோம்பல் அடைந்தவ னல்ல. உன்னத சத்வ குணமே சாந்தி.

சாந்தம்- சோம்பலானது கீழ்ப்பட்ட தாமசம் என்று கூறவும்
சோம்பல் வேண்டுமா? வெளிப் பார்வைக்குச் சில காலங்க
களில் சாந்தனும் சோம்பேறியும் சலனமற்ற ஜட

மாகத் தோன்றலாம்.

மனம் சாந்தி பெற்றிருந்தால் உடல் உழைப்பி லிருக்கக் கூடா தென்று யார் கூறியது? கட்டையிலேற்றி விட வேண்டியது தானா சாந்தி கிட்டிய பிறகு? சாந்தி பெற்றவன் வாழ்க் கையில் எத் தொழிலிலும் இருக்கலாம். எந் நிலையி லும் உழைப்பி லும் காணலாம். எக் கருமமும் புரியலாம். அமர்க் களத்தில் புகுந்து போர் வீரனாக ருத்ர தாண்டவ மாடலாம். ஐடை முடி தரித்த தபோந்தியாகத் துலங்கலாம். முடி சார்ந்த மன்னனும் உலகத்தைக் கட்டி ஆளலாம். ஆசிரியனும் அரிய நூல்களை இயற்றலாம். சமூக மேன்மைக்கு உயிரை இழக்கும் கர்ம யோகியாய் விளங்கலாம். உற்று நோக்கி டில் சாந்தியின் பாகம், மாறு பட்ட அளவில், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு தொழிலிலும் உட் புகுந்து நிற்பதைக் காண முடியும்.

குறி நோக்கிச் சுடும் வீரன் அத் தருணச் சாந்தியைக் கை விட் டால் வெடி எங்கே செல்லும்? மனு நீதி செலுத்தும் மன்னன் மந்தி ராலோசனை செய்யும் தறுவாயில் சாந்தியை அல்லவோ பிரயோகிக் கிறான்! கலக்கம் கொண்ட ஆசிரியன் பேனா பிடித்து எழுதுவது எங்ஙனம்?

வைத்திய சாலைக்குச் சென்றாலும், “சாந்தி, சப்தம் போடாதே நோயாளி குறைவடைவான்!” என்று எச்சரிக்கின்றார்களே! அரை குறையாய்ச் சாந்தியின் பெருமையை அறிந்ததா லன்றோ!

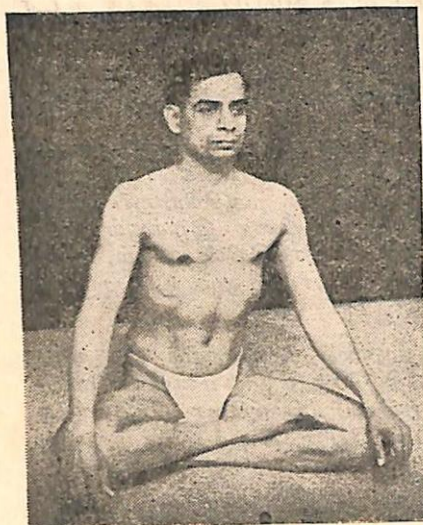
சாந்தி கெட்ட நிலையைக் கவலை, துக்கம், கோபம், ஆசை, பயம், ஏக்கம் முதலிய பிரிவுகளாக விளக்கலாம். பல பிரிவுகளையும் அடக் கிய பெரும் பதங்கள் உள்ளன. பேதித்த மனத் தன்மையைக் காட்ட, பெரியார் வகையாய் அமைத் துள்ளார்கள். காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாச்சரம் என்ற அறுவகை மனத் தியை யார் அறியார்!

இவைகளை இன்னும் விவரிக்கு முன், எளிய சாதனை ஒன்றைக் கைப்பற்றுமாறு கூறுவோம். இதைக் காலையிலும் மாலை யிலும் பழக லாம். மற்றக் கலக்க முறும் சமயங்களிலும் இது உதவியா யிருக்கும்.

முதல் சித்திரத்தில் (8-ம் பக்கம்) காட்டியபடி ஆசனத்தில் அமரவும். இதை ஸ்வத்திகாசனம் என்று கூறலாம். இடது காலை மடித்து, சந்துக்கிழுத்து அதன் மேல் வலது கால் பயிற்சி தூக்கிப் போடப் பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு காலின் பாதமும் மற்றொரு காலின் மடிப்பின் பள்ளத்தில் பதிந்து நிற்கும்.

முதுகு நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். முதுகெலும்பு வளையக்கூடாது. கைகளைச் சித்திரத்தில் காட்டியவாறு விறைப்பின்று அமைத்துக் கொள்ளவும். திருஷ்டியை உள் பக்கம் திருப்பவும்.

இப்பொழுது “ஓம் சாந்தி ஸ்சாந்தி ஸ்சாந்திஹி” என்று நிதான மாய் மெல்லிய குரலில் உச்சரிக்கவும். மனதை உச்சரிப்பில் ஓட்ட வேண்டும். உள்ளே திருப்பப்பட்ட திருஷ்டி உச்சாடனத்தின் எழுத்

சித்திரம்—1

துக்களை மனத் திரையில் வெள்ளை வர்ணத்தில் காண முயலவும். “ஓம்!” என்ற பிரணவம் வெகு தீர்க்கமாய் உற்சாகத்துடன் வர வேண்டும். ஒரு நிமிஷத்தில் ஆறு முதல் பத்து தடவைக்கு மேல் ஐபிக்காமல், வாக்கை நிதானம் செய்யவும்.

ஐந்து நிமிஷம் இவ்வாறு செய்த பிறகு, சம்பூர்ண ரேசகம், பூரகம் செய்யவும். பல வினாடிகள் தங்கும்படியாக, ஸ்வாசத்தை இரு நாசிகளாலும் உள்ளிழுத்து அதை விட அதிக நாழிகை கொள்ள வெளியே இரு நாசிகளாலும் விடவும். மார்பு அகல வேண்டும். நுரை ஈரங்கள் நிரம்ப வேண்டும். ரேசகம் செய்யும் பொழுது அடி வயிறு உள்ளே போகட்டும். குடும்பகத்தில் மூச்சை உள் நிறுத்த வேண்டாம்.

பூரக ரேசகம் செய்யும் பொழுது, சாந்தி வாக்கியத்தை மனதினால் நிதானமாய் உச்சரிக்க வேண்டும். உதடுகள் அசையக் கூடாது. ஒவ்வொரு பூரகத்தின் பொழுதும் சாந்தியானது மனதால் உடல், இந்திரியங்கள், நரம்பு, நாடிகள், மூளை உச்சரிக்க முழுதும் நிரம்புவதாக எண்ணி அனுபவித்துக் கொள்ளவும்.

ஒவ்வொரு ரேசகத்தினால் களைப்பு கவலை இரண்டும் வெளியே தள்ளப்படுவதாக நினைத்து அனுபவிக்கவும். இப்படி ஐந்து நிமிஷங்கள் செய்து சாதனையை முடிக்கவும்.

இதை எல்லா நோய் கொண்டவர்களும் செய்யலாம். உட்கார்ந்து ஸ்வாசிக்கச் சௌகரிய மிருந்தால் போதும்.

நோயைத் தடுக்கவும், வாழ்க்கை வேலைகளைச் செவ்வனச் செய்து முடிக்க விரும்புவோரும் இதைச் செய்ய வேண்டும்.

சாந்தியின்றிச் சௌக்யமில்லை

“கவலை என்ன அவ்வளவு பொல்லாததா?” என்று சந்தேகிக்க வேண்டாம். மிகக் கெட்டதே இது. மனக் கவலையே பலக் குறைவு. இது குருட்டுப் பழமொழி யல்ல. பெரிய சம்சாரி, தரித்திரன் எதிர்பார்த்த பொருள் கிடைக்க வில்லையே என வருந்தலாம். அல்லது சம்பாதித்த அரிய திரவியத்தை அன்னியன் அக்கிரமமாய்

கவலையால்
இழிவு

அடித்துச் சென்றானே என்று நினைத்து உருகலாம். இச்செயல் சங்கல்ப விகல்ப பேதங்களுக்குட்பட்ட படியால், சக்தி நேராக விரயமாகிறது.

இச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தால் உணவை ருசித்து உண்பது தடைப்படுகிறது. நன்றாக உலாவி, நற்காற்று, நல் உழைப்பு, சத்சங்கம் பெறும் மார்க்கம் நிலைப்பதில்லை. பலம் குறைந்தால், எவ் வியாதியும் எளிதில் பற்றிக் கொள்ளுகிறது. பல மிழ்ந்தவனைக் காச நோய், ஹிருதய நோய், ரத்த மந்தம் எளிதில் பிடிக்கும்.

வைத்தியன் நோய் கொண்ட உடலுக்குச் சிகிச்சை செய்யலாம். நாட்கள் ஈடுகாட்டிற்கே இவனை இழுத்துச் செல்ல, மனத் தாங்கலையார் அறிய முயலுகிறார்? யாருக்கு அறியத் தெரியும்? அறிந்தாலும் இவரால் சிகிச்சை செய்ய முடியுமோ?

போனது திரும்பி வரவேண்டும், அல்லது. போனதைக் குறித்து வருந்துவது பேதைமை என்று உணர்ந்து சாந்தி பெற வேண்டும்; உலகில் திநுட்பிக் கிடைப்பது துர்லபம்; அது இவனுக்குட்பட்ட காரியமல்ல. சாந்தி பெறுவது இவன் கையிலுள்ளது. முயற்சித்தால் பலன் பெறுவதில் சந்தேகமு மில்லை.

மன அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்டதென அறிந்து அதைப் பின்னும் வராமல் தடுப்பதில்லை. வந்த நோய்க்கு உடல் சிகிச்சை மட்டும் செய்கிறார்கள். அப்பொழுது குணமடைந்தாலும், அதே மனோ பேதம் பின்னும் ஏற்பட்டு அதன் வெளிச் சேஷ்டையால் அதே வியாதி திரும்பவும் வரும். முதல் வியாதியிலேயே குறைந்த சக்தி, பின்னும் வந்த வியாதியைப் போக்கி விடுமென்று நினைக்க முடியாது.

ஓர் உதாரணம் எடுத்துக் கொள்வோம். அறுவகைத் தீயில் முதன்மையாக நிற்பது காமம் என்ற காட்டுத் தீ. இது மனக் கேட்டால் ஏற்படும் விகல்பம். இதைப் பூர்த்தி செய்ய காமத் தீ உடல் இந்திரியங்கள் கருவிகளாக நிற்கின்றன. பாவம், அவைகள் என்ன செய்யும்! மனதிற் கடிமையாகி, திருப்தி செய்ய முயலுகின்றன. உடல் இந்திரியங்கள் ஐடம்! காமத்தில் ஈடுபட்ட மனமோ குருடு. வரும் விபத்துக்கள் சொல்ல முடியா. அபூர்வ விர்து அநியாயமாய் விரயமாகிறது. ரத்தம் குன்றி நரம்பு வியாதிகள் மேலிடும். ஆண்மையை இழந்து, முப்பது வயதிலேயே மூப்பையடைந்து, மூளை மழுங்க, குடும்பம் தவிக்க, சித்ரவதையடைகிறான். உடலிழிவு மனோ திடத்தையே கொன்று விடும். இவனுக்கு வீர்ய மாத்திரைகளைக் கொட்டிப் பயனுண்டோ? அல்ப சொல்பம் சக்தி கிடைத்தாலும் இச்சா சக்தி (Will Power) இன்றி, கெட்ட மனது தூண்ட, கிடைத்ததையும் பின்னும் இவ் வழியிலேயே தொலைத்து மாளுவான். இவனுக்கு மனோ சிகிச்சை யல்லவோ முக்கியம்! அல்லது, உடல் சிகிச்சையுடன் மனப் பரிசுத்த வழியையுமல்லவா புகட்ட வேண்டும்!

அன்னிய இடங்களில் ஆசை திர்க்கச் சென்ற இவன் கருவிகள் கெட, வைத்திய சாலையில் குடி புகுகிறான். 'இன்ஜெக்ஷன்' ஓளவுதங்கள் மூலம் குணமடைந்தவுடன் பின்னும் பழைய தொழிலுக்கே வாழ்க்கையைச் செலுத்துகிறான். எத்தனையோ சோதனை செய்ததில், இது உண்மையாகவே நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளது.

முந்திய யோகாசன முதலிய கட்டுரைகளை வாசித்த பலர் காமத் தால் கிடைத்த நிலையை விளக்கி யிருக்கிறார்கள். அதைப் படித்தால் ரத்தக் கண்ணீர் விட வேண்டி யிருக்கிறது. நோய் கொடிய நிலை கொண்ட பின் ஆண்மையை இழந்த பலர் கல்யாணம் செய்து கொண்டு, உலகத்தில் கூற வெட்கி, ஆசையும் தூண்ட, பூர்த்திக்கவும் வழியில்லாமல் பரதவிக்கும் கோரக் காட்சி எழுத வொணுது! இவர்களுக்கு விமோசனம் உடல் ஒழுங்கு யோக மார்க்கத்தால் தான் வரவேண்டும்.

“ Treating the Symptoms and not the disease ” என்று ஆங்கிலத் தில் கூறுவது வழக்கம். அதாவது சேஷ்டைகளுக்கு வைத்தியம் செய்து வியாதியை மறப்பதாம்! மனதை மறந்து உடலுக்கு மருந்திடு வது அதைத்தான் ஒக்கும்!

“ சாந்தமு லேகா — சௌக்கியமு லேது ” என்று த்யாகப் பிரம்மம் பாடி யிருக்கிறார். இவர் சிறந்த பக்தர். உலகில் வெண் ணைய பிஸ்கோத்தில், ஹம்சதாளிகா மஞ்சத்தில் வாழ்ந்தவ ரல்ல. பல கஷ்டங்களையும் துக்கங்களை யும் அனுபவித்தவர். எத்தனை கோடிக் கணக் காகத் ‘தாரக’த்தை ஐபித்து, சாஸ்வத சாந்தியைப் பெற்றாரோ ?

ஓம் என்ற பீஜத்துடன் சாந்தி வாக்கியத்தை உச்சரிக்கும்படி சென்ற அத்தியாயத்தில் எளிய சாதனை ஒன்றைச் சொன்னோம். பின் ஸ்வாசத்துடன் மனோ மார்க்கத்தால், சாந்தியை நிரப்பி, கவலை, களைப்பை வெளியே தள்ளச் சொன்னோம்.

இவ் வழி நூதனமான தல்ல. உச்சாடனம். ஸ்ரவணம், மனனத் தின் விரியத்தை அறிந்தவர், நம் பண்டைக்கால சாஸ்திர மேதாவினர். வேதம், உபநிஷத்துக்கள், புருஷ ஸூக்தம், ருத்ரம் சாந்தி வசனம் என்ற மகா வாக்கிய பாராயண ஐபங்கள் முடிந் ததும் கட்டாயம் ‘சாந்தி’ சொல்லுகிறார்கள். ‘சாந்தி பஞ்சக’ மென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

‘சாந்தி! சாந்தி!’ என்று அடிக்கடி சொல்ல, மனம் அதில் செல்லுகிறது. நம்மையறியாமல் உள்மனம் (the sub-conscious mind) இதைக் கிரகிக்கின்றது. காதில் இத் தொனிகள் விழ, மூளை நரம்புக ளெல்லாம் மனதின் இஷ்டத்தின்படி தன்னந் தனியே சாந்தியும் சக்தியு மடைகின்றன.

உச்சாடன ஸ்ரவணத்துடன் மனனமும் (சிந்தனையும்) சாதனை மூலமாகச் சேர்ந்தால், பலன் அதி சிக்கிரம் கிட்டுகிறது.

தற்கால மன நூலும் (Psychology) இதை ஆமோதிக்கிறது. நாள் முழுவதும் ஒருவன் சண்டை, வசவு, வெட்டு, குத்து, கொலை என்ற சப்தங்களே காதில் கேட்டு வந்தால் சாந்தி இழந்து கெட்ட நிலைக்கே செல்வான்.

சாந்தியின் மகிமையை அறிந்தல்லவோ கவிகளும் “தொல்லுலகில் நரரும், எல்லாவயிரும், சாந்த சுக வாழ்வு வாழ வேண்டும். வேறென்ன வேண்டும்!” (பாபநாசம் சிவன்) என்று பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள்!

பெரிய மகான்களிடம் சென்றால் ‘சாந்தி! சாந்தி!’ என்று கை அமர்த்தி ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். சாந்தி கிட்டி விட்டால் தவம், தனம், தலம் பெறுவ தென்ன கஷ்டம்!

அத்தியாயம்—3

ப்ராண — ச்ருதி ப்ரமாணம்

சர்வ வியாபகமாய் நிற்கிறது ப்ராண. இதற்கு நாதன் கடவுள். இது வியக்தமாய் மாறும்பொழுது சக்தி என அழைக்கப் படுகிறது. சக்திக்கு ஆதாரமா யுள்ளதே ப்ராண. இதன் மகிமையால் சூர்ய சந்திர நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்து உலாவுகின்றன. அண்டாண்ட சராசரங்கள் தரித்து நின்று மறைவதும் ப்ராணவால். இதனால் இயற்கை தன் வேலையைச் செய்கிறது. ப்ராண ஜீவராசியில் உயிர் பெற்று உலாவும்கொழுது, “ப்ராணன்” எனப் பெயர் பெறுகிறது.

ப்ராண லயமடைந்து, அறியப்படாமலும் நிற்கும். வியக்தமாகச் சில நிபந்தனைகள் உண்டு. இந்த நியமனங்கள் ஒழிந்ததும், ப்ராண லயமடைய, ஜீவராசி ஐடமாகத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளிலும், இதன் வியக்தம், சலனம் வேறுபட்டிருக்கும். ஒருவனிடத்தில் இது அதிகமாகத் திரண்டு நிற்கும். சலன காலத்தில் சேஷ்டைகள் தீவிரமாய்த் தோன்றும். இதன் விளக்கம் மிகவும் சூஷ்மமானது. குறைந்த ப்ராண வுடையவனிடம் தாமச குணம் மேலோங்கி நிற்கும். தீவிரமாய் வியக்தப்படும் பொழுது ப்ராணவை வெளிப்படுத்தும் மனிதன் ரஜோகுண வியாபகமாய்த் தோன்றுகிறான். எவனுடைய இச்சா சக்திக்கு அடங்கி இது அடிமையாகி விடுகிறதோ, அவன் சத்வத்தில் வேருன்றிப் பிரகாசிக்கிறான்.

மனிதனைக் கவனிப்போம். ஒவ்வொரு உழைப்பிலும் சலனத்திலும் ப்ராணவைச் செலவழிக்கிறான். இவனிடத்தில் இதைப் பொக்கிஷம் செய்து வைத்துக் கொள்ளவும், வெளிப்படுத்தவும் உடலும் தவும் சக்தி உண்டு. சர்வ வியாபகத்தி லிருந்து பிராணனும் இழுத்து நிரப்பவும் முடியும். உபயோகிக்கக் கூடிய சக்தி, சாதாரண மனிதனுக்குக் கடவுள் அளித்துள்ள உடல் கருவிகளின் நிலைமையைப் பொறுத்தது. மூளை, நரம்புகள், ரத்த ஓட்டம், ஹிருதயம், துரையீரல்கள், ஜீரண - வெளிப்போக்குக் கருவிக் ளெல்லாம், ப்ராணவை உபயோகிக்க முக்கிய ஹெதுக்கள். இவைகளே மனதுடன் கலக்கும்பொழுது ப்ராணவை இழுத்து நிரப்பிக் கொள்ளும் ஆயுதங்களாக மாறுகின்றன. சமாதிக் நிலையைக் கரைகண்ட மகா யோகியைத் தவிர, செய்கையும் மார்க்கமும் ப்ராண சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஸ்தூல உலகிலேயே நாம் நிற்கிறோம். இவர்களுக்குள் சற்று முன்னேறியவர்களும், பின்னடைந்தவர்களுமாக மாறுபாட்டுடன் வசிப்பார்கள்.

பொக்கிஷமென்று தன்னிடத்தில் நிரப்பிக் கொள்ளாமல், சிருஷ்டியின் களஞ்சியத்தை இஷ்டப்பட்ட பொழுது தனதாக உபயோகித்துக்கொள்ளவும் முடியும்.

சாதாரணமாக இக் கருவி ஆயுதங்கள் கெட்டால் ‘ப்ராண’ பொக்கிஷத்தை நிரப்பும் மார்க்கமும் தடைப்பட்டு விடும். இப்

ப்ராண ததும்பி நிற்கும் நிலையே ஆரோக்கிய சக்தி. இது தேவைக்குத் தக்கபடி, இயற்கைக்கு இசைந்தவாறு பல அங்கங்கள், கருவிகளில் சமனாக (In Equilibrium) நிறைந்து நிற்பதே ஆரோக்கியமும் ஆரோக்கிய நிலை. இந்தச் சமாதான நிலை கலைந்தால், — ப்ராணவும் நிறைந்து நிற்பது குறைந்தால், அனாரோக்கியம் அல்லது நோய் வெளிப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நோயும் ப்ராணவின் குறைவு அல்லது அசமாதானத்தால் (Disturbance of Pranic Equilibrium) ஏற்படுவதென்று கூறுகிறோம். ஸ்தூல கருவிகள் கெடுக்கப்பட்டால், கெட்டால், ப்ராணவும் ப்ராண சக்தியும் பரஸ்பரம் குறையும். உடலில் மயங்கிக் கிடக்கும் ஜீவனுக்கு ஆகாரம், ஓய்வு, ஓளவுதம், சிசிச்சை மூலமாக ப்ராணவை அளிக்க முயலுகிறார்கள். இதைச் சமாதானமாய்ப் பரவச் செய்கிறார்கள்.

நோய்க் கிருமிகள் பூமி, ஆகாயத்தில் எல்லாம் பரவியே நிற்கின்றன. பலர் இவைகளைச் சர்வதா ஸ்வீகரிக்கவும், திரஸ்கரிக்கவும் செய்கிறார்கள். ஏன் யாவரும் விஷ நோய் கொள்ள வில்லை? கொண்டாலும் மாளவில்லை? இதன் குஷமம் வேறு. ப்ராணன் எவ்விடத்தில் குறைந்திருக்கிறதோ அவனே வியாதி அடைகிறான். ப்ராண சக்தி எவ்விடம் வெளி வர முடியவில்லையோ அவனே சாகிறான். வெகு காலம் ரத்தத்தில் தலை தூக்க முடியாமல் இக் கிருமிகள் அடங்கிக் கிடக்கும். அல்லது வீர்யவானிடத்தில் உருத் தெரியாமல் நசிந்து விடும். ப்ராணவின் இருப்பு (Stock) குறையும் பொழுது, தீவிரமாய் இவை அச்சமயமே தொத்திக் கொண்ட நோய் போல் ஆர்ப்பாடத்துடன் வெளி வரும்.

உழைப்பிற்கு மூலம் ப்ராண வென்பதும், உழைப்பாலேயே ப்ராணவைச் சேகரிக்க முடியும் என்பதும் உண்மை. இதைத் திரட்டும் சலனங்களே யோக சாதனங்கள். இதற் **வரவு செலவு** கடுத்த படியாய் உடற் பயிற்சிகள். இவைகள் இரண்டிலும் சிலவற்றைப் பின்னால் கவனிப்போம். தாறுமாறான தீனி, பஞ்சேந்திரியங்களின் துர்வினியோகம், கருவிகளின் தாங்க முடியாத உழைப்பு எல்லாம் ப்ராணவின் நஷ்டத்துக்குக் காரணம். இவைகளை விஸ்தாரமாய் ஒவ்வொரு நோயுடன் ஆராய்ச்சி செய்யலாம். இவைகளில் நாம் அறிந்தபடி அழிக்கப்படுகிறது ப்ராண. தமக்குத் தெரியாமல் தாமாக்கவே உடலில் சில சேஷ்டைகளைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள் மாந்தர்கள். இவைகளில் ப்ராண கணக்கின்றி ஒழுகி விடுகிறது. இது குறிப்பற்ற பயனற்ற ஒழுகல்.

உடலுழைப்பால் ப்ராண கழிவது போல் மூளை வேலையிலும், மனோபாவ சேஷ்டைகளாலும் நஷ்ட முண்டாகிறது. இவைகளைத் தடுக்க முடியும் ப்ராணவை மிகுத்தி வாழ்க்கையின் **மூளையாலும்** நோக்கங்களைப் பெற உபயோகிக்கலாம். **கழிவு** மனம், புத்தி, உடல் என்ற மூன்று பிரிவுகளில் இந்த ப்ராண தன் மகிமையைக் காண்பிக்கும். முற்றிலும் மனம், புத்தியை இது ஆதாரமாகக் கொண்டு மேன்மைப்படுத்தும்பொழுது, ஜீவன் முக்தர்களையும், ரிஷிகளையும், கவிகளையும்,

புத்திமான்கள், ஆசிரியர்கள், ஆராய்ச்சி நிபுணர்களையும் காண்கிறோம். இத்தீவிர தேர்ச்சிகளுக்கு உடல் நிலை தடங்கலாகாது. சரீரத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டு மனம், புத்தி இதற்குப் போதுமானபடி ஒத்துழைக்கச் சீர்தூக்கி நிறுத்துவதும் ப்ராணுவே. இக் காலத்தில் இது ஆரோக்ய உலகில் (Domain of health) வேலை செய்கிறது.

இந்த ஆரோக்ய ராஜ்யத்தில், ப்ராணு எவ்வளவு அதிபதியாகிற தென்றே முக்கியமாய்க் கவனிப்போம். மனம், இதற்கு நேராகச் சம்பந்தப்பட்டுள்ள ஸ்வாசம், நரம்பு கோசங்கள் எவ்வாறு ப்ராணுவைத் திரட்டி வெளிப்படுத்தும் என்ற ஆராய்ச்சியும் பயிற்சிகளுமே நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயம்.

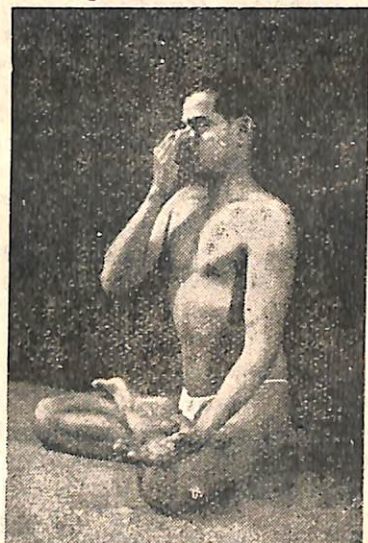
தேஜஸ்வி (Magnetic Man)

மேனாட்டிலும் உடல் உயிர் சம்பந்த ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள்.

கேவலம் இவர்களின் 'வெளிக் காட்சிப் பரீட்சை'யால் (Objective Experiments) இதன் ரகசியம் கிட்டாது. அரை உடல் காந்த குறை விளக்கம் இவர்களுக்குத் தென்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டுத் தபோநிதிகளே இவ் விஷயத்தில் கரைகண்டவர்கள். இவர்கள் உள்நோக்கி, தியானித்துச் சமாதியில் அறிந்த ரகசியங்களில் சிலவற்றை மேல் நாட்டு அனுபவ பாஷையில் விளக்குவோம்.

உடல் கருவிகள் மட்டும் உயிர் கொடுப்பதில்லை என்று மேல் நாட்டாரும் அறிந்தார்கள். கண்ணிற்குத் தென்படாத சக்தி ஒன்று ஜீவ திசையில் உலாவுகிற தென்றும், இது உணவு ஓளவுதங்களால் மட்டும் ஆளப்பட்ட தல்ல வென்றும் தென்பட்டது. மனோ விஞ்ஞானிகள், பிரபல வைத்திய ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் ஆகியோர் பல நூற்றாண்டுகள் தட்டுத் தடுமாறி ஜீவராசியில் ஒரு நூதன மறைபொருள் இருக்கிறதாகத் தீர்மானித்தார்கள். இது வேறுபட்டிருக்கிற தென்றும் உயர்வு குறைவிற்கு ஈடுபடுமென்றும் நிச்சயித்தார்கள். இச்சா சக்தி இவைகளை வெளிப்படுத்தி ஆட்டி வைக்க முடியுமென்றும் தென்பட்டது. தகுந்த பெயர் கிடைக்காமல் இதை 'அனிமல் மேக்னட்டிஸம்' (Animal magnetism) உடல் காந்த சக்தி என்று கூறினார்கள்.

இக் காந்தம் குறையும் பொழுது வியாதியும், இது ஒழுங்காகப் பரவி யிருக்க ஆரோக்கியமும் மேம்பட்டன. வழி தெரிந்தவன் இதை ஒரு பொருளிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு மாற்ற முடியுமாம். இது அதிகமாயுள்ளவன், இதைச் சேகரிக்கத் தெரிந்தவன்,

சித்திரம்—2

சித்திரம்-3

இச்சா சக்தி (Will Power) பிரயோகத்தால், சக்தி இழந்தவனுக்கு அதை ஊட்டி ஒளவுதச் சிகிச்சை எின்றி நோய்களைப் போக்க முடியுமென்று தீர்மானித்தார்கள். இதைச் செய்தும் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

இப்பெயர் கொண்டழைக்கப் படுவது, ப்ராணாவின் ஒரு சாயலென்று இவர்கள் ப்ராணாவின் அறியார். யோகி சாயல் கள், தபஸ்விகள் தீரா நோயையும் இச்சா சக்தியால் ப்ராணாவை அளித்து, பிணி தீர்த்ததையும் நாம் கண்டறிவோம். இந்த உடல் காந்த சக்தி நிறைந்தவனை இவர்கள் (Magnetic Man)—காந்த சக்தி மனிதன் என்று அழைக்கிறார்கள். இவனிடத்தில் அமைதி, இச்சா

சக்தி, ஆரோக்கியம் ததும்பி நிற்கும். இவன் இருந்த இடத்தில் ஆரோக்கிய தைரிய கிரணங்கள் தாமாகவே விசிக் கொண்டிருக்கும். ஆண் பெண்கள் இந்த நிலையை விரும்பி, இதற்கு உழைக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் தனம், தான்யம், கீர்த்தி, சந்தோஷம், சந்தானம் விரும்புகிறவர்கள் 'மாக்னெடிக்' ஆக மாறுவது அவசியம்.

இந்த விஸ்தரிப்பும் நோக்கமும் புதிதல்ல. இம் மனிதனுக்கு நமது நூல்களில் வேறு பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'தேஜஸ்வி' அல்லது தேஜஸ் வாய்ந்தவனென்று சிலரை நாம் தேஜஸ் கூறுகிறோம். "அவன் முகத்தைப் பாரப்பா! என்ன தேஜஸ்!" என்று ஆச்சரிய வார்த்தைகளைக் கேட்பது உண்டு. 'மாக்னெடிக் மேன்' என்ற நோக்கத்தைப் புனிதப்படுத்தி உயர்த்தினால், 'தேஜஸ்வி' பிறக்கிறான்.

இந்தத் 'தேஜஸ்'ை அபிவிருத்தி செய்ய எளிய அப்பியாசம் ஒன்றுண்டு. இது ப்ராணாயாம கட்டத்தில் கலந்த நாடி சுத்தி முதற் படி. இதன் மர்மங்களைப் பின்னால் அறிவோம். இது நாடி சுத்தி என்று அழைக்கப் படுகிறது.

இந்தச் சாதனையைப் பத்மாசனத்திலாவது, சித்தாசனத்திலாவது, ஸ்வத்திகாசனத்திலாவது செய்யலாம். உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். முதலு நிமிர்ந்திருப்பது முக்கியம். சித்திரத்தில் பத்மாசனத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நாசிகளைச் சுத்தம் செய்து, முகம் கை கால்களைக் கழுவி, சுத்தக் காற்று சஞ்சரிக்கும் அறையில் யோகாசனம் போட்டு அமரவும். வலக்கையை உயரத் தூக்கி வலக் கட்டை விரலால் வல நாசியை அழுக்கி மூடவும். போதிர வீரல் இட நாசியருகே நிற்க வேண்டும். மெல்ல சுவாசத்தை இட நாசி மூலம் உள்ளிழுத்து நெஞ்சை நன்றாய் நிரப்பவும். 2-வது சித்திரத்தில் இந்நிலை விளக்கி யுள்ளது.

இப்பொழுது மோதிர வீரலால் இட நாசியை மூடி உடனே வல நாசியைத் திறந்து அதன் வழியாகச் சுவாசத்தை வெளி விடவும். இழுத்துக்கொண்ட காலத்திலும் இரண்டத்தனை காலம் வெளி விடவும். சுவாசம் முடிந்த வரையில் முற்றிலும் வெளியிட வேண்டியது. இந்நிலை 3-வது சித்திரத்தில் காணலாம்.

இட நாசியை மூடியபடியே, வல நாசி வழியாய் முன் போல் காற்றை உள்ளிழுத்து வல நாசியை மூடி இட நாசியால் வெளி விடவும். இது ஒரு கணக்காகும். இப்படி ஐந்திலிருந்து இருபது செய்யலாம். ஒவ்வொரு கணக்குக்குப் பிறகும் தேவையானால் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவும். அவசரப்படக் கூடாது.

காலை மாலை இரு வேளை செய்யலாம். ப்ராணுவை உள்ளிழுப்பதாகவும், வெளியே ஸ்வாசம் விடும் பொழுது களைப்பைத் தள்ளுவதாகவும் மனதில் தியானம் செய்து கொள்ளவும்.

பிராண ஒழுக்கல்

முன் கூறிய காந்த சக்தியானது மனிதன் அறியாமலும் ஒழுகி விடுகிறதாம். இதை மாக்னெடிக் லீகேஜ் (Magnetic Leakage) என்கிறார்கள். இக் காந்த சக்தி ப்ராண சக்தியே. ப்ராண ஒழுக்கலையே 'காந்தி' ஒழுக்க லென்பது. நாம் பொருள் படுத்தாமல், அறியாமல், பல விதங்களில் 'ப்ராண' நஷ்ட மடையும்,

(1) நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது காலை, துடையை வேகமாய் ஆட்டிக்கொண்டே இருப்பது. தையல் மிஷின் ஓட்டுகிறார்களோ என்று சந்தேகிக்கக் கூடும். இவ்வாறு ஆட்டு உதாரணங்கள் வதை இவர்களே அறியார்கள். யாராவது குறித்துக் காட்டினால் நிறுத்துவார்கள். மறுபடியும் முன் போல் கால் தந்தியடிக்க ஆரம்பிக்கும். விஷய மின்றிக் கண்களைச் சிமிட்டுபவர்கள், கேலி செய்வதுபோல் வாயைக் கோண இழுத்துக் கொள்ளுபவர்கள், கழுத்தைச் சாய்த்துத் திருப்புகிறவர்கள், வீரல் களால் மேஜை, சாமான்மேல் தாளம், மத்தளம் அடிப்பவர்கள், தன்னை மறந்து சீட்டி ஒலிப்பவர்கள் எல்லாரும் இக்குற்றத்தில் வீழ்ந்து 'ப்ராண' நஷ்டத்தைத் தேடிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த உதாரணங்களைக் கணக்கின்றி அதிகரிக்கலாம்.

(2) பிழைப்பு, வளர்ப்பு, தொழில், படிப்பு என்ற எந்த நன்மைக்கும் ஈடுபடாதபடி, அவசிய மில்லாதபடி பேசுகிறது. இதில் 'ப்ராண' நஷ்டமடைகிறது. இதை வம்பிலும் வீண் வம்பு என்பார்கள். தானறியாமலே நாக்குத் துடிக்கும்; துழாவும். வாய்க்கு மூடி போட்டாலும் அதனுள்ளே அசையும். உதடுகள் தாமாக முணங்கு வதை இதற்கடுத்த படியாகக் கூறலாம்.

(3) வீண் எண்ணம், பகல் கனவு, “எதிர் காலத்தில் விபத்து வருமோ, வந்துவிட்டால்” என்ற மார்க்கத்தில் சிந்தனை எல்லாம் ‘ப்ராண’வைப் பிளாட்டிங் பேப்பர் போல் அறியாமல் உறிஞ்சிவிடும். நாம் ஒரு பேட்டரி (Battery): நம் ‘ப்ராண’ தான் மின்சாரம், கரெண்ட். நம் அறியாமல் அவசியமற்று மூளைக் குழப்ப—தீபம் ‘ஸ்விச்சு’ ஆகிவிட்டால், பேட்டரியில் ஈயத் தகடுதான் மிகுதியாகும்; உயிரே இருக்காது. இப்படிச் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் பெரும் தடியர்களாக ஆறு ஆட்டுகளை அடிக்கும் சக்தியுடன் தோன்றலாம். ஆனால் நோய்க் கள்ளன் உட்புகுந்து விட்டால், அதனுடன் போராட முன் அறியாமல் இழந்த ‘ப்ராண’ சக்தி எவ்வாறு உதவி இருக்குமோ? பூகம்பத்தில் மறைந்த மலை போல் இந்த ஆசாமிகள் சுடுகாட்டில் மறைவதை அடிக்கடி காண்கிறோம். பல துளி பெரு வெள்ளம். துளித் துளியாய் ஒழுகிய ‘ப்ராண’வைச் சேர்த்தால் வெள்ளமாக நிற்கும். உலகில் சாமர்த்தியமாய் இம்மாதிரி ‘ப்ராண’ இழக்கும் ஆட்கள் வேலை செய்வது போல் காணலாம். விபத்து நேரிட்டால் மனக்குழப்பத்தைத் தடுக்க முடியாமல், ஊக்கமும் தைரியமு மிழந்து பாதாள லோகத்திற்குப் போய் விடுவார்கள். ‘ப்ராண’ மிகுந்திருந்தால் இந்த ஆபத்தில் காக்காதா?

அறிந்து ஒரு விஷயத்தைச் செய்யும் பொழுது, நரம்பு, மூளை எல்லாம் அதிகம் ஈர்ணிப்பதில்லை. இவர்களைக் காக்க, பின் வழியும் தேடிக்கொள்வார்கள். அறியாது இப்பழக்கங்கள் அறியா விபத்து வந்து விட்டால், உடல் சக்தி விரயத்தையும் நிதானத்தையும் உணர்வதே யில்லை. நரம்பு, நாடிகள் மிகவும் கெடுகின்றன. சில நாட்களில் அமைதியும் கெடும்.

இச் சேஷ்டைகள் உலக வாழ்க்கையில் பலருடன் அபிப்பிராய பேதத்தை உண்டாக்கலாம். சண்டைகள் நஷ்டங்களை ஏற்படுத்தலாம். எதற்கு இச் சங்கடங்கள்? புண்யமா, புருஷார்த்தமா இவை?

இவைகளை நிறுத்த இச்சை கொண்டாலும், பலருக்கு வழி தெரியாது, சக்தி இராது. மனம், உடல் பிணைந்த முக்கிய சாதனங்கள் செய்வது அவசியம். ‘தேஜஸ்வி’யாவதற்கு இத் தூர்ப்பழக்கங்களை ஒழிப்பதே முதற் படி. இச் சாதனங்களே எளிய ஒளவுதங்கள் ஆகும்.

உண்மையில், இவைகள் சாந்தி இழந்ததால் விளையும் வெளித் தோற்றங்கள். நரம்புகளுக்கு அமைதி யின்மையினால் அவசியமின்றி உடல் அசைகின்றது. வீண் விவாதத்தில் கலந்து ‘ப்ராண’வை இழக்கிறார்கள். சாந்தி பெறுததால், திடமும் தைரியமுமின்றி மனம் குதிரைப் பந்தயம் செய்து கவலையை வரவழைத்துக் கொள்ளுகிறது. இவைகள் சாந்தி பெற்றவுடன் சேஷ்டைகள் ஒழியும்.

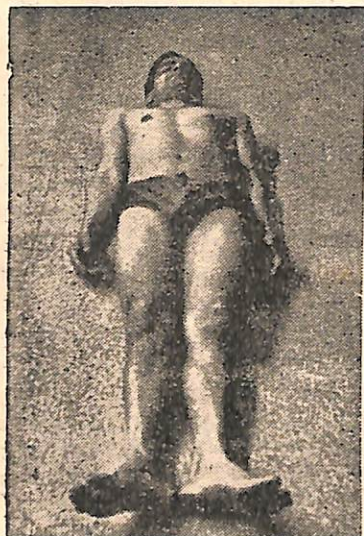
ஆத்மா சம்பந்தமாக ‘விசார மார்க்கம்’ என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். மனதால் ‘விசாரம்’ செய்ய வேண்டும்.

“எதற்கு அனாவசிய உடல் சலனம்? இது தீயது. இதை நிறுத்த வேண்டும். இது ஒழியட்டும்! உடல் அமைதி யடைவதே நலம்! காலே! (எந்த அங்கம் சேஷ்டை செய்கிறதோ அதை அழைக்கவும்) அசையாதே! அமைதி பெறு! அமைதி பெறு! சாந்தி!! சாந்தி!!!”

வம்பிற்சுடிமையானவர் :— “எதற்கு ஊரார் பேச்சு? எனக்கு அதனால் நன்மையிலலை. தொண்டை கட்டும். வீண் சண்டை வரும். புத்தியே, வீண் பேச்சைத் தடு! மௌனமாய் இரு. வாயே, பேச மறு! சாந்தி!! சாந்தி!!!”

மனப்பீதியாளர் :— “எதற்கு வீண் யோசனை? வரக் கூடு மென்று கவலை கொள்வது ஏன்? வேண்டாம், அவசியமற்ற எண்ணங்

கள்! மனக்கோட்டை நிலையாது. சமயம் வரும்பொழுது வழி கிடைக்கும். புலி இல்லா வீட்டா லும் கிலி ஏன்? படைத்தது கட வுள் அல்லவா? காப்பதும் அவ னே. மனமே, அமைதியா யிரு! சாந்தி!! சாந்தி!!!”

சவாசனம்

சித்திரம்—4

இவ்வாறு விசாரம் செய்ய வேண்டும் — இம்மாதிரி மொழி களைத் திரும்பத் திரும்ப நினைப் புக்குக் கொண்டு வரவும். மூளை யில் சுழற்ற சாந்தி விசாரம் வும். இவ்விசா ரத்தி விருந்து பலன் பெற இந்த ‘விசாரம்’ சவா சனத்தில் நடக்க வேண்டும். இந்த ஆசனத்தை விஸ்தாரமாய் ‘ஆன ந்த ரகஸ்’யத்தில் விளக்கி யிருக் கிறோம்.

சுருக்கமான வழி

சமதளத்தில் விரிப்பை விரிக்கவும். அதன் மேல் மல்லாந்து படுத்துக் கால்களை முற்றிலும் நீட்டி, கைகளைப் பக்கத்தில் விரிப்பில் அமர்த்தவும். கால் விரல்கள் அகன்று துடைச் சதைகள் இளகி, வெளியே புரண்டு, தலை நேராக நிற்கச் செய்யவும். இப்பொழுது கட்டை விரலிலிருந்து கணுக்கால், முழங்கால், துடைகள், இடுப்பு, வயிறு, மார்பு, கைகள், புஜங்கள், தோள், கழுத்து, முகம், தலை எல் லாவற்றையும் படிப்படியாக இளக்கவும். (Relax). ஓரிடத்திலும் விறைப்பு, தடுப்பு, மறுப்பு, தெரிந்தோ தெரியாமலோ இருக்கக் கூடாது. இவ்வாறு படுத்த நிலை சித்திரத்தில் காணலாம்.

மனதால் காலிலிருந்து தலை வரையிலும், வெளிச் சதையிலிருந்து உட்கருவிகள் எல்லாவற்றிற்கும் இளக்கம், அமைதி எண்ணங்களைக் கொடுக்கவும்.

பின் எம்மாதிரியான பிழை இருக்கிறதோ, அதற்குத் தகுந்தமேல் கூறிய ‘தன் மொழி’களை (auto-suggestion) மூளையில் பல தடவை சுற்றச் செய்து, இழிவடைந்த பாகத்திலோ மூளையிலோ மனக் கண் களைச் செலுத்தி. மொழிகளைத் திரும்பவும் மனதால் உச்சரித்து,

“சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!” என்று பல தடவைகள் தியானிக்கவும். இந்த நிலையில் ஐந்திலிருந்து பதினைந்து நிமிஷங்கள் வரை இருந்து, மெதுவாக நிலையைக் கலைத்து எழுந்திருக்கவும். காலையிலும் மாலையிலும் திய பழக்கம் ஒழியும் வரையில் செய்யவும்.

‘தன் மொழி’ தவம்

பிரான்ஸ் தேசத்தில் நான்ஸி (Nancy) என்ற நகரம் உண்டு. அதில் நூதன கலாசாலை பல ஆண்டுகளுக்கு முன் ஸ்தாபனமாகிப் பிரபல மடைந்து வந்தது. இங்கு மருந்தின்றிய நான்ஸியின் சிகிச்சையை ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். நல் தவம் மனோ பலத்தால் பல நோய்கள் தகர்ந்தன. இப்பலத்தைத் ‘தன் மொழிகள்’ (Auto Suggestion) மூலம் அளித்தார்கள். உடலில் ரண வைத்தியம் (Surgery) செய்ய வேண்டி யிருந்தாலும், அப்பாகத்தைத் ‘தன் மொழி’களால் உணர்ச்சியின்றி செய்து வந்தார்களாம். இம்மொழிகளை அளித்து வியாதியஸ் தர்களைக் குணம் செய்ய நேர்ந்த நிபுணர்களும் இருந்தார்கள்.

நோ யானிகளை ‘மர்ம்’ நித்திரையில் (Hypnotic Sleep) ஆழ்த்தவும் இம் மார்க்கம் உபயோகப் பட்டது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் பலர் இம் மார்க்கத்தைக் கற்றுக் கொண்டு, தமக்குத் தாமே வைத்தியர்களாகித் தங்கள் இச்சா சக்தியையும், **மர்ம்ம்** ஆரோக்கியத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டார்கள். **நித்திரை** இவ் வழிக்கும் இக் கொள்கைக்கும் ‘நான்ஸி தன் மொழிக் கொள்கையார்’ (Nancy School of Suggestion) என்ற நாம தேயம் வழங்கி வந்தது.

முன் அத்தியாயங்களைப் படித்தவர்களில் பலர், “மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுமா?” என்று சந்தேகித்தவரும் இருக்கலாம். “தனக்குத் தானே ‘சாந்தி! சாந்தி!!’ ‘ஆரோக்கியம்! மந்திரமும் ஆரோக்கியம்!!’ என்று பிதற்றிக் கொண்டால், சாந் **மாங்காயும்** தியும் ஆரோக்கியமும் வந்து விடுமா?” என்று கேலி செய்கிறவர்களும் உண்டு. ‘மன’ நூலை (Psychology) அறிந்தவருக்கு இச் சந்தேகங்கள் ஏற்படா. நம்பிக்கையற்ற நாகரிகர், நம்பிக்கையுள்ளவர்களையும் கெடுத்து விடக் கூடும். மேல் நாட்டிலிருந்து சரக்கு வரா விட்டால் ஏற்றுக் கொள்ளாத அடிமை மனம் பூண்டவர்களும் பலருண்டு. மந்திரம் சரியாக ஐபித்தால் மாங்காய் ஏன் விழாது? மாமரம் கூட உண்டாகுமே! பிரான்ஸ் தேசத்தில் இதே ‘தன் மொழி’களைக் கையாண்டு வந்தார் என்றால், அவர்கள் பலனின்றியா - பேதைமையாலா - செய்து வந்தார்கள்?

“அடாடா! அப்பவே சொல்லித் தொலைக்கக் கூடாதா, இது பிரான்ஸிலிருந்து வந்ததென்று!” என நம் நாட்டு நம்பாதவர் கர்ஜித்து “அப்படின்னு சரி” என்று ஆமோதிக்கலாம்!

நமக்கு இது மேல் நாட்டிலிருந்து வரவில்லை. எப்படி வெள்ளைக் காரருக்கு இவ்விஷயத்தில் பட்டம் கொடுக்க முடியும்? நம் வழியை

**நம் நாட்டு
சூழ்ச்சி**

அவர்கள் பின் பற்றினார்கள் என்றே கூற வேண்டும். மேல் நாட்டார் உடையின்றிக் காட்டு மிராண்டிகளாய் உலாவிய காலத்திலேயே பாரத தேசத்தில் இம் முறைகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. பல்லாயிரம் வருஷங்களாகக் கண்டறியப் பட்டுச் சாமர்த்தியமாய்க் கையாளப்பட்டன.

மேல் நாட்டார் இம் மொழிகளின் முக்கியத்தை அறிந்தார்கள். இவைகளை உன்னதமாய்ப் பிரயோகிக்கும் வழிகளுக்கு இன்னும் தாள மடித்து வருகிறார்கள். நம் சான்றோர், இந்த அம்புகளை எய்ய, எத்தனையோ வில்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். வெள்ளைக்காரர் உடலில் மட்டும் இதைப் பிரயோகித்தால், நம் மூதாதையர் உடல், மனம், ஆன்மா, விசாரங்களில் அமோக வெற்றி யடைய வழி வைத்திருக்கிறார்கள். மந்திரயோகம், தாந்திரிக (Tantric) யோகம், ராஜ யோகம், ஆன்ம விசாரம், அஷ்டமாசித்திகள் என்பனவகளில் இம் மொழிகள் புனிதமடைந்து வழங்கவில்லையா?

ருத்ரம், சமகம், சாந்தி பஞ்சகங்களில் அனுசரிக்கப்படும் விதி 'தன் மொழி' மார்க்கம் அல்லவா? ச்ருதி ப்ரமாணத்தையும் பாருங்கள்.

தேசத்தில் நூதன் ஜீவராசிகள் உண்டு. மனித ஜன்ம மெடுத்திருந்த போதிலும் கேவலம் 'பசு' புத்தி அகலாது வசிக்கிறார்கள்! தான் பூஜிக்கும் தெய்வத்தில் நம்பிக்கை யில்லாத பூசாரிகள்; தான் கொடுக்கும் மருந்தில் நம்பிக்கை யில்லாத வைத்தியர்கள்; தான் கூறும் ஞானத்தைப் பழகாத குருக்கள்; தான் விலைக்குப் படைக்கும் உணவை உண்ணாத ஹோட்டல் முதலாளிகள்; தான் கதறிச் சொல்லும் மந்திரங்களின் அர்த்தமறியாத புரோகிதர்கள் — என்ற அதிசயவர்க்கங்களை இக் கலியுக மகிமையில் காண்கிறோம்! இவர்கள் முறையில் ஒரு சாதகர். 'தன் மொழி' களைப் பிரயோகித்தால் "அப்பவே சொன்னேனே!" என்ற சோம்பேறியின் ஏசலுக்கு இடமாகும். பலன் கிட்டாது; காலம் வீணாகும்; மூளை குழப்ப மடையும்.

ஆரோக்ய விரிய சீர்திருத்தம் செய்யும் இவ் வசனங்களைத் திட நம்பிக்கையுடன் மனனம் செய்ய வேண்டும். 'மூட பக்தி' இருந்தாலும் நன்மையே! மனது வேறு சலனம் பெருமல் ஒன்று பட்ட நிலையில் இருக்கும்படி செய்வது வெகு சீக்கிரம் பலனைக் கொடுக்கும்; இந்த நம்பிக்கையின் அவசியமும் பெருமையும் கீழ்க்கண்ட சிறு கதையிலிருந்து விளங்கும்.

யமுனா தீரத்தில் ஒரு சாதகர் தவம் செய்து வந்தார். அவரைப் பெரும் தபோநிதியாகக் கருதி ஒரு பெண்மணி தினம் அவருக்குச் சேவை செய்து வந்தாள். இவள் ஆறு தாண்டி யமுனை விலகிய வர வேண்டும். ஒரு நாள் யமுனையில் வெள்ளம் பெருகி, கடக்க வழி கொடாமல், கரை புரண்டு ஓடிற்று. வேளை தப்பி வர ஆரம்பித்தாள். சாதகர் உணவு கிட்டாமல் வருந்தி, அப்பெண்மணியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

சாதகர் :— தாயே ! ஏன் சில நாட்களாய் நீ காலத்தில் வருகிற தில்லை ?

பெண்மணி :— வள்ளலே ! யமுனையில் வெள்ளம் திரண்டோடு கிறது. படகுக்குக் காத்து ஏறி வருவதால் தாமதமாய் விடுகிறது. மன்னிக்க வேண்டும் !

சாதகர் :— இவ்வளவுதானா ? ஆற்றைக் கடக்கப் படகு எதற்கு ? இனிமேல் நீ ஓடத்துக்காகக் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. ‘கிருஷ்ண கிருஷ்ண’ என்று நதிக்கரையில் நின்று சொல் : யமுனை வழி விடுவாள், தாராளமாய்க் கடந்து செல்லலாம் !

உபதேசம் பெற்ற அப் பெண் அதிகம் படியாதவள் : குதுவாதம் றவள். நாமத்தில் திட மூட நம்பிக்கை கொண்டு யமுனை அருகே சென்று, ‘கிருஷ்ண ! கிருஷ்ண !’ என்று பக்தியுடன் உச்சரித்தாள். பெருகி ஓடும் வெள்ளம் விலகி வழி விட, நடந்து அக்கரை சென்றாள்.

பல நாட்கள் கழிந்தன. பெண்மணி காலம் தவறாமல் சாதகரை உபசரித்து வந்தாள். ஒரு நாள் சாதகர் பெண்ணைக் கேட்டார் :

சாதகர் :— பெண்ணே ! சரியான காலத்தில் தவறாமல் வருகிறாயே, ரொம்பவும் மெச்சினேன் !

பெண் :— எல்லாம் தங்கள் கிருபை. படகுக்காரனைத் தேடி அவசியமில்லை.

சாதகர் :— என்ன ! எப்படி வெள்ளத்தைக் கடக்கிறாய் ? துணி கூட. நனைய வில்லையே !

பெண் :— ஆம் ! தாங்கள் கூறியபடி கரைக்குச் சென்று ‘கிருஷ்ண கிருஷ்ண !’ என்கிறேன். வெள்ளம் விலகி வழி தருகிறது.

அந்தத் தவச் சிரேஷ்டர் ஆடம்பர ஆவேசத்தில் பெண்ணுக்குக் ‘கிருஷ்ண கிருஷ்ண’ என்று சொல்லச் சொன்னார். அதை அவள் நம்பி நடப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இல்லை. பெண் அவரைக் கரைக் கிழுத்துச் சென்று, நிற்க வைத்து, ‘கிருஷ்ண’ என்று கூறி, வெள்ளத்தில் சாதாரணமாய்ப் புகுந்து, யமுனை வழி விடப் பாதி தூரம் சென்று விட்டாள். சாதகர் பிரமை கொண்டு பயத்துடன் கரையிலேயே நின்று விட்டார். பின் வருகிறாரா என்று அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். தபோநிதி கரையில் நிற்பதைக் கண்டு ஒன்றும் புரியாதவளாய், “ஐயா, வாருங்கள்” என்று அழைத்தாள். “கிருஷ்ண என்று சொல்லும் : யமுனை வழி விடுவாள்” என்று கூவினாள்.

சாதகர் வெட்கி வேறு விதியின்றி, ‘கிருஷ்ண கிருஷ்ண’ என்று ஐலத்தில் காலை வைத்தார். நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே வேஷ்டியையும், முழங் காலுக்கு மேல் இழுக்கலானார் !! பாவம் ! வேஷ்டி நனைந்து விடுமாம் ! என்ன நம்பிக்கை இந்தக் குருவிற்கு ! இவர் கூறிய மந்திரம் வேஷ்டியையே நனைத்து விடும் என்று சந்தேகித்த இவரை வெள்ளம் விட்டு விடுமா ? கேட்பானேன் கதையை ? குரு இக்கரை ! சிஷ்யை அக்கரை (பரம்) சேர்ந்து விட்டாள் !!

இந்த சாதகரைப் போன்ற நம்பிக்கை இருந்தால், கோடிக் கணக்கான ‘தன் மொழி’கள் கூறினாலும் பலன் கிட்டாது !

அத்தியாயம்—4

சூக்ச்ம பிராணயாமம்

மின்சாரப் பெட்டியை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இது (Storage Battery) சர்வ சாதாரணமாய் மோட்டார்கள்ளில் உபயோகப் படுகிறது. இதற்கு மின்சார ரசத்தை (Electric Current) உறிஞ்சி நிரப்பிக் கொள்ளவும், பறிமுதல் களஞ்சியம் செய்யவும் சக்தி உண்டு. பெட்டியில் இந்தக் 'கரண்ட்' சம்பூர்ணமாய் நிறைந்திருந்தால் தான், இதன் சக்தியும் உபயோகமும் மேல் தூக்கி நிற்கும். இல்லையேல், ஈயத் தகடுகள் வீண் கனத்தைக் கொடுக்க, பிரயோஜன மற்ற ஜடமாகவே விளங்கும். மோட்டார்களுக்கு இதனால் ஆக வேண்டிய வேலை ஒன்று மில்லை.

'கரண்ட்' நிறைந்த 'பாட்டரி'யே உயிருள்ள பெட்டி. இதன் சக்தியால் விளக்குகள் பிரகாசமாய் எரிகின்றன. மின்சாரம் குறைந்த பழைய பாட்டரிகளும் விளக்குகளை எரிக்கும். ஆனால் இவ் விளக்குகள் கண்வலி வந்த கண்களைப் போல் மஞ்சள் நிறம் பூண்டு 'மினுக் மினுக்' என்று எரியும். இந்த வெளிச்சத்தைக் கண்டவுடன், "பாட்டரியில் கரண்ட் இல்லை" என்று கூறுகிறோம்.

நமது உடல் ஒரு பெரிய அதிசயமான இயற்கை பாட்டரி. இது வீருந்து உலாவும் மின்சார 'கரண்டே' ப்ராண. ப்ராண என்ற 'கரண்டை' உறிஞ்சி நிறுத்திக் கொள்ள அபூர்வ இயந்திரங்கள் பதிந்துள்ளன. இந்தக் 'கரண்டை' விநியோகம் செய்ய அநேக கருவிகளும் உண்டு. வாழ்க்கை யென்பது ஒரு மோட்டார் கார். இதற்கு ஆரோக்ய நல்வழியைக் காட்டிப் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

உடல் பாட்டரியில் கரண்ட் இல்லா விட்டால் பிரகாசம் குன்றி, "இருக்கட்டுமா போகட்டுமா?" என்று ஜீவன் தடுமாறுகிறது. ப்ராணவை உறிஞ்சும் கருவிகள் கெட்டால் இதை நிரப்பிக் கொள்ளவும் நிறுத்திக் கொள்ளவும் முடியாது. பாட்டரியிலுள்ள 'ஆஸிட்' குறைந்தாலும், ஈயத் தகடுகள் முறிந்தாலும், மருந்துகள், (Chemicals) கரைந்து விட்டாலும், மின்சாரம் இதில் ஏறுவதும் கஷ்டம்; ஏறினாலும் சில மணி நேரங்களுக்கு மேல் நிற்காது. இன்னும் கெட்டு விட்டால் இதைத் திரஸ்காரம் செய்து தகடுகளை யெல்லாம் நெருப்பில் போட்டு உருக்கி விடுகிறார்கள்.

இதன் கதியே உடலுக்கும் சித்திக்கிறது. 'ப்ராண கரண்டை' எவ்வளவு ஏற்றினாலும் கருவிகள் கெட்டுவிட்டால் நிலைப்பது கஷ்டம். உடல் பாட்டரி உருத்து விட்டால் இதன் 'பிளேட்' தேக தகனம் நுகளை (தேகத்தை) நெருப்பில் போட்டுத் தகனம் செய்கிறார்கள்.

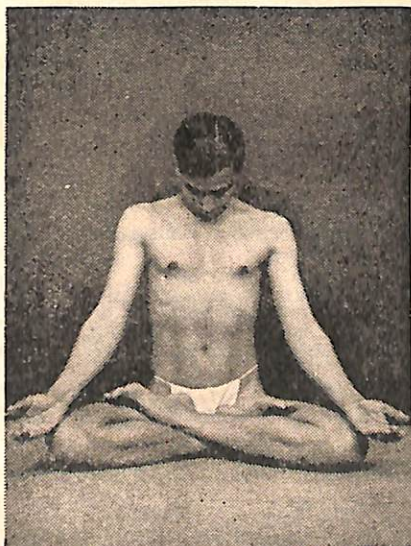
பாட்டரியில் கரண்ட் குறைந்ததை அறிந்ததும் அதைச் 'சார்ஜ்' (நிரப்ப) செய்ய இயந்திர சாலைக்கு அனுப்புகிறார்கள்; இதிலுள்ள

சாமான்கள் சீர் கெடாத வரைக்கும் 'சார்ஜ்' செய்ய முடியும். உடல் பாட்டரியில் ப்ராண குறையக் குறைய உணவு, ஓளவுதம், டானிக்குகள் மூலம் 'கரண்டை' ஏற்றிக் கொள்ளுகிறோம். கருவிகளே கெட்டு விட்டால் எந்தச் சிகிச்சையாலும் ப்ராணவை ஏற்றமுடியாது.

பாட்டரியின் கரண்டை ஒழுங்கான முறையில் உபயோகித்தால் சக்தி ததும்பி யிருக்கும். அதிக நாள், தீர்க்காயுளாய் நிலைக்கும். அறியாமலோ, அலட்சியத்தாலோ, ஆத்திரத்தாலோ, ஒழுங்கான இதைச் சீர் கெடுக்கிறார்கள். அடிக்கடி 'ஸெல்ப் உபயோகம்' ஸ்டார்டரைச் சுற்றுவது, காரணமின்றி பெரிய தீபங்களை எரிய விடுகிறது, திராவக நிலையை மறப்பது (Level), கரண்ட் உண்டாக்கும் (Generator) இயந்திரத்தைத் தொலைப்பது என்ற காரணங்களை அறிவோம். இதை ஒக்க, உடல் பாட்டரியைக் காமக்ரோத மென்ற ஷட்வர்க்கங்களில் தூர்விநியோகம் செய்வது, அதிக உழைப்பைக் கொடுப்பது, வீணாய் மனக் கவலையைக் கொள்வது என்ற பல தினுசுகளில் கெடுக்கிறோம். இதில் நிரம்பி நிற்கும் ப்ராண காலியாகி விடுகிறது.

பாட்டரியில் நிறைந்த 'கரண்ட்' பல வேலைகளுக்கு உபயோகப்படும். காரைத் துவக்கவும், ஓட்டவும், ரேடியோவிற்கும் உபயோகிக்கலாம். தீபம் எரிக்கலாம். விசேஷ வழிகளில் செலவு செய்யலாம். உடலில் நிரம்பிய ப்ராண கரண்டை இஷ்டப் பிரகாரம் பல வேலைகளுக்கும் உபயோகிக்க முடியும். இதைத் தன தானியம் சேகரிக்க, கீர்த்தி பிரதாபம் பெற, போக சாம்ராஜ்யங்களை அடைய, தவம் சித்திகளைக் கைப்பற்ற உபயோகிக்கலாம்.

சாரண பாட்டரிக்கும் உடலுக்கும் இரு முக்கிய வித்தியாசங்கள் உள்ளன. வெறும் பாட்டரியை வெளியில்தான் சார்ஜ் செய்ய

ஜாலந்திர பந்தம்

சித்திரம்-5

அனுப்ப வேண்டும். உடல் பாட்டரியில் ப்ராண கரண்டை நிரப்ப வெளியில் செல்ல வித்யாசங்கள் அவசியமில்லை.

தனக்குத் தானே சார்ஜ் செய்யும் 'செட்டுக்கள்' சரீரத்தில் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. செயற்கை பாட்டரியில் நிரப்பக் கூடிய மின்சாரத்துக்கு அளவுண்டு. அளவுக்கு மிஞ்சினால் தகடுகள், மருந்துகள் உருகிக் கரைந்து விடும். இயற்கைப் பாட்டரியான உடலில் நிரப்பக் கூடிய ப்ராண கரண்டிற்கு அளவில்லை; கங்குகரையின்றிச் சேர்த்துக் கொண்டே போகலாம். அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உடல் பாட்டரி உன்னதம் பெற்றுக் கொண்டே வரும்.

இந்த ப்ராணு கரண்டை உடல் 'பாட்டரி'யில் 'சார்ஜு' செய்
யும் மார்க்கமே குஷம் ப்ராணுயாமம் என்பது.

இதற்கு முதற்படி ஒன்றை விளக்குவோம். ஜாலந்தர (மோவாய்க்
கட்டை) பந்தம் என்பதைப் பழக வேண்டும்.

பத்மாசனத்தில் அமரவும். முதுகெலும்பைக் கொஞ்சமும் வளைக்
காமல் தலையை மட்டும் முன் சாய்த்து மோவாய்க் கட்டையால் மார்
பின் மேல் தொட்டு அழுத்தவும். இப்படி ஐந்தாறு விநாடியிலிருந்து
அரை நிமிஷம் நிறுத்தப் பழக வேண்டும். கைகள் முழங்கால்மேல்
அமர வேண்டும். சம்பூர்ண நிலை சித்திரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்
கிறது. பழகும்போது ஸ்வாசத்தை மெல்ல மெல்ல வீட்டிழுக்கவும்.

சாந்தி கவசம்

ப்ராணு நிறைந்த வாழ்க்கையே அமோக வாழ்க்கை. இதுவே
அமிர்த வாழ்க்கை. சாந்தி ஸ்வரூபமும் இதில்தான் நிற்கின்றது.
தனமும் பக்தியும் பிணைந்து அமைந்தால் பலனுக்கு
ப்ராணு சாந்தி அளவுண்டோ? ப்ராணுவும் சாந்தியும் ஒன்று கூடி
னால் ஆனந்தம் சித்திக்கின்றது. கேவலம் உடல்
ஆரோக்கியம் கை நழுவுமா?

சாந்தி யில்லாவிடில் ப்ராணு சம்பூர்ணமாகாது. ப்ராணு அடிமை
யாகா விட்டால் சாந்தியும் நிலை நிற்காது. ப்ராணுவும் சாந்தியும்
வாழ்க்கையில் பரஸ்பரம் தழுவி நிற்கின்றன.

வானப் பிரஸ்தாச்ரமம், சன்யாசாச்ரமம் பூண்டவர்களுக்காக
வழி காட்ட வரவில்லை. உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு இடுக்குகளி
லகப்பட்ட எலிகள் போல் தவிக்கும் கோடானு
சம்சாரிகளுக்கு கோடி மக்களுக்கே சாந்தி யோகம் அரிய வழியாக
நிற்கின்றது. கஷ்டங்களற்ற வாழ்க்கை கிடையாது.
எல்லாம் ஒழுங்காகத் தினசரி நடப்பதும் நிச்சயமில்லை. வறுமை,
பிணி, கவலை, தாபம், மூர்க்கம் என்ற புலி கரடிகள் உலாவும் காடே
உலகம். இவைகளெல்லாம் கணக்கில் கலந்து கொண்டே வாழ்க்
கையை நடத்த வேண்டும். இக் காட்டு மிருகங்களை அகற்றியோ,
இவை ஒழிந்த பிறகோ வாழ்வோமென்பது எண்ணத் தக்கதல்ல.

கோரமான காடென்ற உலகிலும், பயமின்றி அலட்சியமாய்
வாழ முடியும். இக் காட்டு மிருகங்களை அடக்கி, தூரத்தில் துரத்தி
யும் வீடலாம். ஜீவன் சாந்தி யென்ற கவசம் அணி
ந்து, 'ப்ராணு' என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் தாங்கி
வீட்டால், இதன் ஜீவிதம் ஒரு பெருத்த ஜயபேரி
கையே. கவசத்தையும் ஆயுதத்தையும் பிரித்துப்
பெற முடியாது. இரண்டும் ஒரே வரமாகத் தேட வேண்டும்.

ஈத்துரு வருமுன், புகுமுன், கோட்டை கட்டுவதே நலம். நுழை
ந்த பிறகு துரத்துவது சிரமம். நுழைய விடுவது புத்தியினம். ப்ராணு

வைத் திரட்டி ஆளும் ப்ராணயாமத்தின் ஒரு எல்லை, ப்ராணயாமம் இத்தகராக் கோட்டை கட்டுவதே யாகும். 'ஓழங்கு' என்ற கோட்டைக் காவலன் குறட்டை விட்டு விட்டாலும் புகுந்த அன்னியனை முறியடிப்பதும் ப்ராணயாமத்தால் சேகரிக்கப்பட்ட ப்ராணவே.

பல காரணங்களைக் கொண்டே ப்ராணயாமத்தை ஸ்தூலமென்றும், சூக்ஷ்மமென்றும் பிரித்தோம். ஆகார இயற்கைச் சிகிச்சைகளால் ப்ராணவை நிரப்புகிறோம். இம்மார்க்கம் ஸ்தூலம்; ரேசக, பூரக, கும்பகம் அமைந்து 'பந்தங்கள்' கலக்காதது ஸ்தூல மார்க்கமே. இவ்வழி, "ஆனந்த ரகஸ்ய"த்தில் நன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது எம்மாதிரி சரீர அமைப்புகளை உபயோகிக்கிற தென்றும் அதில் அறிந்தோம். இதுவும் பெரிய வழியே. மறக்கக் கூடியதல்ல. மிகவும் உபயோகமுள்ளது. ஆனால் சூக்ஷ்மத்திற்கு இது இணையாகாது.

சூக்ஷ்மப் பிராணயாமம் தீவிர ஹட சாதனத்தில் மட்டும் நிற்காமல், ராஜயோகத்திலும் அவசியமான படியாக விளங்குகிறது.

"ஆனந்த ரஹஸ்ய"த்தில் கூறிய ப்ராண சாதனையி் விருந்து இதைக் கைப்பற்றுவது எளிதாக அமையும். சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கும்.

ஹடயோக ப்ரதிபிகையில் பல வித ப்ராணயாமங்களைக் கூறியுள்ளார்கள். சில வகைகளில் 'பந்தங்கள்' கலந்துள்ளன.

'சீதனி', 'சீத்காரி' என்ற உஷ்ணத்தைத் தணித்து, சில நோய்களைப் போக்கும் வகைகளும் உண்டு. இவைகளுக் கெல்லாம் பலனில் தலைமை பெற்றது இங்கு விளக்கப்படும் வழி. சாஸ்திர நூல்களிலிருந்து ப்ராணயாமத்தைக் கைப்பற்றுவது கடினம். படிப்படியாய்க் கூறப்படவில்லை. கர்த்தாக்கள் அதை மர்மமாகவும் அமைத்துள்ளார்கள். அனுபவம் கொண்டவர்கள்தான் சிரமமின்றிக் கற்றுக் கொடுக்க முடியும்.

பந்தங்களை நன்றாகப் பழகாத வரையில், இந்தப் பிராணயாமம் லபிக்காது. இவைகளால் தான் பலன் சூக்ஷ்ம தத்துவத்தில் கலக்கவேண்டும். இவை மூவகைப்பட்டவை. ஜாலந் **பந்தங்கள்** திரம், உட்டியாண, மூல என்று பெயர் கொண்டுள்ளன. முதல் பந்தத்தைச் சற்று முன் கவனித்தோம்.

இரண்டாவது, உட்டியாண பந்தம். "ஆனந்த ரகஸ்ய"த்தில் இப் பந்தம் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதில் நின்று கொண்டு செய்யும் உட்டியாண முறையை **உட்டியாண** அறிந்தோம். அதைப் பழகினவருக்கு உட்கார்ந்து செய்ய வேண்டிய முறை எளிதில் வரும். நின்று செய்வதைக் காட்டிலும் உட்கார்ந்து செய்வது கஷ்டம்தான்.

ப்ராணயாமம் பத்மாசனத்தில் செய்வதே உத்தமம். இவ்வாசனத்தில் தான் திரிபந்தங்களும் சம்பூர்ணமாய்க் கிடைக்கும். முடியாதவர்கள் சுகாசனத்தில் செய்யலாம்.

உட்டியான

சித்திரம்-6

பத்மாசனம் போட்டு அமரவும். இதில் ஒவ்வொரு காலும் மற்றொரு துடைமேல் போடப்பட்டு, துடை, முழங்கால்கள் முற்றிலும் தரையில் அமர, முதுகு, சிரம் நிமிர்ந்து நெட்டக் குத்தலாய் நிற்கும். இப்பொழுது இருகைகளையும் முழங்கால்களின் மேல் அழுத்தி, ஸ்வாசத்தை முழுதும் வெளிவிட்டு, சிரத்தை மட்டும் முன் சாய்த்து வார்தி செய்வது போல் வயிற்றை எக்கவும். மோவாய்க் கட்டையை நெஞ்சில் அழுத்தி ஜாலந்திர பந்தமும் செய்யவும். இந்நிலை சித்திரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றிலிருந்து ஆறு வினாடிகள் நிறுத்திப் பின் வயிற்றைத் தொங்க விட்டு, தலையை நிமிர்த்தி ஸ்வாசிக்கவும்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆறிலிருந்து முடிந்த வரையில் செய்ய

லாம். ஒவ்வொரு தடவைக்கும் மத்தியில் இரண்டொரு தரம் சாதாரணமாய் ஸ்வாசிக்கவும்.

மூன்றாவதாய் நிற்பது மூலபந்தம். மூலாதாரத்தில் படுத்து உறங்கும் 'குண்டலினி'யை அடித் தெழுப்ப உதவுவதும் இதுவே. மிக முக்கியமானது. நீடித்து நிறுத்துவது சிறிது கஷ்டம். படிப்பதற்கு எளிது. முதல் அப்பியாசத்திற்கு வந்து விட்டதுபோல் தோன்றும். அஷ்டாங்க யோகம் தாந்திரீக சாதனங்களை விளக்கும்பொழுது இதன் அந்தரார்த்தத்தை முற்றிலும் அறியலாம்.

'அஸ்வனி முத்ரா' என்பது இதிலிருந்து பிறந்தது. இம் முத்திரை 'மலச்சிக்கல்' நிவாரணையுடன் அறிவோம். வெளித் தோற்றத்துக்கு, சாதகர் மூலபந்தம் போட்டது விளங்காது. மேல் பார்வைக்குத் தோன்றும்படி சதைகள் இறுகி நின்றாலும், உள் சதைகள் மேலிழுத்து இறுக்கப்பட்டிருப்பது அனுபவ மூலமாக அறியவேண்டும்.

முதன்மையாக நின்றுகொண்டு சில நாள் பழகி இதன் மர்மத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நேராக நிமிர்ந்து நிற்கவும். கால்கள் ஒட்டியிருக்க வேண்டும். ப்ருஷ்ட பாகச் சதைகளை இறுக்கி, ஆசன வாய்ச் சதைகளையும் இறுக்கவும். இப்படித் தினம் சில தடவைகள் யோகாசனங்கள் செய்யும் வேளைகளில் தனித்த அப்பியாசமாகச் செய்யலாம்.

இப் பந்தம் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது நன்றாகச் செய்யப் பழக வேண்டும். பத்மாசனம் போட்டு அமரவும். தரையில் தொட்டு நிற்கும் ப்ருஷ்ட பாகச் சதைகளை இறுக்கவும். மலத் துவாரத்தை இறுக்கி மூடி, ஆசனவாய்ச் சதைகளையும் இறுக்கி மேல் நோக்கி இழுத்து

நிறுத்தவும். வெளிச் சதை இறுகினால் மட்டும் போதாது. உள் சதைகள் நன்றாக இறுகி மேல் இழுக்கப்பட வேண்டும். இப்படி நிறுத்துவதே மூலபந்தம்.

இதைப் போட்டிருக்கும் பொழுது இறுக்கப்பட்ட பிருஷ்டபாகச் சதைகள் கல்கள் போல் உறுதி பெற்று நிற்கும். மூலபந்தம் தீவிரமாய்ப் பழகியவர்களுக்கு வெளிச் சதைகளை இறுக்க அவசிய மில்லை. ஆசனவாய்ச் சதைகளை மட்டும் நெருக்கி நிறுத்த முடியும்.

இந்தப் பிராணாயாமத்தில் பூரகம், ரேசகம், கும்பகம் என்ற மூன்று அம்சங்கள் உள்ளன. பூரகம் ஆரம்பிக்கு முன் மூலபந்தம் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். கும்பக காலத்தில் நிற்கவேண்டும். ரேசகம் ஆரம்பிக்கும் பொழுதே இதைக் கழற்றிவிட வேண்டும்.

கும்பக காலத்தில் மூலபந்தம், ஜாலந்திர பந்தம், உட்டியாண பந்தம் மூன்றும் பிரயோகமாகும். ரேசகம் செய்யும்பொழுது பந்தங்களே கிடையாது. ஸ்வாசம் அதி வேகமாய் வெளியே வருமானால் ஜாலந்திர பந்தத்தை உபயோகிக்கலாம்.

ரேசகம் முடிந்தவுடன் உடனே உட்டியாண பந்தம் செய்து விட வேண்டும்.

ஸ்வாசத்திற்கும் ப்ராணாவிற்கும் சம்பந்த மென்ன வென்று ஆலோசிக்கலாம். கேவலம் ஸ்வாசப் பயிற்சியையே ப்ராணாயாம மென்று தவறாக அழைப்பதும் வழக்கம். ப்ராண வைக் கட்டியானும் மார்க்கமே ப்ராணாயாமம். பழகும் வேலையில் ஸ்வாசம் கலந்து கொள்ளுகிறது. மூச்சை நிறுத்தி விட்டால் மட்டும் ப்ராணாயாமம் ஆகாது. பலனும் கிட்டாது.

ஸ்வாசத்தை அடக்குவதே இதன் மர்மமானால், முத்துச் சிப்பிக் காகப் பல நிமிஷங்கள் அடிக்கடி முக்குளித்துத் திரும்புவவனும் பெரிய யோகியாக வல்லவோ விளங்க வேண்டும்? இவன் நிலை அகோரமாகத் தோன்றுகிறது. சரியான ஸ்வாசமின்றி நரம்பு நாடிக ளெல்லாம் கெட, காது கேளாமல், பார்வை மழுங்கி, மார்புக் கூடு பின்னி, ஸ்வாச நோயால் பீடிக்கப்பட்டுக் காண்கிறான். இன்னும் நீண்ட காலம் ஸ்வாசத்தை யே நிறுத்தி வசிக்கும் ஸர்ப்பமும் அஷ்டமா சித்திகளைப் பெற்ற தபோநிதியாக விளங்க வேண்டுமே! இப்படி எல்லாம் செய்வது ப்ராணாயாம மல்ல. ஆரோக்கியமும் கிட்டாது. யோக பலனும் சித்திக்காது.

யோக கர்த்தாக்கள் ஸ்வாசத்தைப் பிடித்து அடக்கியதன் காரணங்கள் வேறு. அடக்கும் முறைகளிலும் ரகஸ்யங்கள் உள்ளன. ப்ராண வ்யக்தமாகும் பொழுது, சேஷ்டைகள் ஏற்படும். உடலில் இது ஸ்வாசமாகத் தோன்றுகிறது. ப்ராண குக்ஷிமப் பொருளாதலால், ஸ்பர்ச தர்சனத்துக்கு உள்ளானதல்ல. எட்டிப் பிடிக்க முடியாது. இதன் சேஷ்டையைக் கொண்டு இதை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டும்.

இந்த ஸ்வாசத்தில் வாயு உள்ளேயும் வெளியேயும் சென்று வருகிறது. இந்தச் சலனமும், ஸ்வப்ரயத்தன மின்றி உடல் நிலையின்

தேவைக்கு ஏற்றவாறு சில அபூர்வ நரம்புகளால், நரம்பு வலைகளால், இயற்கை அமைப்பால் நடத்தப்படுகிறது. இதை நடத்தும் யந்திரம் சாதாரண மனிதனின் இச்சைக்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல. உடல் இயற்கை தர்மத்தில் நடக்கிறது.

ஸ்வாசம், முதுகெலும்புத் துவாரத்தில் ஓடும், முதுகு நரம்பு (Spinal Cord), இதன் பக்கங்களில் அறியப்படாதபடி அமைந்த (Sympathetic ganglia) என்ற நரம்புக் கூட்டங்கள், **யோக நாடிகள்** வேகஸ் (Vagus) நரம்புகள் எல்லாம் ப்ராணாயாமத்தில் கலந்து கொள்ளுகின்றன. இவைகள் ஸ்தூல அம்சம். சூக்ஷ்மமாக இடா, பிங்களா, சுஷுமனா என்ற யோக தத்வ நாடிகள் இதில் முக்கியமாய் அமைந்து உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

முதுகு நரம்பை (Spinal Cord) நறுக்கிப் பார்த்தால் இடா, பிங்களா, சுஷுமனாவைக் காண முடியாது. யோக அந்தர திருஷ்டிக்கே இவை புலப்படும்.

சாதகர் ப்ராணாயாமம் செய்யும் பொழுது இந்தச் சூக்ஷ்ம நாடிகளைத்தான் (ரக்த நாடிகளல்ல) கவனிக்கிறார். இதை மனதால் சிருஷ்டித்து மனக் கண்களால் பார்க்கிறார். முதுகு நரம்பு இடா, பிங்களா களுக்குள் துவாரம் இருக்கிறது. இதனுள்ளே மறைந்து நிற்பதே சுஷுமனா நாடி. இதற்கு இடப் பக்கத்தில் இடாவும், வலப் பக்கத்தில் பிங்களாவும் தரித்து நிற்கின்றன.

இட நாசியின் ஸ்வாசத்துக்கும் இடாவிற்கும் சம்பந்தம் உண்டு. வல நாசி ஸ்வாசத்துக்கும் பிங்களாவிற்கும் சம்பந்தம்.

ப்ராணாயாம வழியை விஸ்தரிக்கும் பொழுது இட நாசி, வல நாசி என்பதற்குப் பதிலாக இடா, பிங்களா என்றே உபயோகிப்போம்.

இரு நாசிகளும் நன்றாகத் திறந்திருக்க வேண்டும். இடஞ்சலின்றி ஸ்வாசம் இரு நாசிகளிலும் சஞ்சரிப்பது முக்கியம்.

சம்பூர்ண சாதனை

முன் அத்தியாயங்களில் ப்ராணாயாமத்தின் முதல் படிகள் விளக்கப் பட்டன. இவைகளைத் தனித் தனியே அப்பியசித்துச் சில காலத் திற்குப் பிறகு இச்சம்பூர்ண சாதனையைத் துவக்க வேண்டும்.

இதன் பெயரைக் கேட்டவுடன் சில ஐந்துக்கள், “ப்ராணாயாமம் அபாயம்” என்று பெருத்த கோஷங்கள் செய்யும். “மூளை குழப்ப மடையும், நரம்புகள் கெடும், பைத்தியம் பிடிக்கும், தீரா வியாதிகள் வரும்” என்று பயங்கர மொழிகளைப் பிரயோகிப்பார்கள். சாதனையைக் கோலால் கூடத் தொடடிருக்க மாட்டார்கள். வியாதிப் பிண்டமாய் நித்தியம் செத்துப் பிழைப்பவர்களாய் மிருப்பார்கள். அரை குறையாய்ப் படித்தவர்கள், ஆராய்ச்சி கிஞ்சித்தும்

**அபாய
கோஷம்**

செய்திருக்க மாட்டார்கள். சிலர், ஆத்திரப்பட்டுத் தாறுமாறாய் அப்பியசித்து நொந்தவர்களு முண்டு.

வாழ்க்கையில் எதில்தான் அபாயம் இல்லை? சோற்றை விழுங்கும்பொழுது, ஏதோ யோசனையில் மனம் சென்று விட இது ஸ்வாசப் பையை எட்டிப் பார்த்தால் புரையேறிப் பதில் பிராணன் கூடப் போய்விடும். இதற்காகச் சாப் அபாயமில்லை? பிடுவதை விடவில்லை! தற்கால நகரங்களின் ரஸ்தாக்களில் மதி கலங்கும்படி மோட்டாரும், டிராமும், பஸ்ஸும், சைக்கிளும் பாய்ந்து பாய்ந்து போகின்றன. இதில் நடப்பது பெரும் அபாயமே. எச்சமயத்திலும் வாகனம் ஏதாவது மேலேறிக்கொண்டு விடும். இதற்காக ரஸ்தாக்களை உபயோகிப்பதை மானிடர்கள் நிறுத்தி விடவில்லையே! பூமியை விட்டு ஆகாயத்தில் கிளம்புவதால் விபத்து ஏற்படுமென்பது அறிந்த விஷயம். மனிதன் இதற்குப் பயந்து ஆகாயத்தை ஐயுக்க, விமானத்தில் பறப்பதைக் கூட நிறுத்தவில்லையே! அடிக்கடி புகை வண்டி மோதி வீழ்வதை அறிந்த பட்டிக்காட்டுப் பாமரர்கள்கூடப் பயந்து போய், ரயில் பிரயாணத்தை நிறுத்த வில்லை.

ஆகாய விமானத்தில் பறப்பதில் உண்டான அபாயம் இச்சாதனையில் இல்லை. மற்றக் காரியங்களில் உள்ள எச்சரிக்கைகளைக் காட்டிலும் இச்சாதனையில் அதிக பாதுகாப்பு உண்டு.

ரஸ்தாவில் நடப்பவன் எல்லாப் பக்கமும் சுற்றிப் பார்த்து ஒரு புறமாய் போனால், ஏன் அபாயத்துக் குள்ளாக வேண்டும்? ஊர் வம்பை உழக்கால் அளக்காமல், கவனத்துடன் ஒழுங்காகச் நிதானமாய் உண்டால் புரையேறுவானேன்? செய்தால்? விமானத்தை ஒழுங்கு செய்து சாமர்த்தியமாய்ப் பறப்பவன் கூட உயிரை இழப்பதில்லை. இருப்புப் பாதை சரியாகக் காலியாக இருக்கிறதா என்று, அதற்கு ஏற்பட்ட வேகத்தில் சென்றால் புகை வண்டி கவிழ்வானேன்?

விதிகளை நன்றாய்ப் படித்தறிந்து, நிதானமாய், ஆத்திரமின்றி, சர்வாந்தர்யாமி குருவைத் துதித்து, முடிந்த வரையில் ப்ராணயாமத்தைப் பழகினால், ஏன் கஷ்டத்துக் குள்ளாக வேண்டும்? கெடுதல் சம்பவிக்க இடமே இல்லையே? அழியா ஆரோக்ய சம்பத்து, விலையற்ற சாந்தி நிலை அல்லவோ ஒழுங்கான பயிற்சியால் சம்பவிக்கும்!

பத்மாசனத்தில் நிமிர்ந்து, தலையை நேராக நிறுத்தி அமரவும். இடக் கையை முழங்கால் மேல் வைக்கவும். வலக் கையை நாசி அருகே கொண்டு போய்க் கட்டை விரலால் வல பழகும் வகை நாசியை மூடி, இட நாசி வழியாக, ஆறு வினாடிக் குள், நெஞ்சு நிரம்ப ஸ்வாசத்தை உள்ளிழுக்கவும். இந்நிலை 2-வது சித்திரத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பூரகம் ஆரம்பிக்கு முன் மூல பந்தம் போட்டு நிறுத்தவும்.

நெஞ்சில் ஸ்வாசம் நிரம்பியவுடன் இரு நாசிகளையும் மூடி, ஜாலந்திர பந்தம் செய்து, வயிற்றை முடிந்தவரையில் எக்கி, உட்டியானு

சித்திரம்-7

செய்து, கும்பகத்தி லிருக்கவும். இந் நிலை 7-வது சித்திரத்தில் காணலாம்.

இப்படி ஸ்வாசத்தை நெஞ்சில் ஆறு வினாடிகள் நிறுத்தியவுடன் மூல, ஜாலந்திர, உடடியாண பந்தங்களைக் கழற்றி வல நாசியை மட்டும் திறந்து, அதன் வழியாக மெல்ல ஸ்வாசத்தை ஒரே நிதான மாய் முறிக்காமல், பன்னிரண்டு வினாடிகள் தாங்க வெளி விடவும். இந் நிலை 3-வது சித்திரத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

உடனே ஸ்வாசத்தை வெளியே நிறுத்திக் கைகளை முழங்கால்கள் மேல் அழுத்தி உடடியாண பந்தம் செய்யவும். இந்நிலை 6-வது சித்திரத்தில் காணலாம்.

முடிந்த வரையில் உடடியாண (மூன்று, நான்கு வினாடிகளுக்கு மேல் நிறுத்த வேண்டாம்) செய்து

கழற்றிச் சாதாரணமாய்ப் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து, இரண்டு மூன்று ஸ்வாசங்கள் இரு நாசிகளாலும் செய்து, சிரமம் அகற்றிக் கொள்ளவும்.

கும்பகத்தின் மர்மம்

இட நாசி வழியாகப் பூரகம் செய்து, கும்பகம் முடித்து, வல நாசி வழியாக ரேசகம் செய்வதைக் கவனித்தோம். இத்துடன் ப்ராணாயாமம் முடியவில்லை. அரைப் பாகமே நடந்திருக்கிறது. அதாவது 'இடா' வழியாகப் பூரகம் செய்தோம். 'பிங்களா' வழியாகவும் பூரகம் நடக்க வேண்டும். அதன் பின் பிராணாயாமம் முடியும்.

பத்மாசனத்தில் அமர்ந்தபடியே, வலக் கையை நாசியருகே உயர்த்தி, மோதிர விரலால் இட நாசியை மூடி, வல பழகும் வகை நாசியால் ஸ்வாசத்தை ஆறு வினாடிகள் காலத்திற்குள் உள்ளிழுத்து ஸ்வாசப் பையைச் சம்பூர்ணமாய் நிரப்பவும். இதைத் துவக்கு முன் மூலபந்தம் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

உடனே இரு நாசிகளையும் விரல்களால் மூடி, ஜாலந்திர பந்தம் செய்து, அதாவது மேவாய்க்கட்டையை நெஞ்சின் மேல் அழுத்தி, அடிவயிற்றை மேலே 'எக்கி' உடடியாண பந்தம் போட்டுக் கும்பகம் செய்யவும்.

ஆறு வினாடிகள் கும்பகத்தை நிறுத்திய பிறகு இட நாசியை மட்டும் திறந்து, பந்தங்களைக் கழட்டி, அதன் வழியாக ரேசகம் செய்யவும். ஸ்வாசம் முழுவதும் வெளியே போவதற்குப் பன்னிரண்டு வினாடிகள் கழிய வேண்டும்.

ரேசகத்தின் முடிவில் கைகள் இரண்டையும் முழங்கால்கள் மேல் அமர்த்தி உட்டியாணு பந்தம், மூன்று நான்கு வினாடிகள் செய்யவும். பிறகு பந்தத்தை விட்டு, சாதாரணமாய் இரு நாசிகளாலும் ஸ்வாசித்து, சிரம மாறியவுடன் மறுபடியும் துவக்கலாம்.

மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் கூறிய நாடிச் சுத்தியை (வெறும் ரேசக பூரகத்தை மட்டும்) ஒரு மாதமாவது தினத்துக்கு இரு வேளையாவது பழகிய பிறகு, இக் கும்பகம் கூடிய ப்ராணயாமத்தைப் பழகவேண்டும். இந்த நாடிச் சுத்தி செய்யும் பொழுது ஆரம்பத்தில் ரேசக காலம் பூரகத்தைப் போல் இரண்டத்தனை அதிகமாய் இருக்கவேண்டும். பழகப் பழக ரேசக காலம் பூரகத்தை விட மூன்று, நான்கு அதிகமாகும் வரை தேர்ச்சி பெறுவது உத்தமம். இப்பொழுது தான் ஸ்வாசம் அடங்கி அமைதியாக நடை பெறும். அவசரத்துடன் 'பக்' கென்று வெளியே வந்து, கெடுதியை விளைவிக்காது. ரேசகத்தில் மிகுந்த கவனம் வைக்க வேண்டும்.

இப் பந்தங்களில் மூல பந்தம் அதிக குக்ஷமமானது. நிலைப்பது கஷ்டம். அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து போகும். சாதகர் இதை அறியவே மாட்டார். இடை விடாத சாதனையினால் தான் மூல பந்தம் இது நிலைக்கும். பூரகம் செய்யும் பொழுது தேல்லாம், தானாகவே மூல பந்தம் ஏற்பட்டுக் கும்பக காலத்தில் அலட்சியமாய் அசையாது நிற்கும். குக்ஷம் ப்ராணயாமம் துவக்கு முன் நாடிச் சுத்தி ஒரு மாதமாய்ச் செய்யும் காலத்தில் இம் மூல பந்தத்தைச் செய்து பழகவும்.

பூரகம் செய்ய ஆரம்பித்தவுடன் மூல பந்தத்தைப் போட்டு, ரேசகம் செய்யும் பொழுது கழட்டி விடவும்.

இப் பிராணயாம காலத்தில் முதுகெலும்பு நிமிர்ந்தே நிற்கவேண்டும். வளையக் கூடாது. ஜாலந்திர பந்தத்தில் கழுத்து வளையலாமே தவிர முதுகு வளையக் கூடாது. உட்டியாணு நிமிர்ந்த முதுகு பந்தத்திலும் முடிந்த வரையில் முதுகெலும்பு நிமிர்ந்தே இருக்க வேண்டும்.

இடா, பிங்களா இரண்டாலும் பூரக, கும்பகம் முடிந்த பிறகு ப்ராணயாமத்தில் ஓர் 'ஆவர்த்தம்' அல்லது ஓர் எண்ணிக்கை செய்ததாகும். இரு எண்ணிக்கைகளுக்கு மத்தியில், கால், அரை நிமிஷத்திற்கு மேல் ஓய்வெடுக்க வேண்டாம்.

முன் கூறிய காலத் திட்டத்தின்படி பூரக, கும்பக, ரேசகங்களை நிர்மாணித்து, முதல் முதலாய் ப்ராணயாமம் செய்பவன், ஐந்து ஆவர்த்தம் செய்யலாம். ஒரு வாரம் பழகிய பிறகு வாரத்துக்கு இரண்டு ஆவர்த்தங்களாக உயர்த்திப் பத்து எண்ணிக்கைகளுக்கு வரவும்.

இது ஒரு வாரம் பழக்கப்பட்ட பிறகு தினம் இரு வேளை செய்யவும். காலையும் மாலையும் எடுத்த சமயங்கள். மத்தியானம் ஓய்வு கிடைக்கும் புண்ணியர்கள் மூன்று வேளையும் செய்யலாம். யோக மார்க்கத்தில் கடவுளைத் தேடித் தவம் புரிபவர்களுக்கு நடு நிகியையும் சேர்த்து நான்கு வேளை ப்ராணயாமம் செய்ய விதியுண்டு.

இந்த ப்ராணயாமத்தை உணவு உண்டவுடன் செய்யக் கூடாது.
சில விதிகள் ஆகாரம் உண்ட நான்கு மணி நேரத்திற்குப் பிறகே செய்ய வேண்டும்.

ஸ்வாச நோய், ஹிருதய நோய், நெஞ்சு நோய் கொண்டவர்கள் தன்னந் தனியே ப்ராணயாமம் துவக்கக் கூடாது. இதில் தேர்ந்த நிபுணரை அண்டி அவர் ஆதினத்தில், நோயாளிகள் அவர் கட்டளைகளைச் சிரமேற் கொண்டு பயில வேண்டும்.

ஆறு வினாடிகள் கும்பகம் முதன் முதலாக நிறுத்தினால் ஸ்வாசத்தைப் பன்னிரண்டு வினாடிகள் ரேசகம் செய்ய முடியாமல் போகலாம். பத்து, எட்டு, ஆறு என்று துரிதமாகி, குறுகிய காலத்தில் ஸ்வாசம் வெளி வந்து விடும்: அல்லது 'பக்' என்று அவசரமாய் வெளியேறும். இச்சாதகர்கள் கும்பக காலத்தைக் குறைத்து விட வேண்டும். ஒன்றிரண்டு வினாடியிலிருந்து கூட ஆரம்பிக்கலாம். பூரகத்தைக் காட்டிலும் ரேசகம் இரண்டத்தனை காலம் ஏற்பட, சக்திக்குத் தக்கபடி, கும்பகத்தை ஒழுங்கு செய்து கொள்ள வேண்டும். ரேசக பலத்தைக் கொண்டுதான் கும்பகத்தை உயர்த்த முடியும். இவ் வுண்மையை மறந்து கணக்கின்றிக் கும்பகத்தை அதிகரிப்பது அபாயம்.

மேற்கூறிய கணக்கின்படி இரண்டு மாதங்கள் தினம் தவறாமல் ப்ராணயாமம் பழகிய பிறகு, பூரகத்தைப் பத்து வினாடிக்கும், ரேசகத்தை இருபது வினாடிக்கும் மேல் உயர்த்தவும்.
கும்பகம் இது நிலைக்கக் கும்பகம் பழகிய பிறகு, வாரத்துக்கு உயர்த்த மூன்று வினாடிகள் கும்பகத்தை உயர்த்தவும். பிரதி வாரமும் உயர்த்தியே தீர வேண்டு மென்பது அவசிய மில்லை.

சக்திக் குகந்தவாறே அதிகப் படுத்தவும். அதிகரித்த காலம், ஒரு வார மல்ல, ஒரு மாத மானாலும் சௌகர்யமாய் நிலைத்த பிறகு, ரேசகம் கணக்கின் பிரகாரம் நின்ற பிறகு அடுத்தபடி உயர்த்தவும். இளைஞர்கள், கிரகஸ்தர்கள் இந்தக் கும்பக காலத்தை அரை நிமிஷத்துக்கு மேல் உயர்த்த வேண்டாம். ஆவர்த்தங்களைச் சக்திக்குத் தக்கபடி உயர்த்திக் கொள்ளவும்.

பிரம்மசாரிகள் பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்டிருந்தால் கும்பக காலத்தை ஒரு நிமிஷத்துக்கு உயர்த்தலாம். இந்தத் திட்டத்தை மீறக் கூடாது.

ஆசிரம வாழ்க்கை பூண்டு, குருகுலவாசம் செய்யும் ராஜ்யோக சாதகர்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி, படிப் படியாய்க் கேவல கும்பகம் சித்திக்கும் வரையில் கும்பக காலத்தை உயர்த்திக் கொண்டே செல்லலாம்.

ஒரு வேளை அரை மணி நேரத்துக்கு மேல் ப்ராணயாம சாதனை செய்யத் தேவை யில்லை. சௌகர்யங்கள், சக்தி, பிரம்மசர்யம் பெற்றவர்கள் ஒரு மணி நேரத்துக்கு உயர்த்திக் கொள்ளலாம்.

[குறிப்பு:— இந்த அத்தியாயத்தைப் பல தடவைகள் படித்து மனனம் செய்த பிறகே, சாதனையைத் துவக்கவும்.]

அத்தியாயம்—5

சந்தியாவந்தன் ப்ராணாயாமம்

ப்ராணாயாம சாதனை ஆண்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல. பெண்களும் செய்யலாம். மாதத் தீட்டு காலத்தில் இதை நிறுத்த வேண்டும். மூன்று மாதக் கர்ப்பத்திலிருந்து பெண்களுக்கும் கும்பகம் செய்வதை நிறுத்த வேண்டும். ரேசகம் பூரகம் பிரசவ காலம் வரையில் செய்யலாம். பிரசவித்த ஒரு மாதத் திற்குப் பிறகு ஆரம்பித்துக் கொள்ளலாம்.

பெண்களும் ஆண்களும் பத்து வயதிலிருந்தே துவக்கலாம். சரீரம் உள்ள வரையில் சாதனையைச் செய்து வரவேண்டியதே. வயதான பிறகும் ஆரம்பிக்க முடியும். வயதுக்கும் சக்திக்கும் தக்கவாறு நிதானித்துப் பழக வேண்டும்.

முடிந்த வரையில், குறித்த வேளையில் தினம் தவறாமல் ப்ராணாயாமம் செய்ய வேண்டும். ஒன்றிரண்டு நாட்கள் தவறினாலும், திரும்பவும் கைப்பற்றவும். பல நாட்கள் விட்டு விட்டால் **வேளை** புதிதாய்ப் பழகுபவன் போல் திரும்பவும் ஆரம்பிக்கவும். **தவறாமல்** கும்பக காலத்தைக் குறைத்து ஆவர்த்தங்களைக் குறைத்து, பழகப் பழகப் பழைய கணக்கிற்கு எட்டி விடவும். சிறு நோய்களால் தடைப்பட்டாலும் இம்மாதிரியே நடந்து கொள்ளவும்.

இதைச் சாதனை செய்பவர், சாத்வீக ஆகாரங்களை உட்கொள்ள வேண்டும். புனியையும் மிளகாயையும் மட்டுப் படுத்தவும். சாரத்தை முழுதும் விட்டு விடுவது உத்தமம். பால் தினசரி கிடைத்த மட்டில் உட்கொள்ளவும். செளகரிய முள்ளவர்கள் மூன்று வேளையும் பாலைச் சேர்த்து, மற்றப் பொருள்களைக் குறைத்தால் அதிக பலன்கள் கிடைக்கும்.

தினசரி வாழ்க்கைக்கு ப்ராணாயாமம் எடுத்ததில்லை என்பார் சிலர். கனி, கிழங்கு தின்று காட்டில் வசிக்கும் துறவிகளுக்கு ஏற்பட்டதை வீட்டில் சுகிக்கும் சம்சா **தினசரி** ரிக்குச் சேர்க்கலாமா என்று கோபிப்பார் பலர். **வாழ்க்கையில்** மக்பாடன், மேக்சிக், முல்லர் செய்யாததை, ஆமோதிக்காததைப் பழகினால் பலன் உண்டோ என்று சந்தேகிப்பவரும் உண்டு.

“ப்ராணயாமமாம்! பிஸ்தாக் கொட்டையாம்! சீ போ!” என்று முடிவு கட்டுபவர்கள் கணக்கின்றி இருக்கிறார்கள். “இது அபாயம்தான்!” என்று கை விரிப்பதைப் பற்றி முன்பே கவனித்தோம்.

“அடே, குரு கிட்டத்தான் நேரே கற்றுக் கொள்ளணும்! அவன் எங்கே ஐயா கிடைக்கிறான்? போங்காணும்!” என்று சோம்பேறி நதியில் கையைக் கழுவி விடுவார்கள்.

நாம் நூதனமாக ஒன்றும் கூறவில்லை. பல்லாயிரம் வருடங்களாக நம் பெரியோர் கையாண்டு வந்த உன்னத சாதனையே இது. நமக்கும் அவர்களுக்கும் வித்தியாசம் ஒன்று உண்டு. **பழைய** நாம் அடிமையில், அறியாமையில், வெள்ளைக்கார **சாதனை** இது நாகரிகத்தில் மோகித்து நிற்கிறோம். நம் மூதாதையர் இயற்கையில், வித்தையில், சத்துவத்தில் வேருன்றி நின்றார்கள். இச் சாதனையைக் கைப்பற்ற முன்னோரைக் காட்டிலும் நமக்கு அதிக சௌகர்யங்களுண்டு. அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஒரு முக்கியமான அங்கமாக இதை அமைத்திருப்பதனால் மட்டுமல்ல. ‘யோகிகளுக்கே’ என்று குறை கூறி, புறக்கணிக்காமலிருக்க சநாதன தர்மத்தில் இதை முக்கிய அம்சமாகப் பிணைத்துப் பழகி வழிகாட்டி விட்டார்கள்.

இந்தியர் நாகரிகத்தில் தினம் சில தடவைகள் கடவுளைத் தொழுதே தீர வேண்டும். வெள்ளைக்காரர் மோஸ்தரில் இதை ஞாயிறுக்கென்று ஒதுக்கி வைத்திருந்தாலும், பாரதத் துவிஜர்களுக்கு தேசத்தில் வாழ்க்கையும் நோக்கமும் வேறு விதமே. ப்ரம்ம, ஷூத்திரிய, வைசியர்களைத் துவிஜர்கள் என்றழைத்து, இவர்கள் பூஜைக்கு விதிகள் ஏற்படுத்தினார்கள். சந்தியாவந்தனம் என்ற நாமத்தைத் துவிஜர்கள் கூட முழுவதும் மறந்திருக்க முடியாது! இந்த நியமத்தில் இரண்டு கலந்து நிற்கின்றன — ப்ராணயாமம், ஜபம். மந்திர உச்சாடனங்களைத் தவிர, ஜபத்திற்கு முக்கியமாகக் காயத்ரி மகாமந்திரத்தைச் சிருஷ்டித்தார்கள். ப்ராணயாமம் செய்த பிறகே காயத்ரி செய்யக் கட்டளை.

பூஜை பிரார்த்தனையில் கலக்கப்பட்ட இந்த ப்ராணயாமம் மூன்று வேளை, காலை, மத்தியானம், சாயந்திரம் செய்யவேண்டுமென்ற திட்டம். இதை மீறுகிறவன் ஜாதிப் பிரஷ்டானாகிறான். ஆசிரம தர்மத்தை உடைத்த பாபி என சந்தியாவந்தனம் வும் நாமம் பெறுவான். சென்ற ஒரு நூற்றாண்டாகத்தான் இங்கிலேஷ் படிப்பின் காமத்தில், மேல் நாட்டு நாகரிக மோகத்தில், சந்தியாவந்தனத்தைத் தொலைத்து விட்டோம்.

ப்ராணயாமத்தைக் கையாண்ட நம் முன்னோர் நீண்ட ஆயுள், நோயற்ற வாழ்வு, தவம், தயை, பக்தி, ஞானம், தைரியம் பெற்றுச் சகல சாம்ராஜ்ய அனுபவத்தில் வாழ்ந்தார்கள்.

இந்தச் சந்தியாவந்தனம் தற்காலத்தில் வினோதமாய் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. எழுத வெட்கமாயிருக்கிறது. கடவுள் சிந்தனை, வந்தனம்: வழிபாடின்றிக் கேவலம் மிருக ஜன்மம் போல் உண்பதிலும் உறங்குவதிலும் சுகிப்பதிலும் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறோம். பகிரங்கமாய், கூச்சமின்றி, 'சந்தி'யைக் கைவிட்டு விட்டவரைக் கணக்கெடுப்பது கஷ்டம். ஹோட்டல் குழாயடியில் கையை நீட்டி ஒரு நீமிஷம் முணுமுணுத்து, இட்லி சாம்பாருக்கு உட்காரும் வர்க்கங்களும் உண்டு. ஒரு லோட்டா தண்ணீரை ஒருமிக்கச் சாய்த்து இலையடியில் உட்கார்ந்து, பாவக்காய் பிட்லேயில் விரலை விட்டு, ஜபம் செய்வது கண்கொள்ளாக் காட்சியே! பெண்களும் சந்தியா வந்தனத்துக்கு ஜலம் வகையரா எடுத்து வைக்கும் பத்ததியை மறந்தே விட்டார்கள். 'பென்ஷன்' வாங்கிய பிறகும் படாடோபத்துடன் ப்ராணயாம காயத்ரி செய்யும் வகை வினோதமாக இருக்கும்.

ஜம் பூஹு :— அடியே, வெங்காயம் நன்னு வேகட்டும்டி!

ஜம் புவஹு :— மடப்பயலே! கன்றுக்குட்டிக்கு எவ்வளவு பால் விடறது?

ஜம் சுவஹு :— ஜிக்கு! பொடி மட்டையைக் கொண்டாடி!

ஜம் மஹுஹு :— முன்சீப் பாழாப் போக! வாய்தா வாய்தா போட்டுத் தொலைக்கிறானே!

ஜம் ஜனஹு :— வாங்கோ, ஐயர்வாள்! அடிச்சிங்களே முணு பேஸ்தையும். அப்படின்னு யிருக்கணும்!

ஜம் தபஹு :— என்னு போங்கோ! அந்த லோக சுந்தரி நடனம் கண்ணிலேயே யிருக்குன்னு!

ஜகும் சத்யம் :— பாழாய்ப் போற தேய்வம், பணம் காசை நிறையக் கொடுக்காதோ?

இவ்வாறு ப்ராணயாமம் செய்து சத்ய லோகத்தை எட்டிப் பிடிக்க எதிர்பார்ப்ப வர்களும் உண்டு!

பாவம்! இவர்களுக்கு விமோசனம் ஏது?

ப்ராணயாமம் உபநயன காலத்திலேயே சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள் அல்லவா? இப் பூணூல் கல்யாணமே ப்ரம்மசர்ய ஆச்ரமத்திற்கு அறிகுறி. இது சுமார் ஏழிலிருந்து பத்து உபநயனம் வயதுக்குள் நடக்கும். அடுத்த ஆச்ரமம் சென்றாலும் இதில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட ப்ராணயாமம் காயத்ரி தொடர்ந்தே செய்ய வேண்டுமென்பது விதி.

நாம் கூறுவது தவறென்று பல இளைஞர்கள் கோபிக்கலாம்.

“உபாத்தியாயருக்கு ப்ராணயாமம் தெரிந்தால்தானே பிள்ளைக்குக் கற்றுக் கொடுக்க! யார் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்?” என்பது இவர்கள் குறை.

ப்ராணாயாமம் - காயத்ரீ

தற்கால மனிதர்கள் திறமை வாய்ந்தவர்கள். முன்னோர் சொல்லைத் தட்டாதவர்போல் நடிப்பார்கள். பல நாள் நடிப்பால், இதுவே சரி என்றும் நம்பக்கூடும். சட்டத்தில் கூறியபடி சூளை போக ஏழு வயதிற்கே பூனூல் கல்யாணம், அதாவது தோல் நிற்க உபநயனம் செய்வார்கள். தகுந்த புரோகிதரைக் கொண்டே சடங்குகள் நடத்தப்படும். தேவாலயத்தில் வேண்டுமென்றாலும் டிகூர்த்தம் நடைபெறும். நாகஸ்வரம் தவில் கூட வந்து விடும். யாரும் இல்லாவிட்டால் 'அம்பட்ட முனிய' னையாவது கூப்பிட்டு ஒரு கையால் செளளம் செய்ய; மற்றொரு கையில் குழாய் பிடித்து ஊதச் செய்து விடுவார்கள்.

இதைப்போல் நடந்து கொள்ளக் கூடிய தம்பதிகளின் சிந்தனையைச் சம்பாஷணை மூலம் கேட்க வினோதமாயிருக்கும். இவர்கள் செய்யும் உபநயனம் "எதில் குறைச்சல்?" என்பார்கள்.

"வாத்தியார் தட்சிணை என்ன கம்மியா? பதினோரு சுத்து முறுக்கு இல்லையா? ஒளபாசனப் பாளை லக்னோவிலிருந்து வரச்சீரின் விமரிசை வழைச்சா! கால் அலம்பத் தாம்பாளம் வெள்ளின் வினா! நாலு நாளுன்னு வித விதச் சாப்பாடு! சிண்டைப் பிச்சுட்டுன்னு அம்மான் சீர் வாங்கிண்டு வந்தேன்? 'தேவிகா ராணி' புடவை, ப்ரம்மோபதேசத்துக்கு!"

இப் பெருமை எழுத ஒண்ணுதது. "பணச் செலவே யொழியப் பிள்ளை பிழைக்க வழி யில்லை" என்ற கதையாய் முடிகிறது.

ஆம்! இந்த ஆடம்பரப் பூனூல் கல்யாணத்தில் ஒன்றும் குறைப்பதில்லை. இதில் இரண்டே விஷயங்கள்தான் 'ஆப்செண்டு!' ப்ராணாயாமம், காயத்ரீ. ப்ராணாயாமம் மூக்கைச் சொறிந்து கொண்டு, 'ஓம்' என்று சொல்வதே வாத்தியார் அறிவார். வாத்தியார் சரியாகச் செய்தால்தானே காயத்திரீக்கு மகிமை உண்டு? தகப்பனல்லவா பிள்ளைக்கு உபதேசிக்கிறான் என்று எண்ணலாம். தந்தைவாயில் காயத்திரீ வந்து எந்தக் காலமாயிற்றோ! இந்த 'நான்சென்ஸ்' எல்லாம் இவருக்குப் பிடிக்காமலிருக்கக் கூடும். புகைச் சுருட்டு மூலம் சர்வதா அக்னிஹோத்ரம் செய்வதால், வேதோக்தம் மறந்து போயிருக்கும்.

"பெண் எல்லாம் ரொம்ப லட்சணம்தான். கண் ரெண்டும் தான் தெரியாது!" என்பது போலிருக்கிறது நமது உபநயனம்! ப்ராணாயாமம், காயத்ரீ என்ற இரு கண்களும் சத்தகன்ற திறக்கப் படாமல் பிறவிக்குருடாக நின்று விடுகின்றன. சத்தை விட்டுச் சக்கையைப் பிடிப்பதில் மகா கெட்டிக்காரர்கள் நாம்! அரிய பெரிய தர்மங்களிலெல்லாம் பொருளை விட்டு, உட்கருத்தை ஒழித்து, வெளிச்சடங்குகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்து, தனத்தை இழப்பதுடன், அறிவு

ஆயுள், ஆரோக்யம், தேஜஸ், இன்பம், பரம் எல்லாவற்றையும் பறி கொடுக்கிறோம். அர்த்தமின்றிய காரியங்கள், உற்சாகமின்றிய நியமங்களில் நம்மை மிஞ்சியவர் வேறில்லை !

பூனால் போட்ட பிறகு, பையனுக்கு ப்ராணாயாம காயத்ரீ யைச் சாஸ்திர ரீதியாகக் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. சந்தியா வந்தனக் கிரியையை சரிவரச் செய்கிறானு என்று கூடக் கவ ஆச்ரம தர்மம் னிப்ப தில்லை. நம் சமூகத்தின் பிணி, அடிமைத் தனம், அல்ப ஆயுள், வறுமை, வீர்ய மின்மை, கோழைத்தனம் எல்லாம் இம் மேலோங்கிய தர்மத்தை மறந்ததனால் உண்டானவை. இவை யிரண்டும் இல்லாவிட்டால் ப்ரம்மசர்ய ஆசிர மத்தில் சத்துமில்லை, அர்த்தமுமில்லை. இம் முதல் ஆச்ரமம் குறை பட்டோ, நடக்காமலோ இருக்க, அடுத்தபடி புகும் கிரஹஸ்தாச்ரம வாழ்க்கையானது கேவலம் சஞ்சலத்திற்கும், மிருகத்தனத்திற்கும் என நடப்பதேயாகும்.

தேசத்தைக் காக்கும் வீரர்கள் வேண்டுமென்றால், தனத்தைக் குவிக்கும் தன்யர்கள் வேண்டுமென்றால், ஆகாயத்தையும் எட்டிப் பிடிக்கும் அசகாய குரர்கள் வேண்டுமென்றால், சமூகம் உயர பிரம்மசர்ய ஆச்ரமம் எல்லா ஜாதியார்களுக்கும் சரிவர நடைபெற வேண்டும். இதிலிருந்துதான் நமது மனு நீதி மன்னர்கள், தியாக மூர்த்தித் தொண்டர்கள், கவிகள், கர்மாதித துறவிகள், படைவீரர்கள் வீர ஆவேச உருக்கொண்டு கிளம்ப வேண்டும். இந்த அடிப்படையைக் கவனிக்காது நுனியை நகாச செய்வதால் சனாதன தர்மம் உயராது; சமூகம் கெட்டுத்தான் கிடக்கும். ஆசன ப்ராணாயாமம், காயத்ரீ கூடிய பிரம்மசர்ய ஆச்ர மமே நாட்டிற்கு நற்கதி அளிக்கும்.

அரை ஆயுளை அறித்த பிறகே இதன் உண்மையை அறிந்த எத் தனையோ பேர், “நமக்கு எடுத்து உரைப்போர் யாரு மில்லாது தாழ்ந்தோமே !” என்கிறார்களே !

போனதெல்லாம் பிள்ளையாருக்கு ; இப்பொழுதாவது ப்ராண யாமத்தைச் செய்து பலன் பெறத் தடங்கல் இல்லையே ! உபாத்தி யாயர் தட்சிணை கொடுத்து விட்டாலும் பரவா இப்பொழு யில்லை. பூனால் போட்ட மக்களுக்கு ப்ராணாயாம தாவது—! விதியை விளக்கிப் பழகச் செய்யவும். இனிமேல் பிள்ளைகளுக்குப் பூனால் போடுகிறவர்கள் கீழ்க் கண்டவாறு பழக்கி வைக்க வேண்டும்.

முகூர்த்தத்துக்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பே, “ஓம்பூ : ஓம் புவ :” என்ற மந்திரத்தைப் பையனுக்கு வாயால் சொல்லவும், மன தால் உதடு அசையாமல் ஜபிக்கவும் பழக்கி வைக்கவும். இவனுக்கு ஆசன வாயை இறுக்கிப் பிடிக்கும் மூல பந்தத்தையும் கற்றுக் கொடுக் கவும். இந்த ஆச்ரமம் புகுவதற்கு இதுவே தயாரிப்பு.

முகூர்த்த காலம் வந்தவுடன் ஓளபாசனப் புகையைக் குறைத்து, தூரத்தில் அமர்த்தி, உபாத்தியாயரோ, தந்தையோ ப்ராணாயாம வழியையும் மந்திரத்தையும் உச்சாடன விதத்தையும் எடுத்துரைக்க வேண்டும். பையனைப் பத்மாசனத்திலோ சுகாசனத்திலோ அமரச் செய்து, முன் அத்தியாயத்தில் கூறிய பிரகாரம் பூரகத்தில் மூல பந்தத்தைப் போட்டு, ரேசகத்தில் அதை அவிழ்த்து, நாடி சுத்தி மட்டும் இரு நாசி வழியாகச் செய்யச் சொல்லவும். பிரணவ எண்ணிக்கைக்குப் பதிலாக “ஓம் பூ:” முதல் “ஓகும் சத்யம்” வரைக்கும் மனதில் ஐபித்து அக் காலத்துக்குள் பூரகத்தை முடித்து, உடனே நாசி மாற்றி, “ஓம் தத்சத்”தி விருந்து “ஸ்வரோம்” வரையில் ரேசகம் செய்ய வேண்டும். பின் வாக்யம் அதிகம் இருப்பதனால், ரேசகத்துக்குத் தானாக அதிக காலம் தேவையாகும். பின் மந்திரத்தை நிதானமாய் ஐபிக்கச் செய்தாலும் இக் கருத்து நிறைவேறும்.

காயத்ரீ த்யானம் இதில் நேராக சம்பந்தப்படாத விஷய மாதலால், இங்கே கவனிக்கப்பட வில்லை.

உபநயனம் நடந்து, ஒரு மாத காலம் இந்நாடி சுத்தி பெற வேண்டும். பின் கும்பகத்தையும் ஜாலந்திர உட்டியாண பந்தங்களையும் கற்றுக் கொடுக்கலாம். கும்பகத்துக்கும் பிரணவ எண்ணிக்கை அல்லது ஒரு காயத்ரீ அல்லது இரண்டு காயத்ரீ ஐபிக்கும் காலம் என்ற கணக்கை மேற்கொள்ளவும்.

துவிஜர் அல்லாதவர்களுக்கும் வழியுண்டு. பையனுக்கு ஏழிலிருந்து பத்து வயதானவுடன், ப்ராணாயாமம் தெரிந்த சாதக எல்லா ஜாதி ரிடமிருந்து இவ் விதியைச் சுப முகூர்த்தத்தில் கற்றுக் கொடுத்து நடத்தி வைக்கவும். மந்திர உபதேசம் கிடைக்கா விட்டால் பிரணவ எண்ணிக்கை தியானம் வைத்துக் கொள்ளவும்.

சில ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன் நமது முன்னோர்கள் பெண்களையும் ஆண்களையும் ஒரே மேன்மை நோக்கத்துடன் பார்த்து வந்தார்கள். நான்கு ஆசிரமங்களின் தர்மத்தையும் ஸ்திரீகள் கைப்பற்றிக் கீர்த்திப் பிரதாபத்துடன் நடத்தி வந்தார்கள். இவர்கள் ஏழு வயதடைந்தவுடன், பூனூல் பெற்றுப் பிரம்மசர்யாசிரமம் அடைந்து, குருகுல வாசம் செய்தார்கள். கிருஹஸ்த வாழ்க்கையைப் பின்னால் புண்டார்கள். நேராக வானப்பிரஸ்தம், சன்யாச ஆசிரமம் அடைந்து, தபோநிதிகளாய் ஜீவன் முக்தர்களாய், நீதி, வேதாந்த நூல் ஆசிரியர்களாய் ஜீவதசையில் ஆண்களுக்குச் சமமாக இருந்து வந்தார்கள்.

இதற்குப் போதுமான அத்தாட்சி உபநிஷதங்களிலும் புராண இதிகாசங்களிலும் இருக்கிறது.

புராதன பிரம்மசர்யாச்சரமத்தை முழுவதும் பெண்கள் விஷயத்தில் தற்காலம் நடத்தி வைப்பது கடினம். ஏழு அல்லது பத்து வயது வந்தவுடன் ப்ராணயாம விதியை இவர்களுக்கும் கற்றுக் கொடுத்து வாழ்க்கையை ஆனந்த ஆரோக்கிய சங்கீதமாக்குவது அவசியம், தர்மம்!

இதை யெல்லாம் வாசித்த நண்பர், கொஞ்சம் விறுவிறுப்பாக, “சாந்தி யோகத்துக்கும் சந்தியாவந்தனத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” எனக் கேட்கக் கூடும். “வழியை விட்டு சாந்தியும்— ரொம்ப தூரம் வந்து விட்டீர்களே, ஸார்” என்றும் நகைப்பார். மனது ஒரு வேளை ஓடி யிருக்கக் கூடும். நோக்கம், மார்க்கம், வியாசம் மூன்றும் எடுத்த எல்லைக்குள் தான் இருக்கின்றன.

‘ப்ராண’ சக்தி யின்றிச் சாந்தி கிட்டாது. சாந்தி யின்றிச் செளக்கிய மில்லை. ப்ராணயாமத்தை விலக்கி; ‘ப்ராண’வைச் சேகரிக்க வழியில்லை. புராதன உபநயன சந்தியா வந்தனமே அனுபவ ப்ராணயாமத்தை உள்ளடக்கி மேன்மைக்கு அத்தாட்சி தாட்சியாக நிறுத்தி, நிரூபிக்கின்றது. தப்பு வழியை எடுத்துக் காட்டா விட்டால், பழைய வழியின் ஒழுங்கை விஸ்தரிக்கா விட்டால், பலன் பெற முடியாது. ‘அம்மான் சீரையும் முறுக்கு ஷோக்கையும்’ தொட வேண்டி வந்ததும் இக் காரணம் பற்றியே. “என்னமோ, ஸார்! இன்னும் ஒன்றும் புரிய வில்லை!” என்று சிலர் தலையை அசைக்கலாம். என்ன புரிய வேண்டும்? தேனைச் சீசாவில் வைத்துக் கொண்டு, “இது புரிக்குமா, தித்திக்குமா, கசக்குமா” என்று ஜோதிடம் பார்ப்பானேன்? உள்ளங்கையில் விட்டு நக்கிப் பார்த்தால் விஷயம் தெரிகிறது. ஐந்து நிமிஷம் வழியோடு ப்ராணயாமம் செய்தால் உடனே பலன் விளங்குமே? அனுபவ அத்தாட்சியை விட வேறு அத்தாட்சி எதற்கு?

இதைச் செய்து வெளி வந்தவர்கள், “சாந்தி சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து வந்தது போலிருக்கிறது” என்று கூறுவர். “களை தீர்ந்தேன்” என்பார். “வாழ்க்கை சிரமமே இல்லை” என்று புனித நிலை ரைப்பார் பலர். “வந்தது வரட்டும், ஒரு கை பார் க்கலாம்” என்று வீர்யம் பேசுவார் இன்னும் பலர். “அடாடா! ஆனந்த மயம் ஐகத்!” என்று களிப்பாரும் உண்டு. அடிக் கடி ப்ராணயாம சாதனை ‘கரெண்ட்’டால் தினம் பல தடவை ‘சார்ஜ்’ செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது இப் புனித நிலைக்கும்.

ஈஸ்திரம், அப்பியாசம், ஆகமம், அனுபவம் எல்லாம் எடுத்து ரைத்தும் நம்பாதவருடைய கதியைப் பின் வரும் சிறு கதை நன்கு விளக்கும்.

உதங்கள் ஒரு சிவபக்தன். ஹரன் பிரத்தியக்ஷயமாக வேண்டும் என்று கோரி, கொடும் தவம் புரிந்து வந்தான். இவன் மேல் கிருபை கூர்ந்து பரமசிவன் ப்ரத்தியக்ஷமாகி, “உதங்கா! உன் தவத்தை மெச்சினேன்! கண்களைத் திறந்து கெட்ட உதங்கள் பார்! என்ன வரம் வேண்டும், கேள்!” என்றார். பக்தன் நீஷ்டையைக் கலைத்து, விழித்துப் பார்த்ததும் ஏதோ ஒரு பறையன் நின்றதைக் கண்டான்.

நின்றது பரமசிவன்தான் என்று நம்பாமல், “நீர்தானா சிவன்? முடியில் கங்கையு மில்லை! சந்திரனு மில்லை. சிவனும்! நீஷ்டையைக் கலைக்காமல் போய்விடும்!” என்றான் உதங்கள்.

சிவன் வாதாடியும் நம்ப வில்லை. எனவே கங்கையைத் தாங்கி, சந்திரகலை தரித்து அவன் முன் நின்றார்.

விழித்துப் பார்த்தான் உதங்கள். சந்தேகம் தெளிய வில்லை.

“சிவனாக இருந்தால் புலித் தோல் எங்கே? சர்ப்பாபரணங்கள் எங்கே? யாரோ நீர், போம்!” என்றான். புலித் தோல் பூண்டு, சர்ப்பங்கள் அணிந்து தோன்றினார் ஈசுவரன். உற்று நோக்கினான் உதங்கள். சந்தேகம் அதிகரித்தது.

“ஓய்! இப் பகல் வேஷம் யாரிடத்தில்? பார்வதியைக் காணோம், பிள்ளையாரையும் காணோம். பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டாமா?” என்று கண்களை இறுக்கிமுடிக்கொண்டான். சிவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“விபரீத சந்தேகத்துக்கு இரையாகி இருக்கிறாய், உதங்கா! என்னும் மன்னித்தோம்!” என்று கூறி, மறுபடியும் பார்வதி, விநாயகர் சமேதராகக் காட்சி யளித்தார். உதங்கள் அவநம்பிக்கை அவனது புத்தியை அடியோடு கெடுத்து விட்டது.

“ஏ வேஷதாரி! வாகன மற்ற சிவனையும், சேவகன்ற சிவனையும் நானறிந்தவ எல்ல! எங்கே ரிஷப வாகனம்? எங்கய்யா நந்தி?” என்று பிதற்றினான். சிவனுக்கு அடங்காத கோபம் கொந்தளித்தது.

“ஏ பிரஷ்டா! உனக்கேன் விபரீத புத்தி? நன்றாய்ப் பார்! நாம்தான் சிவன். உன் தபஸை ஆதரித்துப் பன் முறை வந்தோம். இதோ கடைசி முறை நீ கோரியபடி வருகிறோம். அப்பொழுதும் நம்பாவிடில், பின் எம்மை நீ காண மாட்டாய்; கெடுவாய், பத்திரம்!” என்று எச்சரிக்கை செய்து, பக்தனின் விருப்பப் பிரகாரம், ரிஷபாருடராய், பார்வதி சமேதராய், நந்தி எச்சரிக்க, பூத கணங்களுடன் சகல கலைகளுடன் திவ்ய தரிசனம் அளித்தார்.

பார்த்தான் உதங்கள். “வினாச காலே விபரீத புத்தி:” என்று ஏற்பட்டது இவனுக்கு.

“ஐயையோ! முதலில் நீ வெறும் ஆளாய்த் தோன்றினாய். நான் ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லச் சொல்ல வேஷங்களை மாற்றிக் கொண்டு

வந்து விட்டாய். நீ பேயோ, பிசாசோ, அல்லது செப்படி வித்தைக் காரனோ? சிவனே யல்ல!" என்றான். சிவனும் நகைத்து மறைந்தார். சிவனுடன் இவனுடைய அவநம்பிக்கையும் மறைந்தது. புரண்டழுதான். ஏன் வருவான் ஹரன்?

நம் சமூகத்திலும் இத்தகைய உதங்கர்கள் கணக்கின்றி யிருக்கிறார்கள். குடலைக் கிழித்துக் காட்டினாலும், கஜகர்ண வித்தையென்று பல்லைக் காண்பிப்பார்! இந்தப் பிராணியாம் சிவன் விஞ்ஞானம், உடல் நூல், அனுபவ சித்தாந்தம் என்ற கலைகளைப் பூண்டு, புத்திக்குப் புலப்படுத்தும்படி, பன்முறை இங்கு விளக்கப் பட்டுள்ளார். நம்பாமல் சோம்பலாய் என்னம் செய்பவர்கட்கு நமனும், அவன் முன் நோயும் பீடித்த பிறகு, புரண்டழுதாலும் கிட்டாது இச் சிவன்! எனவே இப்பொழுதே இதை ஏற்றுங்கள்! போற்றுங்கள்! பயிலுங்கள்! உன்னத பலன் பெறுவீர்கள்!

“ நம்பி கெட்டவ ரில்லவே, ரங்கய்யா ! நின்ன நம்பதே கெட்டரே கெடவி ! ”

— புரந்தர தாஸர்.

[நம்பிக் கெட்டவரில்லை, ரங்கா, உன்னை நம்பாமல் கெட்டால் கெட்டும்!]

அத்தியாயம்—6

திட்டமும் ஆராய்ச்சியும்

ப்ராணயாமம் வெகு உன்னதமான சாதனை; அதி முக்கிய சாதனை. கவனமின்றித் தவறாகச் செய்தால் பிரதிகூலமுண்டு; கண் மூடித்தனமாய் ஆத்திரத்துடன் செய்பவர்களுக்குக் கண்டிப்பாய் அபாயம் நேரிடும். எனவே, இதன் விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய விதிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கீழே கூறப்படுகின்றன. பல முறை முன்னமேயே எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றைத் திரட்டி இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியமே. இவைகளைப் பல தடவைகள் படித்து ஞாபகத்தில் வைத்துப் பழக வேண்டும்.

1. பழகும் வகைகளையும் எச்சரிக்கைகளையும் முன் அத்தியாயங்களிலிருந்து படித்துச் சதா ஞாபகத்தில் நிறுத்த வேண்டும்.

2. பழகும் இடத்தில் சுத்தமான காற்று சஞ்சரிக்க வேண்டும். இது கிடைக்காத வேளைகளில் சாதனையை விட்டு விடுவதே உத்தமம். ஆகாயம் தூசு இல்லாமலும், அதிக ஈரப்பசை இல்லாமலும் இருக்க வேண்டும். காற்று சாதனைக்கு எடுத்ததா யிருந்தால் வெளி மைதானங்களில் செய்வது மிகவும் நல்லது. வாசனைப் புகை கலந்தாலும் காற்று தள்ளுபடியே.

3. பன்னிரண்டு வயதுக்கு உட்பட்ட பாலகர்கள் கும்பகம் செய்யக் கூடாது. 'நாடி சுத்தி' என்று கூறப்பட்ட ரேசக பூரகம் மட்டும் செய்தால் போதும்.

4. உட்டியாண நெளலியில் தேர்ச்சி பெறாதவர்களும், ஆசனப் பயிற்சி பழகாதவர்களும், ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களும் இதே நாடி சுத்தி மட்டும் செய்தால் போதும். கும்பகம் செய்ய ஆசையுள்ளவர்கள் நிபுணரைத் தேடி நேரில் கற்றுக் கொள்வது மிகவும் உசிதம்.

5. சரீர ஆரோக்யம் மட்டும் சித்தித்தால் போது மென்பவர்கள், கும்பகம் அப்பியசிக்கத் தேவையில்லை. யோக மார்க்க ஆத்மார்த்த பலனையும் தேடுபவர்களுக்குக் கும்பகம் கூடிய ப்ராணயாமம் முக்கியம்.

6. ஹிருதய நோய், நெஞ்சு நோய், நுரை ஈரல் நோய், பல ஹீனம் உடையவர்கள், தமக்குத் தாமே பழகக் கூடாது. நிபுணரின் ஆதீனத்தில் அவர் கட்டளைக்கு உட்பட்டே துவக்கிச் சாதனை செய்ய வேண்டும்.

7. உணவுண்ட நான்கு மணி நேரத்திற்குப் பிறகே செய்ய வேண்டும். யோகிகளாக விரும்புபவர்கள், ஐந்தாறு மணி நேரம் கழித்துச் செய்வதுமன்றி, எப்பொழுதும் அதி மிதமான ஆகாரம் உட்கொள்ள வேண்டும்.

8. பயிற்சிக்கு அரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகு உண்ணலாம். கால் மணி நேரத்துக்குப் பிறகு, பால், பானங்கள் மிதமாக அருந்தலாம்.

9. உணவு சாத்வீகமாயிருக்க வேண்டும். மிளகாய் போன்ற எரிச்சல் பொருள்கள் விலக்கப்பட வேண்டும். கிடைத்த மட்டில் தேவைக்குத் தக்கபடி பால் உபயோகிப்பது அவசியம்.

10. குடி, சுருட்டு, புகையிலை எல்லாம் தள்ளுபடி. காப்பி, டயை விலக்க வேண்டும்.

11. குடும்ப வாழ்க்கையில் இருப்பவர்கள், அதி மிதமாகச் சேர்க்கை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். யோக மார்க்கத்தில் முழு மையும் ஈடுபடுபவர்கள் ப்ரம்மசர்யம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

12. யோகாசனங்களைச் சில மாதங்கள் பயின்று பிறகு ப்ராணாயாமம் ஆரம்பிப்பது உத்தமம். சுலபமாயும் இருக்கும்.

13. இதை யோகாசனத்துக்குப் பின்னும், ஜபம் தியானத்துக்கு முன்னும் செய்வதே நலம்.

14. சந்தேகங்கள் தோன்றினால், தெரிந்தவரை அண்டி நிவர்த்தி செய்து கொள்ளவும்.

15. எக் காரணம் பற்றியாவது பயிற்சி பல நாட்கள் தடைப்பட்டால், வெகு நிதானமாய் முதலி விருந்து ஆரம்பிக்கவும்.

16. ஆட்டம், ஓட்டம், விளையாட்டு, இதர உடல் பயிற்சி செய்து வுடன் ப்ராணாயாமம் செய்யக் கூடாது. அரை மணி நேரம் ஓய்வுபெற்று ஸ்வாசத்தைச் சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டு வந்த பிறகு, ப்ராணாயாமம் பழகலாம். இதைச் செய்து அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகே, மற்றப் பயிற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும்.

ப்ராணாயாமத்துக் கென்று, “ஆனந்த ரகஸ்யம் அல்லது யோகாசனப் பயிற்சி” என்ற புஸ்தகத்தில் ஓர் அத்தியாயம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஸ்வாசத்தின் மர்மங்கள், நுரை ஈரல், ஹிருதயத்தின் தொழில் அம்சங்கள், உடலின் உயிர் சக்தி எல்லாவற்றையும் தெளிவாகக் காணலாம். இதைப் படித்தால் இப்பயிற்சியைப் பற்றிய விவரங்கள் நன்கு விளங்கும்.

ஒவ்வொரு பிணி விலக்கலைக் கவனிக்கும் காலத்தில், ப்ராணாயாமத்தின் பிரயோகமும் பயனும் நன்கு விவரிக்கப்படும். ஆனால், பொதுவாக உண்டாகும் சில பலன்களை இப்பொழுதே

பலன் தெரிந்து கொள்ளலாம். ப்ராணாயாமத்தில் பந்தங்களும் சலனங்களும் நிறைந்துள்ளன. சாதனை காலத்தில் பல மாறுதல்கள் உண்டாகின்றன. நெஞ்சக் குழியில் அடங்கிய ஹிருதயம், நுரை ஈரல்கள் மேல்தாக்கும் இறுக்கம் பல நிலைகள் கொள்ளும்.

ப்ராணயாமம் அபாரமான ஆராய்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கிறது. முக்கியமான சிலவற்றைத் தற்கால மேனுட்டு விஞ்ஞானக் கருவிகள், வழிகளை ஏற்று ஸ்ரீ குவலயானந்த ஸ்வாமிகள் ஆராய்ச்சி செய்து, 'யோக மீமாம்ச' என்ற பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். கடின நூலாக இருந்தபோதிலும், விருப்ப முள்ளவர்கள் படித்து அறியலாம்.

சம்பூர்ணமாகப் பூரகம் செய்யும் பொழுது நெஞ்சக் குழியில் இறுக்கம் குறைய, வயிற்றில் இறுக்கம் அதிகரிக்க, பெரும் அசத்த இரத்தக் குழாய்களிலுள்ள (Large Veins) ரத்தம் வேகமாக ஹிருதயத்துக்கு ஓடி நிரம்புகிறது. சில வேளைகளில் கும்பக காலத்தில் நெஞ்சில் இறுக்கம் கணக்கின்றி அதிகரிக்கின்றது. ஹிருதயத்தை அழுக்கும் இறுக்கமும் உயர்கின்றது.

நுரை ஈரல் ஒவ்வொரு ஸ்வாசத்திற்கும் தீவிரமாய் நீட்டி அகட்டப்படுகிறது. இந்த ஈரல் சதைகள் நீண்டு சிரம மடையும். சில கும்பகங்களில், இதனுள் ஏற்படும் இறுக்கம் மிகவும் அதிகம்.

இந்த இறுக்க மாறுதல்கள் விருந்து நெஞ்சு நோய், ஹிருதய பல ஹினம் கொண்டவர்கள் நிபுணர்களை அண்டியே பழக வேண்டுமென்பது நன்கு விளங்கும். ஆனால் இந்த நோய்களும் பலஹினமும் திருவதற்கு ப்ராணயாமத்தைப் போன்ற சிகிச்சை உலகத்தில் கிடையாது. தேர்ச்சி பெற்றவன் தான் இந்த ஆயுதத்தை உபயோகிக்க வேண்டும்.

இந்த இறுக்க மாறுதல்களே குண்டலினி சக்தியைக் கிளப்பவும் உபயோகமாகின்றன.

பயிற்சியின் நன்மையை எளிதில் அறியலாம். சாதகருக்கு இது விருந்து எவ்வளவு ஆரோக்கியம் கிட்டுகிறதோ, அதற்குத் தக்கபடி இதை உன்னத மென்று அறியவேண்டும். உடலில் அடங்கிய சகல கருவிகளும் அமைப்புகளும் ஒன்றுக்கொன்று தழுவி, தீவிரமாய்த் தடையின்றி வேலை செய்வதே ஆரோக்கியம்.

உடல் அமைப்புகளில் நரம்பு, குழலற்ற சதைக் கோளங்கள், ஸ்வாசம், இரத்த ஓட்டம், ஜீர்ணம், மல ஜலப் போக்கு என்ற பல பிரிவுகள் உண்டு. ப்ராணயாம சாதனை இந்த அமைப்புகளை எவ்வாறு சீர்திருத்தம் செய்கின்றன என்று சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

நரம்புகளை ஒரு பெரிய டெலிபோன் அமைப்பிற்கு ஒப்பிடலாம். மூளைதான் டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ச் (Exchange). இங்கிருந்தே கம்பிகளுக்கு இணையாக நரம்புகள் ஆரம்பித்துச் சரீரமென்ற நகரில் பல விதமான உருப்புகளென்ற வீடுகளில் பிணைகின்றன. இந்த 'எக்ஸ்சேஞ்ச்' சில், மின்சாரக் 'கரெண்டு' பிணைக்கப்பட்டு, கம்பிகள் எல்லாவற்றிலும் பரவி நிற்கின்றது. நரம்புச் சக்தி என்ற மின்சாரக் 'கரெண்ட்' மூளை என்ற மத்திய ஆபீசிலிருந்து நரம்புகளில் பரவி, விஷயங்கள் போகவும் வரவும் வழி கொடுக்கின்றது. உடல் சலனங்க

எல்லாம் இந்தச் சக்தியின் பலத்தைப் பொறுத்தது. மூளை என்ற ஆபீசில் ப்ரவீருத்தியாகும் நரம்புச் சக்தி குறைந்தாலும் கெட்டு விட்டாலும், விஷயங்கள் இடத்திற் கிடம் செல்லா.

கரெண்டு இல்லாமையாலோ குறைந்துள்ளதாலோ விஷயங்கள் நரம்புகள் மூலம் பரவாவிட்டால் வெகு அபாயங்கள் நேருகின்றன. இரத்த ஓட்டம், ஜீர்ணம், ஸ்வாசம், வெளிப்போக்கு எல்லாம் நின்று விடும். ஜீவன் தரிக்காது.

மின்சாரக் கரெண்டு குறைந்தால், விஷயம் சரியாக இடங்களுக்குச் சென்று காதில் தொனிக்காது. நரம்புச் சக்தி குறைந்தாலும் இக்கதியே. இந்தச் சக்தியின் பலம், குழலற்ற சதைக் கோளங்களின் ரசங்களால் ஏற்படுகின்றது. இந்த ரசம் குறைந்தால், சலனங்கள் மந்தமடையும். தைராய்ட் என்ற ஒரு கோளத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், உண்மை நன்கு விளங்கும். இது வேலை செய்யாமல், ரசம் குறைந்தால், கண்கள் மங்கி, கன்னம் குழிந்து, சதைகள் தொங்கி, மயிர் நரைத்து, அகாலத்தில் மூப்படைகிறான். தைராய்டைச் சரி செய்தவுடன், பழைய இளமை யோங்கிய நினையப் பெறுகிறான்.

இவ் வீரண்டும் சரிவர வேலை செய்ய, இரத்த ஓட்டம் நன்றாய் நடக்க வேண்டும். இது கெட்டால் மேற்கண்ட அமைப்புகளுக்கு வேண்டிய பொருள் கிடைக்காது. இதிலுள்ள ரத்தோட்டம் இரத்தம், புஷ்டிப் பொருள்கள் நிறைந்திருந்தால் தான் இதனால் பிரயோஜனமுண்டு. செத்த அணுக்களும் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். இந்த இரத்தம் சுத்தமா யிருக்க, தன் கரியமல வாயுவைப் போக்கி, ப்ராண வாயுவை அங்கங்களுக்கு அளிக்க, ஸ்வாச அமைப்பு தீவிரமாய் வேலை செய்ய வேண்டும்.

ஜீர்ணத்தினால் உண்டாகும் விஷப் பொருள்களையும் மலத்தையும் கழிக்க, இது சம்பந்தப்பட்ட கருவிகள் நன்றாயிருக்க வேண்டும். இவைகளின் வேலை குறைந்தாலும் நின்றாலும், உடலுக்குப் பெருத்த அபாயம் நேரிடும். கரியமல வாயுவைக்கழிக்க நுரை ஈரல்களும், மல ஐலங்களைப் போக்கப் பெற்குடல், கிட்னீஸ்களும் (Kidneys) நன்கு வேலை செய்வது அவசியம்.

குடல்களும், 'கிட்னீ'ஸும் வயிற்றில் அடங்கி யுள்ளன. நுரையீரல்கள் மார்பில் உள்ளன. மார்பையும் வயிற்றையும் பிரித்து மத்தியில் அமைந்துள்ளது 'டையாப்ரம்'. சுவாசிக்கும் போது இது மேலும் கீழுமாய் அசைகின்றது. ரேசக காலத்தில் மேல் சென்றும், பூரக காலத்தில் கீழிறங்கியும் வேலை செய்கிறது. இந்தச் சலனத்தாலும், வயிற்றுச் சதைகள் இதற்கொப்ப இறுகி இளகுவதாலும், வயிற்றில் அடங்கிய கருவிகள் எல்லாம் மேலும் கீழுமாய் உராய்ந்து அமுக்கி விடப்படுகின்றன. இத் தொழில் ப்ராணயாமத்தில் அடங்கிய பூரக, ரேசக, சூம்பகத்தால் அதிகரிக்கப் படுகிறது. எங்கேயாவது அடைசல் இருந்தாலும், அது நிவாரணம் செய்யப் படுகிறது. இக் கருவிகளை ஆளும் நரம்புகள் எல்லாம் வீர்யம் பெறுகின்றன. இக் காரணத்தால் ப்ராணயாம காலத்தில் பலன் உண்டாவதுடன், இதற்குப் பின் வெகு நாழிகைக்கு இது நிற்கின்றது.

நுரை யீரல்கள் சரியாக வேலை செய்ய இவைகளை அகட்டியும் குறுக்கியும் ஆளும் சதைகள் பலப்படுவதவசியம். தடங்கலின்றி இறுகவும் நெகிழவும் சக்தி அவசியம். ப்ராணயாம நுரை யீரலின் சாதனை நுரை யீரல்களையும் இச் சதைகளையும், தீவிரம் பல தடவைகள் முழுவதும் நீட்டிக் குறுக்கி உன்ன தமாய் வேலை செய்விக்கின்றது.

ஜீர்ணக் கருவிகளும், சாரத்தை உள்ளிழுக்கும் கருவிகளும் ப்ராணயாமத்தால் இம் மாதிரியே உன்னதம் பெறுகின்றன. டையாப்ர மும் வயிற்றுச் சதைகளும் திர்க்க ஸ்வாச - கும்பக நல்ல ஜீர்ணம் காலங்களில், இறுகித் தளர்ந்து அழுத்தவும் படுவ தால், உணவுப் பை, பான்கிரியாஸ், பித்தப் பை, சிறு குடல் எல்லாம் புத்துயிரில் சதா வாழும்.

இரத்தத்தின் பிராண வாயு அளத்தையை ப்ராணயாம சாதனை அதிகரிக்கின்றது. ப்ராணயாம காலத்தில் அதிகப் பிராண வாயு கிர கிக்கப்படுவதல்ல. ஸ்ரீ குவலயானந்தர் செய்து ஆராய்ந்த பரிட்சைப் படி ஒரு மனிதன் சாதாரணமாய் ஒரு நிமிஷத்தில் 7000 c. c. அளவு வாயுவை உட்கொண்டால், ப்ராணயாமத்தின் பொழுது, அதே காலத் துக்கு 3700 c. c. உள்ளிழுக்கிறான், சுவாசம் உள் நிறுத்தப்படுவதா லும் அதிகப் பிராண வாயு கிரகிக்கப்படுவதில்லை. எப்படிப் பலன் கிடைக்கிறது இவ்விஷயத்தில்?

ப்ராணயாமம் ஸ்வாசக் கருவிகளுக்குக் கொடுக்கும் பயிற்சியால், நாள் முழுவதும் சுவாசம் திர்க்கமாகவும், அதிகப் பிராண வாயு கிரகிக் கும்படியாகவும் செய்கிறது. ஹிருதயம் சாதனை காலத்தில் அழுக்கி இளக்கி (massage) விடப்படுகிறது. இது அதிக பலம் பெற்று இரத் தத்தைத் தீவிரமாய்ப் பல இடங்களுக்குச் செலுத்தி, ஆரோக்கியத் தைத் தூக்கி நிறுத்துகிறது. உடலில் அமைந்த நாடி, நரம்புகள் எல் லாம் சலனம் பெற்று மேன்மை யடைகின்றன. உயர்தரமான புஷ் டிப் பொருள்கள் நிறைந்த இரத்தம் நன்றாய் அளிக்கப் படவே தைராய்ட் போன்ற சதைக் கோளங்கள் நன்றாகவே வேலை செய்கின் றன. இக்காரணம் பற்றியே, மூளையும் நரம்புகளும் இணையற்ற யோக்யதையைப் பெறுகின்றன. நரம்புகளும் நேராகத் தாக்கப் படு கின்றன. ஜாலந்தர பந்தம், மூல பந்தம், உட்டியாணு பந்தங்கள், முதுகெலும்பு ஆகியவைகளை இழுத்தும், தளர்த்தியும், நரம்புகளை உயிர்ப்பிக்கின்றன.

அத்தியாயம்—7

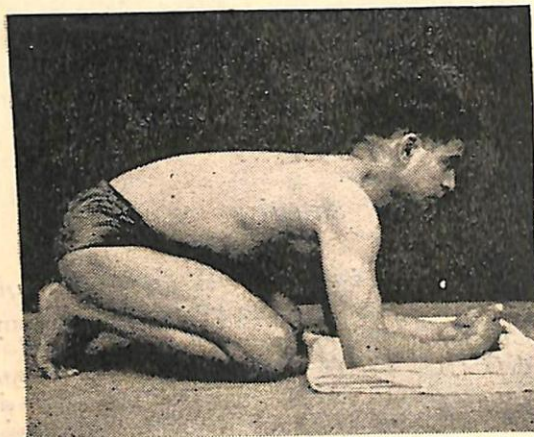
சாந்தியும் மூளையும்

மூளையையும் அதனுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ள நரம்புகளையும் ஒரு பெரிய நகரத்தின் டெலிபோன் அமைப்பிற்கு (Telephone System) ஒப்பிட்டுக் கொள்வோம். இதில் மூளை என்ற தலைமை ஆபீஸ் ஸ்தூல முக்கியம் பெற்று நிற்கிறது. மூளைக்கும் மனதுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு. மனதின் மாறுதல்கள் மூளையின் காரணத்தால்தான் வியத்தமாக வேண்டும். குஷ்மமாய் மறைந்து வேலை செய்யும் மனதுக்கு, ஸ்தூல பாகஸ்தர் மூளை. மனமும் மூளையும் ஒன்றுக்கொன்று தழுவி நிற்கின்றன. ஒன்றோடொன்று ஒத்துழைப்பதாகவும் காண்கின்றன. மனோ நிலை மூளையைப் பாதிக்கும். மூளையின் கதி மனதில் மாறுபாட்டை உண்டாக்கும்.

மூளை பாதிக்கப் படும்பொழுது, அதனுடன் பிணைந்துள்ள நரம்புகளெல்லாம் தாக்கப்படுகின்றன. மூளையின் உபயோகம், உடலின் ஆரோக்கியம், நரம்புகளின் நிலையை விட்டுத் தனியாக நிற்கா. மனதுக்கும் மூளைக்கும் நரம்புகளுக்கும் இவைகளில் உலாவும் சக்திக்கும் அன்யோன்ய முண்டு.

சாந்தி என்பது மனதின் நிலை. மனதோ மூளையையும் அதன் நரம்புக் கிளைகளையும் பொறுத்து நிற்கின்றது. எனவே, 'சாந்தி' நிலைப்பதும் கலைவதும். மூளையையும் நரம்புகளையும் வெகுவாய்ப் பொறுத்ததென்று தாராளமாய்க் கூறலாம். மனக் கலக்கத்தையும், மூளைக் குழப்பத்தையும் ஒன்றுக்கக் கருதுவது சகஜம். மனம் கலங்கினால் மூளை கெடுகிறது. கெட்ட மூளை, பலஹீனம் பெற்ற மூளை, செத்த அணுக்கள் நிறைந்து உயிர்ப்பிக்கப் படாத மூளையானது மனதின் திடத்தை, 'சாந்தி' நிலையை எப்பொழுதும் கெடுக்கும்.

மூளையின் அமைப்பு முற்றிலும் ஆராயப் படாமல் ஆச்சரிய கரமாய் நிற்கின்றது. இதில் பல பாகங்கள் உண்டாக்கப்பட்டு ஜீவதசையில் பல வேலைகளுக்கென்று பொறுக்கப்பட்டுள்ளன. மனதைச் சங்கல்ப விகல்பங்களுக்கு உட்படுத்தும் பாவங்களுக்கும் (Emotions) இதில் இடங்கள் உண்டு. காமம், குரோதம், லோபம் முதலியவைகளுக்கெல்லாம் இதில் தலைமை ஸ்தானம் உண்டு. உடலின் பல அங்கங்களை, கருவிகளை, வேலைகளை நடத்துவதற்கும் நிறுத்துவதற்கும் இதில் ஸ்தலங்கள் உண்டு. அந்தந்த பாவம் மனதில் உண்டாக, அதற்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட மூளையின் பாகம் பாதிக்கப்படுகிறது. கையைத் தூக்க வேண்டுமென்றாலும், பசி உண்டாக்க வேண்டுமென்றாலும்,

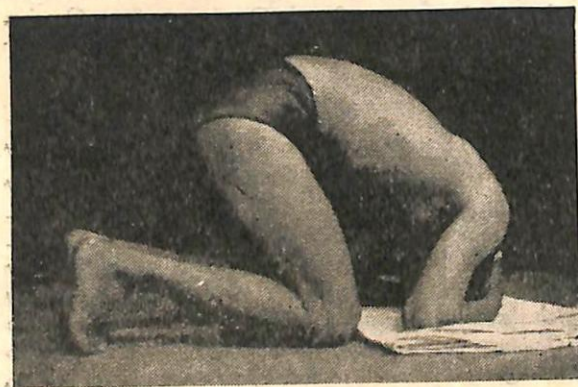
சித்திரம்—8

கண்களைக் கொட்ட வேண்டுமென்றாலும் இவைகளுக்கு மூளையில்துக்கப்பட்டுள்ள, கிளை தலைமை ஆபீசுகளைத் தூண்டினால் போதும். விஷயங்கள் நடந்தேறும்.

இந்த ஆச்சரியங்களை நம் முன்னோர்கள் நன்கு அறிந்தவர்கள். தற்காலத்தில் இந்த மூளை அல்லது 'மண்டை சாஸ்திர'த்தை 'ப்ரனாலஜி' (Phrenology) என்று அழைத்து உண்மை அறியத் தடுமாறுகிறார்கள்.

பழைய டெலிபோன் உதாரணத்துக்குப் பின்னும் செல்லுவோம். மத்திய தலைமை (Exchange) ஆபீசில் எத்தனையோ இணைப்பு முனைகள் (Connections) உள்ளன. நகரத்துக்குள் வெளியூருக்கு இருக்கும் ஸ்தலங்களைச் சேர்க்க முனைகள் உண்டு. டெலிபோன் ஒரு நகரத்தைப் பல தூர நகரங்களுடன் சேர்க்கவும் பாகங்கள் உண்டு. வெளியூர்களுக்குப் போகும் பாகங்களை 'ட்ரங்கு' இணைப்பு (Trunk Connection) என்பார்கள். பாவங்களுக்கென்று ஏற்பட்ட முனை ஸ்தானங்களை ட்ரங்கு இணைப்பு எனக் கூறலாம். உடலை விட்டு, உலகமளாவும் இப்பாகங்கள்! உடலை சென்னை நகரத்துக்கு ஒப்பிட்டால், நகரத்திலுள்ள டெலிபோன் அமைப்புகளைப் பல உடல் பாகங்களுக்கும், பம்பாய், கல்கத்தா, மதுரை, பங்களூர் என்னும் ட்ரங்கு கம்பிகளைப் பாவங்களுக்குத் தவும் முனைப் பாகங்களுக்கும் ஒப்பிடலாம்.

எந்த உபமானமும் சம்பூர்ணமாக அமைவதில்லை. எனினும் மேற்கூறிய தாரதமயங்களினால் சாந்திக்கும் மூளை நிலைக்கும் உள்ள

சித்திரம்—9

சம்பந்தம் தெளிவாகும். மூளையையும் நரம்புகளையும் பற்றிய வியாதி களைக் கணக்கின்றிக் கூறுவார்கள். அவைகள் முடிந்த வரையில் கவனிக்கப்படும். ஆனால் சாந்தி நிலை மூளை அனாரோக்கியத்தால் மாறுதல் பெறுவதை மட்டும் இங்கே கவனிப்போம்.

சாந்தியை இழப்

பது சமாதானத்தை

இழப்பதாகும். அனுவசியமாய்ப் பயங் கொள்வது, காரணமின்றி முன் கோபம் பெறுவது, மனத் தாங்கலில் சர்வ காலம் வசிப்பது, பொறுமையின்மை, ஊக்கம் விடுவது, மாறுதல் பல நோய்கள் களுக்குத் தக்கபடி மாறிக் கொள்ளச் சிரமப்படுவது இவைக ளெல்லாம் மூளைக்கு அதன் உற்பத்திகளான நரம்புகளின் அனுவோக்கியத்தால் உண்டாவன என்று கூற முடியும். மேற்கூறிய நிலைகள் சாந்தி இழத்தலால் ஏற்படுவன.

இம்மாதிரி மாறுதல்கள் பல வருஷங்கள் நீடித்து நின்று விட்டால் பல நோய்கள், கேவலம் தனிப்பட்ட கருவிகளின் நோய்கள் போலக் கிளம்பும். ஜீர்ணம், ஸ்வாசம், ஹிருதயம் இவைகளைச் சார்ந்த பல கருவிகளெல்லாம் பாதிக்கப்படும். நோயுற்ற பாகங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்தால் குணமே ஏற்படாது. சாந்தி யோகச் சூழ்ச்சிகளால் தான் பலன் கொடுக்க முடியும். அறிந்த டாக்டர்கள் 'நரம்புகளின் உடைந்த நிலை' (Nervous Break-down) என்று இச் சேஷ்டைகளைக் கூறுவார்கள்.

இதை அடுத்தபடியாகத் தொடர்ந்து கவனிப்போம். இதற்குச் சிகிச்சையான ஒரு பயிற்சியைப் பழகும் வகையைக் கவனிப்போம். இதற்குச் சிரசாசனம் என்று பெயர். ஆரம்பப் படிகளின் இரண்டு காட்சி 8, 9 சித்திரங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சமதள விரிப்பின் பக்கத்தில் மண்டி போட்டுக்கொண்டு, அதன் மேல் விரல்கள் பிணைத்தபடி முன் கைகளைக் கீழே ஊன்றி அமைந்த வாறு, முதல் சித்திரத்தில் தோன்றுகிறது. இரண்டாவதில் தலை கீழே, மத்திய பாகம் அமரும்படியாக நாட்டப்பட்டுத் தோன்றுகிறது.

மூளைக் குகந்த பயிற்சி

சாந்திக்கு ஆதாரமாயுள்ள மூளை கெடுவதற்குக் காரணம் என்ன? பாவங்கள் (Emotions) விபரீதமாய்த் தாண்டவ மாடுவா காரணங்கள் வேன்? இச்சா சக்திக்கு (Will power) ஸ்தூல ஆதாரமாய் நிற்பதும் மூளை யல்லவா?

பிறவிக் கேடுகளு முண்டு. உடல் கருவிகள் மழுங்குவதாலும் மூளை கெடும். பழக்கங்கள், சகவாசம், அபார உழைப்பு எல்லாம் மூளையைப் பாதிக்கும். தற்கால நாகரிக வாழ்க்கையில், காரணங்களும் உபகாரணங்களும் கணக்கின்றிக் கூறலாம்.

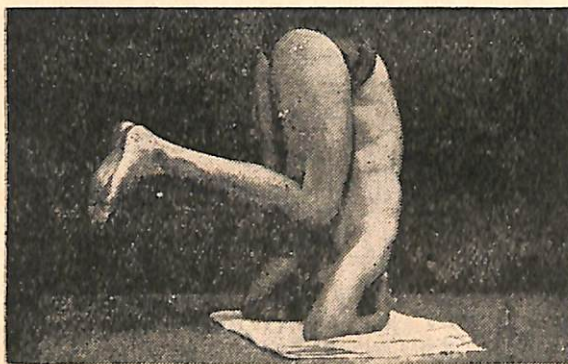
மூளை சிக்குண்ட பேதங்களுக்கு இடமாயிருக்கும். கோழி முட்டைக்குள் 'கரு' இருக்கிறது. மண்டையில் மூளைப் பொருள் இக் கருவைப் போல் அமைந்துள்ள தெனக் கூறலாம். இது ஈனினித்திருக்கும். ரத்த ஓட்ட மின்றிச் சில பாகங்கள் வாடி யிருக்கும். சக்தியின்மையால் சலனங்கள் குறைந்து வரும். இதில் பரவி யுள்ள ஜல்லடை நாடிகளின் நிதானத் தப்பால் அதிக வேலைத் தூண்டுதல்கள் பெற்று வரும்.

இம் மூளைக்குச் சீர்திருத்தம் உன்னதமாய் உண்டாக்கியவர்கள் நம் யோகிகள். இணையற்ற ஒன்று ப்ராணாயாமம்; மற்றொன்று சிரசா

சனம். தலைமை டெலிபோன் ஆபீசிலேயே சக்தியின்மையும் தவறு தல்களும் இருந்தால், வெளியே போகும் கம்பிகளைப் பிடித்தாட்டி என்ன செய்வது? கம்பிகள் சோதனையைக் காட்டி யோகிகளின் லும், நம் முன்னோர்கள் சிரசில் அமைந்துள்ள சீர்திருத்தம் தலைமை ஆபீசிலேயே தாக்கி, சீர்திருத்த உபாயங் களைச் சிருஷ்டித் துள்ளார்கள். இது இணையற்ற சாதனை. மடையனைப் புத்திமனாக்கவும், கோபதாபம் பூண்டவனைச் சாந்தி பெறச் செய்யவும் அபார சக்தி வாய்ந்தது. இது எப்படிச் சீர்திருத்தம் செய்கிற தென்று அறியுமுன், இதைப் பழகும் வகையை நன்கு அறிவோம்.

சாதகர் பயிற்சிக்குத் தயாராகித் தரை மேல், அரை அங்குல கனம் கொண்ட விரிப்பைச் சமமாய், சம தளத்தில் விரித்து, அதன் அருகே முழங்கால் மண்டி யிட்டு, கை விரல்களைக் கிரசாசனம் கோத்து, முன் கைகளை விரிப்பில் அமைத்து, தலை தூக்கி நின்றதே 8-வது சித்திரம்.

அடுத்தபடியாக, சிரசை வளைத்து சிர மத்தியை விரிப்பில் அமர்த்தி, பிணைந்த விரல்கள் பின் சிரசை ஓட்டித் தாங்கச் செய்து நிறுத்தப்பட வேண் டும். இதன் நிலையும் 9-வது சித்திரத்தில் காட்டப்பட்டது.

சித்திரம்—10

10-வது சித்திரத்தில் சிரம் கீழே ஊன்றி நிற்க, கால்கள் உட லுக்கு அருகே கொண்டு வரப்பட்டு, உடல் இரண்டாக மடிந்து முழங்கால்கள் லிருந்து பாதம் வரை நீண்டு நிற்பது காணப் படுகிறது.

11-வது சித்திரத்தில் மடிந்த துடைகளும்,

கால்களும் மேலே தூக்கி விலக்கப்பட்டு, கால்கள் பின் மடிந்த நிலை யில் நெட்டக் குத்தலாய்க் காண்கிறோம்.

இந்த நிலைவரையில் சாதகரைக் கொண்டு வந்து பின் கடைசி சம்பூர்ண நிலையைக் கவனிப்போம்.

இந் நிலைகள் பார்ப்பதற்கு எல்லாம் சுலபமாய்த் தோன்றலாம். சில வருவதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கும். பழக ஒத்தாசைக்கு ஒரு நண் பர் கிடைத்தால் நலமே. இல்லா விடில் உதைத்தாலும், வாய் திறக் காத நண்பன் சுவர் இருக்கிறது. அதன் அருகில் விரிப்பை அமைத்து விட்டால் விழாமல் தடுப்பதுடன் சாதகர் உதைத்தாலும் தாங்கிக் கொள்ளும்!

சித்திரம்—11

சிரசாசனம்

எனும் வெளியுமாக அது நடைபெற வேண்டும். சிரசாசனம் தீர்க்கமாய் அமைந்தவுடன் ஸ்வாசம் தாராளமாய்ச் சஞ்சரிக்க வேண்டும்.

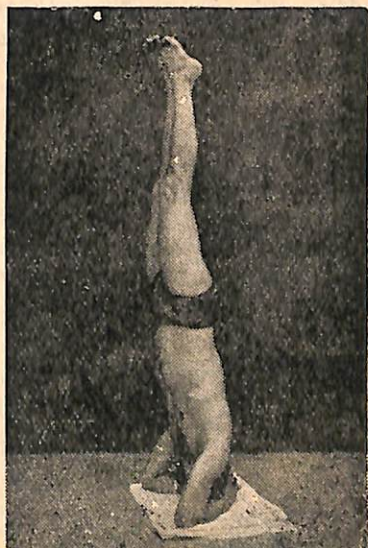
இக் கட்டுப்பாடுகளை அனுசரித்துச் சாதகர் இடம் பொருளைக் கைக்கொண்டு, விரிப்பில் சிரத்தையும் கைகளையும் ஊன்றி, முழங்கால்களையும் பாதங்களையும் முகத்தை நோக்கி இழுக்கவும். இதற்கு ஒத்துழைப்பாக, இந் நிலையில் உடல் சிரசின் மேல் சம கனம் பெற, முதுகும் பின் தாங்கி நிற்கும்.

ஸ்வாசத்தைக் கொஞ்சம் வெளி விட்டு முதுகு, இடுப்பு, கழுத்து பலத்தால் கால்களைத் தூக்கி நின்று, பின் அவைகளை மடித்துப் பின்னால் தூக்கித் தள்ளவும். இச் சித்திரத்தில் காட்டிய ஒவ்வொரு நிலையையும் தனித் தனியாய் வரும் வரையில் பழகி, அடுத்த நிலைக்குப் போக வேண்டும். கீழே இறங்கும் பொழுது படிப் படியாய் முன் கடந்த நிலைகளில் நிறுத்தி, ஆசனத்தைக் கழட்டி, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, பின் மெல்ல எழுந்திருக்கவும்.

11-வது சித்திரத்தில் காட்டிய நிலை வந்த பிறகு பின் மடிந்த

கண் வலி, காதில் புண்கள், தலைவலி, ஜூரம், பலஹின ஹிருதயம் இருக்கும்பொழுது இதைப் பழக வேண்டாம்! ஓடி யாடிய பிறகும் வெளிச் சதைப் பயிற்சி செய்தவுடனேயும் இதைப் பழகக் கூடாது. அரை மணி நேரம் கழிய வேண்டும். செய்தவுடன் மேற்கண்ட சலனங்களில் புகுவதும் கூடாது. அரை மணி நேரம் அதற்குச் செல்ல வேண்டும். உணவு உண்டு, நான்கு மணி நேரங்களுக்குப் பிறகே செய்வது உத்தமம்.

பயிற்சிக்கு முன் நாசிகளைச் சுத்தம் செய்து கொள்ளவும். சிரசாசனம் செய்யும்பொழுது ஸ்வாசத்தைக் கட்டிக் கூடாது. உள்

சிரசாசனம்

சித்திரம்—12

கால்களை நெட்டக் குத்தலாக விரித்து, 12-வது சித்திரத்தில்
தோன்றும் சம்பூர்ண சிரசாசனத்துக்கு வரவும்.

குணங்களை உயர்த்தும் சிந்தாமணி

புதிதாய் ஆரம்பிப்பவர் சிரசாசனத்தில் அதிக நேரம் நிற்கக்
கூடாது. பத்து வினாடிகள் வீருந்து இருபது வினாடிகள் வரை நிற்க
லாம். முதலில் ஆசனம் நெட்டக் குத்தலாய்
காலத் திட்டம் இராது. சித்திரத்தில் காட்டியபடி சரியாக வரும்
வரையில் அதிக நேரம் நிறுத்தப் பழக வேண்டாம்.
சில வினாடிகள் நின்றவுடன் கீழே படிப் படியாய் இறங்கி, கழுத்தை
நிமிர்த்தி, உட்கார்ந்து போதிய காலம் இளைப்பாறி, மறுபடியும்
தொடங்கவும். இம்மாதிரி தினம் பயிற்சி காலத்தில் மூன்று நாந்து
ஆறு தடவைகள் செய்யவும்.

நன்றாகக் கோணல் இன்றி ஆசனத்தை நிறுத்த வந்தவுடன்
அதிக காலம் நிறுத்தப் பழக வேண்டும். நிதானமாய்க் காலத்தை
உயர்த்தவும். சுமார் 25 நிமிஷங்கள் வரை ஒரு தடவைக்கு நிறுத்த
லாம். இதற்கு மேல் போக வேண்டாம். ஒரே தடவையில் தேவை
யான காலம் நிறுத்த முடியாவிட்டால் இரண்டு மூன்று நாந்து
தடவைகளில் குறித்த காலத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம்.

உயிர் பெற்று நடக்க எப்பாகத்துக்கும் இரத்தம் தேவை. இரத்
தத்தில்தான் தேவையான பிராண வாயுவும் புஷ்டிப் பொருள்களும்
இதர ரசங்களும் உள்ளன. நரம்புகளுக் கெல்லாம்
ரத்தப் பெருக்கு ஆதாரப் பொருள்களை அடக்கி யுள்ளது சிரசு.
இதுவே உடலுக்கு ப்ரதான வஸ்து. இதில் அடங்
கியதே ஒப்பற்ற மூளை - டெலிபோனின் தலைமை ஆபீஸ். உடல்
அமைப்பில் இது மார்பிற்கு மேல் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் சேர்க்கப்
பட்டிருக்கிறது.

இரத்தத்தை அங்க முழுவதும் பாய்ச்ச வேண்டியது ஹிருதயம்.
இது மார்பில் அமைந்துள்ளது. மூளைக்கு இரத்தம், பூமி சக்திக்கு
(Gravity) விரோதமாக உதைத்து அனுப்பப்படுகிறது. இது சிரம
மான காரியம். இயற்கை இதை லட்சியம் செய்தே ஹிருதயத்துக்குப்
பலத்தைக் கொடுத்திருந்த போதிலும், அனரோக்கியத்தாலும்
கெட்ட வாழ்க்கையாலும் பலம் குறையும். இரத்தமும் குறைந்து
சக்தியற்றதாகவும் இருக்கும். சரியான இரத்த ஓட்ட மின்மையால்
மூளை கெட, இரத்த ஓட்டம் கெட, சக்தி குன்ற சாந்தி கலைகிறது.

சிரசாசனத்தில் மூளை கீழாகவும் ஹிருதயம் மேலாகவும் அமை
கின்றன. பூமி சக்தி நண்பனாக மாறி, உள்ள இரத்தத்தைத் தாராள
மாகச் சிரசுக்குச் செலுத்துகிறது. அபூர்வமான
பலன்கள் பலன்கள் இச்சிறு சூழ்ச்சியில் சித்திக்கின்றன.
தூங்கிய பாகங்கள் விழிப்படைகின்றன. அதிகச்
சுறுசுறுப்பு ஏற்படுவதுடன் இதற்குத் தேவையான சக்திக் களஞ்சியம்
நிரம்பித் ததும்பி உடலில் பரவும். டெலிபோன் தந்திகளான நரம்பு

களெல்லாம் மூளை முன்னேற்றத்தில் பங்கு கொண்டு ஆரோக்ய மின் சார ரசத்தைத் தீவிரமாய் உலாவி நிறுத்துகின்றன. பொது ஆரோக்யம் உன்னதம் பெறுகிறது. வாழ்க்கையில் துன்புறுத்தும் சிறு கூற்று களுக் கெல்லாம் மனிதன் கலங்க மாட்டான்.

எடுத்த வேலையில் ஊக்கம் அதிகரிக்கும். என்றும் காணப்படாத பொறுமை சாதகரிடத்தில் ஏற்படும். இவ்வாசனத்தில் முதுகெலும் புக்கும் அதன் பக்கங்களில் அமைந்துள்ள நரம்புக் கிளைகள், 'எரிம்ப தேடிக்' நரம்பு வலைகளுக்கும் பலனுண்டு. சாதாரணமாய் முது கெலும்பின் அடிப் பாகம் அதிக கனத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது. சிரசா சனத்தில் அடிப் பாகத்துக்குக் கனம் குறைய மேல் பாகத்துக்குப் பாரம் அதிகரிக்கிறது. இதன் இதர அபூர்வ பலன்கள் "ஆனந்த ரகஸ்ய" புஸ்தகத்தில் விஸ்தரிக்கப் பட்டுள்ளன.

தற்கால சரீர ஆராய்ச்சி, உடல் ஆரோக்கியத்துடன் நிற்பதில்லை. கெட்ட குணங்கள், திருட்டு, மோசம், சண்டை முதலியவை மனிதனிடம் அதிகரித்திருந்தால், இவனை வீணாகத் தண் நல்நடத்தைக்கு டனைக்கு உட்படுத்தி இன்னும் கெடுப்பதில்லை. வைத்திய நிபுணர்களால் இவனைப் பரீட்சித்து, குழலற்ற கோளங்களில் (Ductless glands) எவை கெட்டுப் போயிருக் கின்றன என்று சோதனை செய்கிறார்கள். பின் அந்தக் கோளங்கள் சரியாக நடக்க, பயிற்சிகளையோ ஓளஷதங்களையோ கொடுக்க இந் தக் கெட்ட குணங்கள் குறைந்து மறைகின்றன.

பணக்காரன் வயிற்றில் பிறந்து, அதிகச் செல்வம் கையில் இருந் தாலும், ஒருவன் திருடுவான். இவன் பணத்துக்காகத் திருடுவதில்லை. காரணம்? குழலற்ற கோளங்கள் தாறுமாறாக நடை பெற, ரசங்கள் நிதானம் தப்பவே, மூளையும் அதன் குகும் பாகஸ்தரான மனதும் பாதிக்கப் படுகின்றன. சாந்தியையும் யோக்கியதையையும் குணங்க ளையும் தாக்கக் கூடிய இக் கோளங்கள் மூளையில் பதிந்துள்ளன. உதா ரணமாக, 'பிட்யூடரி கிளாண்ட்' (Pituitary Gland) 'பினியல் பாடி' (Penial Body) இரண்டையும் கூறலாம்.

சிரசாசன மகிமையால் சாந்தியும், இதற்குக்கந்த குணங்களும் எவ் வாறு உதிக்கின்றன என்பது இப்பொழுது நன்கு விளங்கும். ஒரு சிறு தலைவலியால் தினம் 'நச்சு நச்சு' என்றிருப்பவர் கோப தாபங்களுக்கு இடங் கொடுத்து, சாந்தியை இழந்து பரிதபிக்கிறார். இவர் சிரசாசனப் பயிற்சியால் தலைவலி ஒழிய, சாந்தம், பொறுமை, சுகம் எல்லாம் பெற்று வாழ்வது சாதாரணக் காட்சி. (வலி இருக்கும்பொழுது பயிற்சி செய்யக் கூடாது.)

ஈஸ்திரங்கள் எவ்வளவு கூறினாலும் சொந்த அனுபவமே அதிக நம்பிக்கையைக் கொடுக்கும். சாதகரின் அனுபவங்கள் எவ்வளவோ நம் பார்வைக்கு வந்துள்ளன. சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு சாதகர் விடு தேடி வந்து கூறியது இங்கே எடுத்துரைக்கத் தக்கது.

இவர் சொந்த ஊர் உடுமலைப்பேட்டை. பொது ஆரோக்கியம் குன்றி, நரம்புச் சக்தி குறைந்து, மூளைக் குழப்பம், அவசியமற்ற பிதி,

ஊக்கமின்மை இன்னும் மற்றச் சில்லறை வியாதிகளால் பீடிக்கப்
பட்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வந்தாராம். பலவித ஓளவுதங்களுக்கும்
சிகிச்சைகளுக்கும் ஐயாயிரம் ரூபாய் வரை செலவு
கைகண்ட செய்தும் தேர்ச்சி பெறவில்லை. அப்பொழுது
பலன் தெய்வாதீனத்தால் நண்பர் ஒருவர் “ஆனந்த ரகஸ்
யம்” புஸ்தகத்தை இவர்கையில் கொடுக்க, முக்கிய
மாக சிரசாசனத்தைப் பயின்றார். ஒரு வருஷம் பத்து மாதங்கள்
ஆக இருந்தன. பயம், குழப்பம், நோய் எல்லாம் பறந்தோட,
வியாபாரம் வலுவாகச் செய்வதாகவும் சொன்னார்.

கேட்பதற்கு ஆனந்தமான விருந்தாய் இருந்தது!

சிரசாசனத்தால் சாந்தி கிடும் என்பதற்கு இன்னும் ஐய
முண்டோ?

அத்தியாயம்—8

நாஸ்திகனுக்கு அல்ல சாந்தி

மனிதன் இரு பாகங்களால் அடங்கியவன். அவை உடலும் மனமும் ஆகும். இவைகள் இரண்டும் ஒன்றை யொன்று பாதித்துத் தழுவி நிற்கின்றன. யோக சாஸ்திரம் இந்த உண்மையை நன்கு அறியும். ஒன்றை விட்டு ஒன்றை இது பிடிப்பதில்லை. யோக சிகிச்சையில் மனது முக்கியமாய்ச் சம்பந்தப் பட்டுள்ளது.

உடலைக் காட்டிலும் மனமே பெரியது என்பார்கள். இது உண்மையே. உடலை மறந்து மனதைப் பிடிப்பது சாதாரண ஜனங்களுக்கு அல்ல. மனதின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றவே சாந்தி யோகத்தை முன் எடுத்தோம். சாந்தியின் விளக்கமும், இதைக் கைப் பற்றும் உடல் குழ்ச்சிகளும் நன்கு அறியப் பட்டன. 'தன் மொழித் தல'த்தைக் குறித்து மனதைத் தாக்கும் வகையைச் சிறிது கவனித்தோம். மன நோயென்பதை ஆராய வில்லை. இதை நேராகத் தவிர்க்கும் சாந்தி முறையையும் கவனிக்க வில்லை.

இது சம்பந்தமாக மகத்தான சில ரகசியங்கள் கவனிக்கப்படும். இவைகள் புதியவை யல்ல. சத், சித், ஆனந்த வழியைக் காட்டும் சன் மார்க்க நூல்களில் பதிந்துள்ளன. சம்சார சாக்ஷாட் பூர்வம் ரத்தில் தவித்துவரும் சகல கோடி ஜீவராசிகளும், நேராக ஆராய்ந்து பொறுக்கக் கூடியவை யல்ல. இக் சுகத்திற்கும், இந் நூல்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்று புறக்கணிப்பதும் உண்டு. விஷயங்களைப் புத்தி பூர்வமாய் அறிந்தாலும், பலன்களைக் 'கைது' செய்ய மார்க்கம் கிடைக்காது. யோக சாஸ்திரம், அதிலும் சாந்தியோகம் ஒன்றுதான் ஆராய்ச்சியைப் பலன்களாக மாற்றும். இதை விட்டால் விஷயங்கள் வீண் ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே நிற்கும்.

இவைகளை விளக்குவதற்கு முன், முதல் பீடிகை ஒன்றைக் கவனிக்கவும். கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று நம்புகிறவர்களுக்குத்தான் பின் கூறப்படுபவை. சர்வம் ஆத்ம மயம், அல்லது கடவுளை நம்பி ப்ரம்ம மயம் என்று நம்பினாலும் போதும்; நாஸ்திகர்களுக்கு கர்களுக்காக எழுதுபவை யல்ல. நம் நேயர்கள் ஆஸ்திகர்க் ளென்றே நம்புகிறோம். அறிந்தும் அறியாமலும் சகல ஜீவராசிகளும் சந்தோஷத்தையே நாடுகின்றன. சந்தோஷம் ஆனந்தத்தின் ஒரு சாயல். சந்தோஷம் விஷய சுகத்தை ஒட்டி நிற்கின்றது. ஆனந்தம் இதற்கு அதீதமாய், அழியும் காரணங்களை ஒட்டாமல் பரவி நிற்கின்றது. சந்தோஷ 'வேட்டை' முடிவில் ஒரு நாள் ஆனந்தத்திற்கே இழுத்துச் செல்லும். மத்தியில் துக்க மென்ற கடலைக் கடக்க நேரிடும். "துயர் வேண்டாம். துரியம்

வேண்டும்” என்பவர்களும், எத்திசையிலும் எந்நிலையிலும் சஞ்சலமின்றிச் சுகத்தையே பெற விரும்புகிறவர்களும், அவசியம் கைப்பற்ற வேண்டிய முறைகளே இவைகள்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் சாந்தி யென்ற பொருளே, நிலையே! எங்கெங்கோ தேடினோம்; எதை எதையோ பயின்றோம்; கிட்டியதும் கிட்டாததும் தவிர்த்தோம். ஒன்றை மட்டும் மறந்தோம்! சாந்தி கஜானாவை விட்டுச் சில்லறைக் கடையில் விலை பேச ஒடி விட்டோம். ‘சாந்தி ஸ்வரூபன்’ என்று யாரை அழைப்பது? கடவுளை யல்லவா? இவரை அணுகி, ‘விடேன்’, ‘போகேன்’, ‘கொண்டா’ என்று தேம்பி, துள்ளி, தாக்கித் தெண்டனிட்டால் பொருள் நம்ம தல்லவா? கடவுள் கருமியல்ல. எப்பொழுது குழந்தை கேட்பான், கொடுப்போம் என்று காத்து நிற்கிறார். வயது வந்து, சண்டை போடும் தனயனுக்கா இந்தப் பிதுராஜ்ய சொத்து இல்லை என்று தள்ளுவார்?

இவர் எங்கிருக்கிறார்? கோவிலிலா, ஆகாயத்திலா? எப்படிச் சண்டை போடுவது? குத்துச் சண்டையா வெடிகுண்டுச் சண்டையா? எந்தப் பாஷையில் கேட்பது? — இவைகளெல்லாம் பெரும் கேள்விகளே. இவர் சர்வாந்தர்யாமி. அவரவர் ஹிருதயத்தில் சம்பூர்ணமாய் நிற்கிறார். இவருடன் போட வேண்டியது ‘சரணாகதி’ என்ற சண்டையை. ‘மனமுருக்கம்’ என்ற பாஷையைத்தான், இவர் அறிவார். ‘திடம்பிக்கை’ (Faith) என்ற மோகனுஸ்திரத்தால் தான் இவரை மயக்கி, ‘சாந்தி’ கஜானாவைக் கொள்ளை யடிக்க முடியும். கத்திக் காயம் பட்டால், “கடவுளே, மருந்து போடு” என்று கூப்பிடுவதா? கூப்பிட்டால் போடுவாரா? மாட்டாரென்று யார் சொல்ல முடியும்? குருவார்த்தையை நம்பிய பேதைப் பெண், ‘கிருஷ்ண’ என்ற மாத்திரத்தில் நதி வழி விட்ட கதையை வாசித்திருக்கிறீர்களல்லவா? இது கதையா யிருக்கலாம். கொடும் அனல் வீசும் கனல் மேல் பக்த கணங்கள் நடந்தேறுவதை இப்பொழுதும் கண்ணாடிக் காண்பதில்லையா?

கருத்தைச் சிறு கதையால் விளக்குவோம். ஒரு கிராமம். அதில் ஏழைத் தாயும், அவள் சிறிய மகனும் வசித்து வந்தார்கள். இப்பாலகன் படிக்கச் செல்ல வேண்டும். பக்கத்து ஊரில் பள்ளி இருந்தது. பாதையில் ஒரு வனம் குறுக்கிட்டு நின்றது. சூர்யோதயத்திற்கு முன் சென்று, சூர்யாஸ்தமனத்திற்குப் பின் வீடு சேர வேண்டி யிருந்தது.

சிறுவன் இருளில் காட்டைக் கடக்க பயந்தான். துணை செல்வோர் யாருமில்லை. வீட்டு வேலையை விட்டு விலக ஏழைத் தாய்க்குப் பொழுதில்லை. குமாரன் மனங் கலங்குவதைக் கண்டான். வித்தியாப் பியாசத்தை நிறுத்த மனம் வரவில்லை. பக்தியுடையோள். பரந்தாமனை நினைத்து, “அனாதிக்கு அபயம் அளிக்கும் அருஞ் செல்வமே!” என்று மனமுருகினான்.

பையனை நோக்கிக் கேட்டாள்.

தாய் :— “குழந்தாய், ஏன் பயப்படுகிறாய்?”

மகன் :— “ அம்மா ! காட்டினுள் இருளால் கலங்குகிறேன் ! ”

தாய் :— “ கண்ணே ! என்ன பேதைமை ? காட்டினுள் உனது அண்ணன் கண்ணன் வசிக்கின்றானே ! நீ அறியாயோ ? இருண்டதும், — ‘கிருஷ்ண ! ஹே கிருஷ்ண !!’ எனக் கூவு. கிருஷ்ணன் ஓடி வந்து, துணை கொடுப்பான் ! ”

பூர்வ புண்யத்தால் பக்தியில் பழுத்த பாலகன் நம்பினான்.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள், பையன் குறித்த நேரத் திற்கு வீடு சேர வில்லை. தாயின் மனம் கலங்கியது. குர்யன் மறைந்து சில நாழிகைகள் ஆகி விட்டன. காட்டருகே வந்தான். இருள் திடுக்கிடச் செய்தது. பயத்தால் உள் நுழைய முடியாமல் திகைத்து நின்றான். பெயர் சொல்லி, மகனைப் பெருத்த குரலில் கூவினான்.

பையனின் பயத்தைப் பறக்கடிக்கக் கூறிய பரந்தாமனை தாய் ஏன் பற்ற வில்லையோ ! ?

பதில் ஏதும் வரவில்லை. சற்று நின்றான். சிறிது காலம் சென்றது. தூரத்தில் ஓசை கேட்டது. பேச்சுக் குரல் என உணர்ந்தான். தனது மகளின் வாக்கையும் அறிந்தான். சந்தோஷம் பெருகிற்று.

சிரித்து விளையாடியவன் போல் ஓடி வந்தான் மகன். தயங்கி நிற்கும் தாயைக் கண்டு, கட்டிக் கொண்டான்.

தாய் வாரி எடுத்து முத்தமிட்டாள். கண்களில் நீர் சொரிந்தது.

“ என் கண்ணே ! கானக இருளைக் கடந்து வந்தது, எங்ஙனம் ? ஓடி ஆடியவன் போல் காண்கிறாயே ? ” என்று கேட்டாள் தாய்.

மகன் :— “ அம்மா ? இதென்ன கேள்வி ? எனக்கேன் பயம் ? ‘கிருஷ்ண !’ எனக் கூவி யழைக்கவும், நீ கூறிய எனது அண்ணன் கண்ணன் ஓடி வருகிறான். அவன் வந்ததும் இருள் மறைய, இரு வரும், ஆடிக் கூத்தாடி இரு வேளையும் வனம் கடக்கிறோம். எனக்கு உரைத்ததை மறந்து விட்டாயா ? ”

தாய் பிரமித்து நின்றாள். தனயனை நோக்கி, “ இது உண்மையானால், கண்ணனை எனக்குக் காட்டுவையா ? ” என்று வினவினாள் ஆச்சரியத்துடன்.

சிறுவன் சற்றும் தயங்காமல், “ வா, அம்மா ! ” என்று தாயின் கரங்களைப் பிடித்த வண்ணம் காட்டினுள் புகுந்தான்.

“ கிருஷ்ண ! கிருஷ்ண !! ” என்று கூவினான். இவன் குரல் எதிரொலித்தது. பதில் வரவில்லை. இருள் இருண்டே நின்றது.

“ கிருஷ்ண, அம்மா வந்திருக்கா, உன்னைப் பாக்கனுமாம், வா ! வா !! ” என்று பின்னும் அழைத்தான்.

கண்ணனைக் காணும். கலங்கினான். துக்கம் நெஞ்சை யடைத்தது. மனதைக் கவர்ந்து மருவி விளையாடிய மாயன் வராததால் புலம்பினான்.

“ என் அண்ண ! கண்ண ! — வரமாட்டியா ? என்மேல் கோவமா ? கிருஷ்ண ! — கண்ண ! ” என்று தேம்பித் தேம்பி அழலுற்றான். மரம்

கொடிகளும் தேம்பினவோ? கண்ணனைக் கண்டு களித்த மரம் கொடிகளே! என்ன பாக்கியம்!

வெண்ணெய் திருடியவன் மனம் வெண்ணெய் போல் கரைந்தது. குளிர்ந்த சந்திரகலைகள் போல் குதித்தான், கோமளன்! மகளின் முகம் மலர்ந்தது.

“இந்தோ, பார் அம்மா, கண்ணன்! அங்கே பாரம்மா! கிளையடியில் பாரம்மா! கொடியைச் சுற்றுகிறான் பாரம்மா!” என்று சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டினான். தாயின் கண்களுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

தாய்க்குத் தரிசனம் கொடுக்கும்படி துதித்தான் தனயன். ஒரு அசரீரி பிறந்தது.

“தம்பி, குழந்தாய்! நீ என்னுடைய பரம பக்தன்! உனக்கு விளங்குவேன்! உன் தாய்க் கல்ல!! இந்த ஜன்மத்திலில்லை! உன் திட நம்பிக்கை, ப்ரேம பக்தி அவளுக்கு உதிக்கும் பொழுது, என்னைக் காண்பாள்!” என்று ஒலித்து நின்றது.

எனினும் உடல் பிணியை மட்டும் இங்கே கவனிக்க வரவில்லை. மனப் பிணியைக் கவனிப்பதே கருத்து. இது உடல் பிணியாலும் வரலாம். இந்திரிய விகாரங்களினாலும் உண்டாகலாம். மனதால் வந்த உடல் விகாரங்களும் உண்டு.

‘சரணாகதி’ என்பது வீர புருஷனின் செய்கை. கோழைக் கேற்பட்ட அடித்து விழுவதல்ல! இதைக் கொள்பவன் கடவுளுக்கு ‘ஏஜெண்டு பத்திரம்’ கொடுத்து விடுகிறான். பின் சரணாகதி அவர் இஷ்டப்படியே நடக்கும். நடப்பதெல்லாம் இவன் இஷ்டப்படி வந்ததாகக் கருதி, அப்படி அருபவிப்பான். ‘ஏஜெண்டு’ செய்வதெல்லாம் சரியென சம்பூர்ணமாய் ஆமோதிக்கிறேனென்று கையொப்பம் வைத்து விட்டானல்லவா? ‘ஏஜெண்டு’ செய்ததை யெல்லாம் தான் செய்ததே என்று பிரதிக்கணையும் செய்கிறான். பொறுப்பு யாருடையது? இவன் வெறும் குத்திரப் பாவை. குத்திரதார் கயிற்றை இழுத்தபடி ஆட வேண்டியது தான். இதில் வரும் லாபம் நஷ்டம் இரண்டும் இவனுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவையல்ல. உடல் ஆடுகிறது. இந்திரியங்கள் உழைக்கின்றன. புத்தி வேலை செய்கிறது. இவன் மனம் மட்டும் சாந்தி சாகரத்தில் மிதக்கின்றது. சர்வதா வீசும் ஆனந்தத் தென்றலை இடை விடாது அனுபவிக்கிறான்.

சுலபமாய் எழுதியாய் விட்டது. அதி சுலபமாய்ப் படிக்கவும் முடியும். காகிதத்தி லிருந்து கண்கள் விலகினவுடனே தலை மேல் “தொப் தொப்” என்று குதிக்கின்றன, பசி, பிணி, படிக்க எளிதே! மோகம், அபிமானம், காமினி, காஞ்சனம் எல்லாம்! பயில? இது சாதனையால் வர வேண்டும். இந்தப் பொக்கிஷத்தைக் கவரும் சண்டையில் தோல்வி என்பதே கிடையாது. ஒவ்வொரு தோல்வியும் மேல் ஏறிப் போகும் படிக்க் கலாக ஏற்படும்.

நாம் கூறுவது சம்சாரிக்குத்தான். சகல துன்பங்களில் ஆழ்மாய்ப் பதிந்து கிடப்பவனுக்கே! சகல பிணிகளுக்கே சம்சாரிக்குக் குமா இது விமோசனம்? ஆம்! இதற்கு அத்தாட்சி பகவானே சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்.

“அனன்யாஸ் சிந்தை யந்தோமாம் யேஜனுப் பர்யுபாஸதே!
தேஷாம் நித்யாபி யுக்தானாம் யோக கேமம் வஹாம் யஹம்”
(பகவத்கீதை)

[சகல சிந்தனையும் விட்டு என்னையே ஸ்மரிப்பவர்களிடம் திணை திணை நடக்க வேண்டிய யோக கேமத்தை நானே வகிக்கிறேன்.]

இவ்வளவு செய்யப் பிரதிக்கினை செய்தவர், சகல ஜ்வர குளிகையான சாந்தியைக் கொடுக்க மாட்டாரா?

அவரைச் சரண் புக வேண்டியதுதானே தாமதம்!

சரணாகதி - சாந்தி

“பிள்ளையாரே, பிள்ளையாரே, என் பிள்ளைக்குப் பிள்ளை பிறக்கட்டும், பத்தாயிரம் தேங்காய் உடைக்கிறேன்!”
‘ஓளஓளாக் கட்டி’ என்றாளாம் அலமு.
பக்கத்தில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த அங்கச்சி, “ஏண்டி! பத்துக் காய்க்கு வழியைக் காணோம்! பத்தாயிரத்துக்கு எங்கடி போவே?” என்று முக்கில் விரலை வைத்தாள்.

அலமு சற்றும் தயங்காமல், ஒரு கையால் முகத்தைப் பிள்ளையாரிடம் இருந்து மறைத்து, “அடி அசடே! ஓளஓளாக்கட்டிக்கடி!” என்று அடக்கினாளாம்!

இதைப் போலிருக்கக் கூடாது சரணாகதி. ‘ஓள ஓளாக்கட்டி’ - ஏஜெண்டு ‘பவர்’ கொடுத்தால், கடவுள் ‘ஓள ஓளாக் கட்டி’ சாந்தி தான் கொடுப்பார்! செளக்கியத்தைக் காண முடியாது.

கடவுள் வலுத்த ஆள். ஏஜெண்ட் ‘பவர்’ரை வாங்கி விட்ட பிறகு நமது சொந்த ஆட்டம் ஒன்றுமே நடத்தவிட மாட்டார். உதாரணங்களினால் தான் இந்தச் சாதனை மனதில் பதியவேண்டும். ஏஜெண்டு ‘பவர்’ கொடுத்த பல நண்பர்களைக் கவனிப்போம்.

பணக்காரன் :— காமினி தூண்டுகிறாள். திரவியத்தைக் கொடுத்துச் சுகிக்க நினைக்கிறாள். பணப் பெட்டியே கொள்ளை போகும். இந்திரிய சேஷ்டை பலிக்காது. இவன் துக்கிக்க வழியில்லை. திட்டவும் கூடாது. ‘ஏஜெண்டினுடைய சூழ்ச்சி!’ அவருக்கு இஷ்டமில்லை போலும். விடு கழுதையை! மனப் பிரமை! வந்தது, போச்சு!! — என்று சும்மா விருப்பான்.

குடிகாரன் :— கொஞ்சம் பணம் கிடைத்திருக்கும். இரண்டு புட்டி போடலாம் என்று செல்லுகிறான். கடைக்குப் போனதும் சொல்ல முடியாத வயிற்று நோய் வந்து விடும். சீசாக்களைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுவான். இங்கும் வருந்த இடமில்லை. ஏஜெண்டுக்கு இவன் இன்னும் குடிப்பதில் இஷ்ட மில்லை. “சாமி வேலையடா! குடிச் சரியன் எப்படியோ ஒழிஞ்சால் போதும்!” என்று சந்துஷ் டியடைய வேண்டும்.

நோயாளி :— உலகத்திலுள்ள ஓளவுதங்களைப் பிரயோகித்தும் குணமில்லை. கடவுளைக் குறை கூறுவானேன்? “எல்லாம் உனக்கே அர்ப்பணமாக்கி விட்டேன். இந்த உடலுக்குக் குணம் தந்தாலும் சரி, ஐன்மத்தை ஒழித்தாலும் சரி, எல்லாம் உனது செயல்” என்று அமைதி பெறவேண்டும். விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டும் ஏஜெண்டைச் சேர்ந்தவை யல்லவா?

வறுமையால் வாடுபவன் :—என்ன செய்தும் தொழில் கிடைக்க வில்லை. ஏதாவது கிடைப்பதும் போதவில்லை. படைத்தவனைப் பழிப்பதா? இவனைத் தன் முகப்படுத்த வல்லவோ இறைவன் சோதிக் கிறான்? சுய முயற்சியை மறந்து, “மரம் வைத்தவனது கடமை தண்ணீர் வார்ப்பது. உடலே உழை. மனமே அவனுக் கல்லவா அடைக்கலம் நீ! ஏஜெண்டுக் கல்லவா இத்தொல்லை! உனக்கேன்?” என்று நிற்க வேண்டும்.

மாணக்கன் :—விழித்து விழித்துப் படிக்கிறான். பெரிய பரீட்சையில் தோல்வி யடைகிறான். “யாருக்குத் துக்கம்? ஏன்? இப் பரீட்சை தேவையில்லை போலும்! வேறு வழி காண்பிப்பான்! ஐயா! எனக்கு வருத்தமில்லை. உனது திருவடியே பற்றினேன்!” என்பான்.

ஏஜெண்டு ‘பவர்’ கடவுளுக்கு அளித்தவனுடைய நிலை இத்தகையது. ‘நான்’ என்ற அகங்காரத்துக்கு இடமில்லை. காமக் குரோத மென்ற ஷட்வர்க்கங்களும், அவற்றின் பிரயோகங் களும் இறைவனைப் பொறுத்து விடுகின்றன. இவ **‘நான்’** ஒழிகிறது னுக்கு வெற்றியுமில்லை, தோல்வியுமில்லை. எல்லாம் சுக ஸ்தானமே! இயற்கை வேகத்தில் உடல் அசை கின்றது. இந்திரியங்கள் ஓடுகின்றன. இவைகளும் அவன் ஆணைக்கு உட்படுகின்றன. இச்சாதகரின் அகராதியில் ‘நான்’ என்ற பதமே கிடையாது. எல்லாம் அவனே! அவனின் ஓரணுவும் அசைவதில்லை. இதுவே சரணாகதி. இந் நிலைக்கே முயல வேண்டும். இது கிட்டியவன் சாந்தி ஸ்வரூபனாக மாறுகிறான். அபார சக்தியும் கிடைக்கிறது. மனம் பரிசுத்த மடைகிறது. இதில் தோன்றும் இச்சைகளெல்லாம் உடனுக்குடன் பூர்த்தி யடையும். இந்நிலை கட்டும்! இது சத்தியம்! முயற்சி மட்டும் வேண்டும். பல சரித்திரங்கள், சொந்த அனுபவங்கள் இச் சத்தியத்துக்கு ஆதார சக்தி.

தினசரி சாதனை இதற்குண்டு. கண்கள் கொடூரக் காட்சிகள் எத்தனையோ காட்டினாலும் கடவுள், கிருபாசாகரனே. அவன் செய்வ கிருபைக் கடல் தெல்லாம் நம் நன்மைக்கே. இகத்தில் சுகத்திற்கு மிருக்கலாம். துன்பங்கள் அநித்திய ஆசையை ஒழித்து, நித்ய வஸ்துவை நாடி, அழியா ஆனந்தம் நாட்டுவதற்கே வருகின்றன.

மேற்கண்ட கொள்கைகளைச் சிந்தித்துத் திடமான நம்பிக்கையைப் பெறுவதே முதல் சாதனை.

இக் கடவுளைத் தூரத்தில் வைக்க அவசியமில்லை. பயங்கரமாகவோ, அதிகாரியாகவோ நினைக்க வேண்டாம். கோவிலில் புதைந்து இருப்பது மல்ல. இவரை அருகே கொண்டு நெருங்கியதே வரவும். இவருக்கும் சாதகருக்கும் ஓர் அணுக்கூட கடவுள் விலகி யிருப்பதாக நினைப்பது தவறு. இவர் தாங்கி நம்மைச் சர்வதா காப்பதாக எண்ணுங்கள். இவர் நம் தாய் தந்தையரினும் கருணை வாய்ந்தவர். மாமன் மாமியைக் காட்டிலும் அன்பு காட்டுபவர். மனைவியினும் மேலாக இன்பம் கொடுப்பவர். எஜமான், புத்திரனைக் காட்டிலும் உன்னதமாய்க் காப்பவர். இவரே இவனை வெட்க மடையச் செய்யும் உயிர்த் தோழன். இக் கருத்தைக் கொண்டு கடவுளைத் தாயாகவோ, தந்தையாகவோ, நண்பனாகவோ, கணவனாகவோ பாவிக்க வேண்டும். ஹனுமான், தாசனாக சேவித்தார். குசேல முனி நண்பனாக நினைத்தார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தாயெனத் துதித்தார். மீரா கணவனாக இன்புற்றாள்.

வெகு நன்றாய் எளிதில் அறியப் படுவது தாய். இவள் வாத் சல்யம் அளவு கடந்தது. இவள் புத்திரனுக்குத் திங்கிழைக்க முடியுமா?

कुपुत्रो जायेत क्विदपि कुमाता न भवति ॥

“குபுத்ரோ ஜாயேத் க்வசிதபி குமாதா ந பவதி!”

என்று சத்தியம் செய்திருக்கிறார் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார். கெட்ட புத்திரனென்று எப்பொழுதாவது உண்டு. கெட்ட தாய் என்பது கிடையா தல்லவா? சகல துக்கங்களையும், சகல நோய்களையும், சகல ஆசைகளையும், சகல நிலைகளையும், தாயிடம் தெரிவித்து,

मत्समः पातकी नास्ति पापघ्नी त्वत्समा नहि ।

एवं ज्ञात्वा परमदेवि यथायोग्यं तथा कुरु ॥

“மத்ஸமப் பாதகி நாஸ்தி பாபக்னி த்வத்ஸமா நஹி

ஏவம் ஞாத்வா பரம்தேவி யதா யோக்யம் ததாசுரு”

என்று சங்கரர் கூறியவாறு,

என்னைப் போல் பாபியுமில்லை

உன்னைப் போல் பாபத்தைத் தஹிக்கும் தியுமில்லை

சகலத்தையும் அறிந்த ஏ தேவி!

எது யோக்யமென உனக்குத்

தோன்றுகிறதோ அதன்படி செய்!

எனத் தணிந்து, உருகி, அவளிடம் ஒப்படைத்துக் கொள்ளவும்.

தினம் காலைக் கடன்களை முடித்து, சூரிய உதயத்துக்கு முன் நிச்சிப்த வேளையில் பத்ம, சுக, சித்தாசனம் ஏதாவது ஒன்றில்

அமர்ந்து திர்க்கமான சில பூரக ரேசகங்கள் செய்து, பிரியமுள்ள தாயின் ஸ்வரூபத்தைத் தியானித்து மனதில் பார்த்து, கீழ்க் கண்ட வாறு காலம் நிமித்தத்திற் கொப்ப, மொழிகளைப் சாதனை பல தடவைகளோ, சில தடவைகளோ உருக்கத் துடன் மன்னம் செய்யவும். இதைச் சாயந்திர மும் செய்ய வேண்டும். ஓய்வு கிடைக்கும் பொழு தெல்லாம் இதன் நினைவு ஏற்படுவது உத்தமம்.

“அன்னையே ! உனது கிருபைக்குள் சரண் புகுந்தேன். சர்வ காலமும் உன் நினைவை எனக்குக் கொடு. உன் மேல் துல்யமான பக்தியைக் கொடு. உலக ஆசையைக் கடந்த அன் னரீராமகிருஷ்ணர் வழி மோகத்திலாழ்ந்து உன்னை மறக்காமல் இருக்கச் செய். என் தெய்வத் தாயே ! உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு யார் கதி யம்மா ! உன் நாமத்தைத் துதிக்கவும் எனக் குத் தெரியாது. உன்னிடம் சேர்க்கும் பக்தி, ஞானம் ப்ரேமை ஒன்றும் என்னிட மில்லை. என் மேல் இரங்கி உன்னிடம் எனக்கு இத்தகைய அன்பைக் கொடு !! ”

இவ்வாறு துதித்து வழி காட்டினார், அவதார புருஷரான ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் !

அத்தியாயம்—9

பிறப்பு இறப்பு மர்மம்

துக்கம் நிறைந்தது உலகம். கிட்டும் சந்தோஷம் நிலைப்பதில்லை. பொறுப்பும் தொழிலும் ஒங்கி நிற்கும் வாழ்க்கையில், பசிப் பிணியின் தாபங்கள் ஓயாமல் விளையும். தினசரிச் சம்பவங்கள் திகைக்கச் செய்கின்றன. ஒரு நாள் அரசனாய் சஞ்சல வாழ்க்கை ஆண்டவன், மறு நாள் ஆண்டியாய் அலைகிறான். இந்த நிமிஷம் ஆடிப் பாடியவன், மறு நிமிஷம் செத்து மறைகிறான். சந்தான மில்லை யென்று சஞ்சலப் படுவோர் பலர். சந்தானம் நிற்காதோ என்று சலித்துக் கலங்குவார் அநேகர். கொள்ளையும் கொலையும் ஒருபுறம் நடக்க, இதனிடையே ஈகை, தயை, தியாகம் ஊடுருவி நிற்பதைக் கண்டு விடை கிட்டாமல் விழிப்பார். “இதென்ன, எந்தச் சட்டத்திற்கும், எந்தத் திட்டத்திற்கும் அடங்காத சிருஷ்டி?” என்று சிந்தனை செய்வோரும் உண்டு!

எடுத்துரைக்க முடியாத இந் நிலையில் சாந்தி கிட்டுவது தான் எங்ஙனம்? சாந்தி இல்லாமல் வாழத்தான் முடியுமா? ஒருவர் துக்கத்திலும் மற்றொருவர் சுகத்திலும் ஏன் காண வேண்டும்? துக்கம், சுகம் என்பவை தான் என்ன? சம்பவங்களின் குணமா? மனத்தின் நிலையா? சிருஷ்டிகர்த்தா மறந்து துக்கத்தை அமைத்தானா? ஒருவரைக் கஷ்டத்திலும் மற்றொருவரைச் சுகத்திலும் வைக்க ஆண்டவன் பாரபட்ச முள்ளவனா? கஷ்டம் துக்கம் இருப்பதன் காரண மென்ன? துக்கத்தைச் சுகமாக மாற்ற முடியுமா? நல்ல நிலை அடைய உபயோகிக்க முடியுமா?

இவைக ளெல்லாம் பெரிய கேள்விகள். விடையைப் பொறுத்ததே சாந்தி.

சரணுகதியால் வாழ்க்கைப் புதிர்களைத் தீர்த்துச் சாந்தியைப் பெறும் மார்க்கம் விளக்கப்பட்டது. ஆனால் மேற் கூறிய கேள்விகளைப் பிரயோகித்து, சிந்தித்துச் சாந்தியைப் பெறும் மார்க்கம் “விசார சார”த்தில் அடங்கி யுள்ளது.

அண்ட பிண்ட சராசரங்களைச் சிருஷ்டித்தவன் கடவுள். சகலத் தையும் தன் குகைக்குள் வைத்துக் காப்பாற்றுவதும், லோகமாதாவாய் நிற்கும் அதே கடவுள்தான். இவன் சகல குணங்க சகுண விசாரம் ளும் பொருந்திய கருணாசாகரன் என்று நம்புகிறவர்கள் ‘விசாரம்’ செய்யும் மார்க்கம் தனிப்பட்டது. இவர்கள் சர்வ காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும் சாந்தியை நிலையுறுத்திச் சந்தோஷத்தைப் பெற விரும்பினால், கீழ்க் கண்டவாறு சிந்தித்து, நம்பி, தியானம் செய்ய வேண்டும்.

லோக சிருஷ்டி அமைப்பு, லோக மாதாவின் லீலை. இவைகளுக்குக் காரணங்கள் கூற முடியாது. இவள் ஹிரண்ய கர்ப்பத்தில் பிறந்து வளரும் நாம் எல்லோரும் இவள் மக்களே. லீலை தாய் தன் குழந்தைகளை விளையாட விட்டு ஆனந்த மாய்ப் பார்க்கிறாள். எல்லாக் குழந்தைகளும் விளையாட்டை வெறுத்துத் தன்னை நாடி அடைந்து, லீலை நின்று விடாமலிருக்கச் சூழ்ச்சி பெரிதாகச் செய்கிறாள். தன் மாயா சக்தியால் ஜகத்தின் மேல் மோகவலையை வீசி இருக்கிறாள். விளையாட்டை ருசிக்கும் கருவிகளாகப் பஞ்சேந்திரியங்கள், ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியங்கள், காமக் குரோத மென்ற ஷட் குணங்களையும் அகங்காரத்தையும் உண்டாக்கி யிருக்கிறாள். விளையாட்டுப் பொருளாகத் தனம், தான்யம், நிலம், ஸ்திரீ, புருஷன், குழந்தை, கிர்த்தி எனப் பல அம்சங்களை அமைத்திருக்கிறாள்.

வாழ்க்கையின் எல்லையாவது, அன்னையை இக் குழந்தைகள் அடைவதே யாகும். மாய வலையில் சிக்குண்டதால், காரியத்தை மறந்து, விளையாட்டுப் பொருள்களை அனுபவிப்பதற்கே ஐனம் என வாழ்கிறார்கள். இந்திரிய சுகத்திலேயே ஆனந்தம் எனத் தடுமாறுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் தூண்டுகோல், காரண பூதமாய் நிற்பது ஆசை. விஷயங்களை ஓட்டிய ஆசை பூர்த்தியாக, எத்தனையோ உடல்களை எடுக்கும் தன்மையையும் அன்னை அமைத்திருக்கிறாள். இவைகளில் ஆழ்த்தப் படும் ஸ்தலமே சம்சார சாகரம் எனப்படுவது. இந்த நிலையற்ற, பின்ன சந்தோஷங்களை நாடுவதால் வருவதே துக்கம், சாந்தி ஒழிந்த நிலை!

விளையாடும் பொம்மைகளையும் விளையாட்டுக் கருவிகளையும் உண்டாக்கி ஒன்று கூட்டிய பிறகு, ஏன் இக் கருத்துக்கு இடையூறுகளை உண்டாக்க வேண்டும்? இச் சுகத்தில் ஓயாமல் கழிப்பதை லோக சம்பவங்களால், துக்கங்களால் ஏன் தடை செய்ய வேண்டும்? அன்னையின் எண்ணம், குழந்தை விளையாட்டில் தன்னை மறக்க வேண்டுமென்பதல்ல! சீக்கிரம் தன்னை அடைய வேண்டுமென்பதே. இதற்காக விளையாட்டைத் தடை செய்கிறாள். கருவிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கி, குழந்தையைப் பிரமிக்கச் செய்து, “சீ, இது சாசுவத மல்ல!” என்று புத்தி பூர்வமாக உணரச் செய்கிறாள். இக் காரியம் ஒவ்வொருவன் வாழ்க்கையிலும் நடந்து கொண்டே வருகிறது. இது ஏற்படும் பொழுதுதான் துக்கம், கஷ்டம் என்பவை சம்பவிக்கின்றன. இவைகளின் உட்கருத்தை அறியாமல் கலங்கி, நிலையற்ற பண்டங்களுக்கு வருந்துகிறோம்; சாந்தியை இழக்கிறோம்; அனாவசியமாக வாழ்க்கையை நரகக் குழியாக மாற்றிக் கொள்ளுகிறோம்.

இக் கருத்தைச் சர்வதா ஞாபகத்தில் வைத்து, “இது அன்னையின் சித்தம்! என்னைத் தன்னிடம் இழுத்துக் கொள்ளச் செய்யும் சூழ்ச்சி!” என்று சிந்தித்து நிற்பதே சாந்தி நிலை. இம் மார்க்கமே சாந்தியைப் பெறும் ‘விசார’ சாரம்.

இது உண்மையானால், லோக மாதா நம் அன்னையானால், நம்மை அவள் தவிர்க்கவோ, நாம் அவளைக் கண்டு பிடிக்கவோ ஏன் கூட வில்லை? ஆனால், உண்மையில் துக்கத்தை அனுபவித்தும் யார் விஷய சுகம் தேவை யில்லை என்று அன்னையைக் காண அதை ஒதுக்கி, அன்னை தான் வேண்டுமென்று அலறுகிறார்களா? வாயால் அன்னை வேண்டுமென்று சொல்லி, இந்திய திருப்பதியில் காலத்தைக் கழிக்கும் குழந்தைகளைக் கண்டு அன்னை ஏமாறுவாளா? உண்மையாக இவளைத் தேடும் வரையில் உலகக் கருவிகள் யாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக உடைத்து நீக்கி, தன்னை நாளும் வழியைப் பெரிது செய்து கொண்டே போகிறாள்.

இதற்கு ஒரு சிறு உதாரண முண்டு. உலகத்தில் தோன்றும் தாய்மார்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? தங்களுக்கு வேலை இருந்தால், குழந்தைகளுக்குப் பொம்மைகளை விளையாடப் போட்டு விட்டு, அவைகள் அதில் காலத்தைக் கழிக்க, தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். விளையாடும் பொழுதே அரை குறையாகவோ, பொய்க் காகவோ, குழந்தைகள் தேம்பினாலும், சிறிது கத்தினாலும் பொருட்படுத்துவதில்லை. பொம்மைகளை எறிந்து விட்டு, மறந்து விரிட்டு அழும் பொழுது, ஓடி வந்து தூக்கிக் கட்டி யணைத்துக் கொள்கிறாள். சில குழந்தைகள் பொம்மைகளைத் துண்டாய் உடைத்து விட்டு ஒரே பிடிவாதமாய் அழும். தாய் விரைந்தோடியும் வருவாள். காமினி காஞ்சன பொம்மைகளை உடைக்கும் மானிடப் பிள்ளைகள் எத்தனை? இவர்களை லோகமாதா கட்டி யணைத்து ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை யென்று யாராவது கூற முடியுமா?

பிறப்பு, வாழ்க்கை, இறப்பு சம்பவங்களை, பாடங் கற்கப் பெற்றோர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பும் விதத்திற்கு ஒரு யோகி ஒப்பிட்டுருக்கிறார். மாணாக்கர் ஒவ்வொரு கலை கற்ற ஜீவன் பாடம் பிறகு ஒய்வெடுத்துப் பின் வகுப்பு மாற்றப் படுகிறார். மாணாக்கர் பின்னும் அனுப்பப் படுகிறார். மற்றொரு நூல் கற்கப் பல தடவைகள் சென்ற பின், கற்கத் தேவையானவை ஒன்று மில்லாமையால் பெற்றோரைப் பிரியா மனை வாசம் ஏற்படுகிறது.

பெற்றோரினும் இனியவராய் நிற்கிறாள் லோக மாதா பராசக்தி. அவள் அருமைக் குழந்தையே ஜீவன். இதை ஆத்ம வித்தியாப்பியாசத்துக்கு உலகேனும் கலாசாலைக்கு அனுப்புகிறாள். ஒவ்வொரு வகுப்பும் ஒரு ஜன்மமேயாம். இதில் கிட்டும் அனுபவ சித்தாந்தமே படிப்பின் தேர்ச்சி. மரணத்திற்குப் பிற்கால சூக்ஷ்ம சரீர வாசமே ஓய்வு. புதுப் பாடம் கற்க அன்னை வாசனைகளுக்கு ஒக்க புனர் ஜன்மமெனும் புது வகுப்பிற்கு அனுப்புகிறாள். இம்மாதிரி பாடங்கள் முடியும் வரையில் ஜன்மம் என்ற புது வகுப்பும், மரணம் என்ற ஓய்வும் மாறி மாறி நடக்கின்றன.

ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அனுபவத் தேர்ச்சியால், அஞ்ஞானம் என்ற இருள் ஒழிகிறது. இவ்விருள் பல வித கறுப்பு மாயக் கம்பளிக் கவசங்

கனால் கெட்டி செய்யப் பட்டது. ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் இந்த அந்தகாரக் கவசங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் துண்டு துண்டுகளாக உடையவே ஜகஜ் ஜோதியாய்ப் பிரகாசித்து நிற அஞ்ஞானம் கும். ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கிறது. இப் ஒழிய - பரமாத்மனையே இன்னொரு முறையில் அன்னை யென்று அழைக்கிறோம். இவளே நிரீக் குணத்தில், ப்ரும்மமாய் நிற்பது. திருக் குணங்களைப் பூண்டு சலனமாகும்பொழுது சிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயத்துக்குக் காரண பூதமாய்த் தாயென விளங்குகிறாள். இவளை அடைந்த பிறகு கற்பதற்குப் பாடங்கள் ஒன்றும் இல்லை.

பிரதி ஜன்மமும் அதில் நடக்கும் உலகக் கலாசாலைச் சம்பவங்களும் இப் பாடம் கற்று அன்னையை அடைவதற் கென்றால், சுக துக்க போகங்களால் சாந்தி ஏன் கலைய வேண்டும்? இப் ஏன் கலையும் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கவே துக்க அனுபவங்களைத் சாந்தி? தாயே தன் கருணையால் அனுப்பி வைக்கிறாள் என்றால், “சாந்தி” ஏன் குன்ற வேண்டும்? ஏன் நமுவ வேண்டும்? உள்ளறிவால் இது இன்னும் திடப்பட வேண்டிய தல்லவோ நியாயம்!

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மத்சாரம், அகம் காரம், அபிமானங்களும், இவைகளின் பிணைப்பு, பிரிவு, பின்ன பின்னங்களும், அந்தகாரக் கம்பளிப் போர்வைகள். **ஷட் வர்க்க பாடம்** இந்த அறியாமை இருள்களைப் போக்கிக் கொள்வதே பல பாடங்கள். விஷய சுகங்களில் புளிப்புத் தட்ட வேண்டுமென்றே அவைகளில் ஊனங்களை உண்டாக்குகிறாள். சில உதாரணங்களினால் “விசார” சாதனையை நடத்துவோம்.

பணத்தாசை:—இந்த ஜீவனுக்குச் செல்வத்தின் மேல் மோகம். உலகக் கலாசாலைக்கு வருகிறாள். இம் மோகம் ஒழிய வேண்டும். அபார திரவியக் குவியல்கள் கிடைக்கும். அதில் உதாரணங்கள் ஒரு காசுக்குக் கூடத் தின்று அனுபவிக்க முடியாமல் ஒழியா வயிற்று வலி வரும். தன் பெருமைக்கும், பிற்காலம் அனுபவிக்கவும் சந்ததி இராது. உடலில் அகோரமாய்ப் பின்னங்கள் இருக்க, பணத்தால் பல போகங்களைச் சுகிக்க முடியாது. அல்லது திருடர்கள் உட்புகுந்து, இவளை உதைத்துக் கைகால்களை முறித்து, வாழ்நாட்கள் முழுதும் நொண்டியாக்கி விடுவார்கள். ஓயாமல் கவலைகளும் இடையூறுகளும் இச் செல்வத்தைச் சேகரித்துக் காப்பாற்றிச் செல்வழிப்பதில் உண்டாகும். தன்னைப் போன்ற செல்வந்தர்கள் உடலை விடும் தறுவாயில், எல்லாம் விட்டு ஏகமாய்ப் போவதைக் காண்பான். மூப்படைந்து உடல் தளர்ந்து, கோல் பிடித்து, குழியில் ஒரு கால் ஊன்றும் தறுவாயில் தன் செல்வத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளச் சூழ்ச்சி செய்யும் சுற்றத்தாரைக் கண்டு அருவருப்புக் கொள்வான். ஜன்மம் முடியும்பொழுது, “போதும் போதும், இக் காஞ்சனம்! இதனால் என்ன சுகம்?” என்ற எண்ணத்

துடன் விடுவான் உடலை. இதுவே இவன் கற்ற பாடம். “காதறுந்த ஊசியும் வாராதுகாண் கடைவழிக்கே” என்று புகட்டவில்லையா திருவெண்காடர்? வகுப்பு முடிந்து தேறி ஓய்வெடுப்பான்.

பணத்தால் கொலையுண்டவனும், நன்றாகப் பாடம் கற்பான். பணத்தால் பல சேஷ்டைகள் புரிந்து, துன்புற்று, பல ஜன்மங்களை முடித்தவனும், இப் பெருத்த அந்தகாரக் கம்பளியை அகற்றி நிற்பான்.

மேற் கூறியவைகளை ஓட்டிய சம்பவங்கள் வாழ்க்கையில் நேர்ந்தால், அன்னையால் இவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதென்று ஒருவன் அறிந்து, சாந்தி இழக்காமல் நின்றால், வாழ்க்கைப் போரில் வெற்றியல்லவோ அடைவான்? இம்மாதிரி, ‘விசார சார’த்தைக் கைப்பற்றி உடன் அறிந்தால், உலக வாழ்க்கையும் ஒழுங்கடையும். பின்னும் துக்கங்கள் நேரிடா. இவைகளுக்கு அவசிய மிரா. பாடங் கற்க அனுப்பிவித்த தாயிடமே காகிதம் பென்சிலைக் கொடுத்து விட்டு,

“நீயே படித்துக் கொள் ;

உன் பொம்மலாட்டம் நன்கறிவேன் ;

உன் திருவடியே எனக்குப் போதும் ”

என்று சாந்தியில் ஆனந்தமாய் காலங் கழிப்பான்.

இதை யறியாமல், கர்மானுசார சம்பவங்களுடன் குஸ்தி புரிந்து, புரண்டு, ஆடு முள் செடியைத் தின்பது போல் பின்னும் அவைகளையே விரும்பித் துன்புறுவார் பலர். இகத்தில் முள் செடி சாந்தியை இழந்து, பரத்தில் வாழ்வுக்குத் தாமே துள்ளிடுவார்கள். அன்னை என்ன செய்வாள்! “நீ பரீட்சையை இழந்தாய்! குழந்தாய், பின்னும் செல், பாடங் கற்க!” என்று ஜன்மங்களைக் கணக்கின்றிக் கொடுக்கிறாள். “.....நான் எடுத்த ஜன்மம் கணக் கெழுதித் தொலையாது. இரங்கி மகிழ்ந்து தேவரீர் வேணுமென்று, கொடுத்த மானிட ஜன்மம் வீணாகப் போகுது. குறை தீர்ந்தபாடு மில்லையே” என்று கதறிக் கதறிப் புரண்டமும் வரையில்,

पुनरपि जननं पुनरपि मरणं पुनरपि जननीजटे शयनं ।

“புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணம்,

புனரபி ஜனனி, ஜடரே சயனம் !”

மறுபடி ஜனனம், மறுபடி மரணம், மறுபடி அன்னையின் வயிற்றில் சயனமே.

இப் பிறப்பு இறப்பு ஹல்வா தின்பது போல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆரம்பம், நடு நிலை, முடிவு எல்லாம் துக்கமரகமே

யிருக்கும். இதை நினைத்தல்லவோ ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார்,

इह संसारे खलु दुस्तारे कृपयाऽपारे पाहि मुरारे ॥

‘இஹ சம்சாரே கலு துஸ்தாரே

கிருபயாபாரே — பாஹிமுராரே’

என்று பக்தி பாவத்தில் பாமர மக்கள் மேம்பாட்டை யடையக் கதறி யிருக்கிறார்? நாம் குறிப்பது மானிட ஜன்மத்தை. ஆனால் பாடங் கற்க மானிடப் பிறவி மட்டுமல்ல: கணக்கின்றிப் புல் பூண்டு, பறவை விலங்கு ஜன்மங்களும் கொடுக்கிறான். பணத்தை மட்டும் எடுத்து உதாரணம் கூறினோம். மற்றவைகளுக்கு வாழ்க்கையில் நடக்கும் கணக்கின்றிய உதாரணங்களைக் கண்டு சிந்தித்து, ‘வீசார’ மார்க்கத் தால் சாந்தி பெற வேண்டும்.

मनोबुद्धयहंकार चित्तानि नाहं न च श्रोत्र जिह्वे ।

மனோபுத்தய கங்கார சித்தானி நாஹம்நச ஸ்ரோத்ர ஜிஹ்வே

नचघ्राण नेत्रे ।

நசக்ராண நேத்ரே |

नचव्योमभूमिर्न तेजो न वायुश्चिदानन्द रूपः

நசவ்யோம பூமிர்ந தேஜோ நவாயுஸ்சிதானந்த ரூப:

शिवोहं शिवोहं ॥

சிவோஹம் சிவோஹம் ॥

மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் நானில்லை, காது நாக்கு மூக்கு நேத்ரமுமில்லை. ஆகாயம், பூமி, நெருப்பு, வாயு (நான்) அல்ல, அழியா ஆனந்த மங்களமரமானதாக (நான்) இருக்கிறேன்.

(சங்கராச்சாரியார்)

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेशोऽशोष्य एव च ।

அச்சேத்யோ யமதாஹ்யோயமக்லேத்யோ ஸோஷ்ய ஏவ ச |

नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोयं सनातनः ॥

நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணுரசலோயம் ஸநாதந: ॥

அவனை வெட்ட முடியாது, அவனை எரிக்க முடியாது, நனைக்க, காய வைக்க முடியாது; நித்தியமாய் நிற்பவன், சர்வத்திலும் பரவியுள்ளவன், மாறுதலற்றவன், அசைவற்றவன், சர்வ காலத் திலுமுள்ளவன்.

(பகவத்கீதை, 11.24)

அத்தியாயம்—10

தன்னையறிந்து நின்றலே-சாந்தி

“நான் இருந்தேன். நான் இருக்கிறேன். நான் இருப்பேன்!”
எவ்வளவு உண்மை, எவ்வளவு அழுத்தம் இதனுள் அடங்கியுள்ளன !
‘நான்’ சிரஞ்சீவப் பொருள், அழிவற்றவன் என்று
அழியாத கேட்ட மாத் திரத்தில் எத்தகைய தைரியம், திருப்தி
“நான்” உண்டாகிப் பெரும் பாரம் நீங்கியதாகத் தோன்று
கிறது ! இவ்வுண்மையை ஸ்வரூபமாக அறிந்து
விட்டாலோ, தனக்கு ஈடானவர் யார் ? சித்திக்கும் சாச்வத சாந்தி
நிலையை எடுத்து உரைக்கலாகுமோ ?

அப்படியானால் என்ன தவறு செய்து கொண்டோம் ! பிறப்பது
யார் ? இறப்பது யார் ? ‘நான்’ அல்லவா ! ‘நான்’ இறந்து பிறந்தால்
முன் இருந்தேன் என்ற உணர்ச்சியும், இப்பொழுது இருக்கிறேன்
என்ற சத்தியமும், இனியும் இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கையும் எங்கி
ருந்து வந்தன ? யாரிடத்தில் தோன்றுகின்றன ?

பிறப்பதும் வளர்வதும் அழிவதும் உடல் ! கர்மேந்திரியம்,
ஞானேந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரங்களுக்கு ஸ்தூல ஆதாரமாய்
நிற்கும் உடல் ! இவைகளுக்கு உகந்து இணைக்கப்
அழிவது உடல் பட்டவை அன்னமயம், ப்ராணமயம், மனோமயம்,
விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்ற பஞ்ச
கோசங்கள்.

புராதன அறியாமையால், அறிய முடியாத மாயையால், உடல்
இந்திரிய கோசங்களையே ‘நான்’ என்று எண்ணி, ஐனன மரண உபா
திசுக்கு உட்பட்டதாக அனுபவிக்கிறது ஜீவன்.
சாட்சி பிறப்பிற்கும், வாழ்க்கைக்கும், சிறப்பிற்கும், ‘நான்’
என்பது சாட்சி. சுகத்துக்கும், துக்கத்துக்கும்
சாட்சி ! பெறுவதற்கும் இழப்பதற்கும் சாட்சி ! பிரகிருதி வேகத்தால்
சம்பவங்கள் அனுபவங்கள் ஏற்பட, த்வைத பாவங்களுக் கெல்லாம்
இது சாட்சியே ! சாட்சியாய் நின்றலே சாந்தி ! தாமரை இலைத் தண்
ணீர் போல் வாழ்க்கையை நடத்துவதே சாந்தி !

இதுவே வேத வாக்கு. வேத தர்மம். வேத ரிஷிகள் அனுபவத்
தால் நிரூபித்து நின்று காட்டிய அறியா தத்துவம் !

இதென்ன விந்தை ! ‘நான்’ உடல் அல்லவா ? கை, கால், மூக்கு,
கண், வாய் அல்லவா ? இவை ‘நான்’ ஆனால் ஸ்வப்பனத்தில், சுஷு-
ப்தியில் எங்கே சென்று மறைகின்றன ? “நல்ல
‘நான்’ யார் ? ஸ்வப்பனம் கண்டேன்” “நன்றாகத் தூங்கினேன்”
என்று அனுபவித்துக் கூறுபவன் யார் ? ‘நான்’
அல்லவா ? மனம், புத்தி அகங்காரங்களும் ‘நான்’ அல்ல என்று
அசைக்கமுடியா உண்மைகளால் ஞான நூல்கள் நிரூபிக்கின்றன.

‘நான்’ என்பதை வெட்ட, எரிக்க, நனைக்க, உலர்த்த, கொல்ல முடியாது. இது பூர்ணத் பூர்ணம். அகலம், நீளம், கனம் அற்றது. கதை முதற்கொண்டு இவ்வாறு முறையிடுகின்றது.

இதன் உண்மையை நிரூபித்துக் காண்பிக்க, எத்தனையோ ஞானிகள், ஜீவன் முக்தர்கள் இந்தியாவில் சண்டமாருதம் போல் தற்காலத்தில் உலாவி வருகிறார்கள். அதிக தூரம் செல்லத் தேவையில்லை. ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளைத் திருவண்ணாமலையில் தரிசித்து வரலாமே? ஸ்வரூப சாந்தி நிலையில் நிற்பதை அறிந்து நம்பலாம். தன்னை விட்டு இரண்டில்லை என்பதை, இருப்பதிலும், பேச்சிலும் நடப்பிலும் அனுபவத்திலும் காண்பிக்கிறார்.

படிப்பதற் கென்னவோ சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் சிறு காயம் பட்டவுடன், சிறு துன்பம் நேர்ந்தவுடன் ஏட்டுச் சரைக்காய் மறந்து போக, “ஐயோ! ஐயோ!” என்று கதறுகிறார்களே! உண்மை ஸ்வரூபத்தை மறந்து, மாயை யால் மயங்கி, அறியாமையால் அலறுவதை நிறுத்தி, அறிந்து, உண்மை மயமாய் மாறுவதற்கே அநேக நூல்கள், பல மார்க்கங்கள், ஜன்மத்தில் உண்டாகும் சுக துக்க சம்பவங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஒரு நாளில் முடியும் வேலையல்ல. ஒரு ஜன்மத்திலு மல்ல. ஒரு கணத்திலும் கைகூடலாம்! ஆனால் இது முந்திய பிறப்புகளில் முழு வேலையும் முடித்திருந்தால்தான் சித்திக்கும்.

பின் இவ்வழியை அறிவதில் பிரயோஜனம் என்ன? இதற்கு உத்தரம் இன்னொரு கேள்வி. நம்மை நாம் மறந்து விட்டோம். எக் கணத்தில் இந்த ஞாபகம் வருமென்று கூற முடிபிரயத்தினம் யும்? இந்த ஜன்மத்தில், இக் கணத்தில் வராது என்று சொல்ல முடியுமா? யார் அறிவார்? பிரயத்தனம் செய்வதே நம் கடமை. இப்பிரயத்தனத்தை விட்டால் வேறு விதி வழி கிடையாது. இந்தப் பிரயத்தனமே ப்ராயச்சித்தம். இதனால் கிட்டும் சாந்தியே ஸ்வரூபத்தில் நிலை நாட்டும்.

இந்த ‘விசாரமே’ சாந்திக்கு வேண்டிய சாதனை. உலக வாழ்க்கைகளுக்கு எத்தகைய முகத்தைக் காட்டுவது? சுக துக்கங்களை எப்படிச் சமாளித்துக் கரை ஏறுவது? எல்லையையும் மறக்காமல் சாந்தியை எங்ஙனம் நிலை நிறுத்துவது?

இம் மார்க்கம் இருக்கிறதென்று வெகு சூக்ஷ்மமாகத்தான் தெரிவிக்க முடியும். இதை இன்னும் ஆராய்ந்து சாதனை செய்து சாந்தியை நிலைக்கச் செய்யவும்.

சூக்ஷ்ம விளக்கம்

ஏன் ‘நான்’ அல்லாததை ‘நான்’ என்று தப்பாகக் கொள்ள வேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்கு நூல்களில் கூறும் பல உதாரணங்களில் ஒன்றைக் கூறுவோம். கயிறு சுருண்டு விழுந்து கிடக்கும். இதை அரை குறை இருளில் சர்ப்ப மெனப் பாவித்து நடந்து கொள்வது சர்வ சாதாரணம். தீபம் இதன் ஸ்வரூபத்தை விளக்கிக் காட்டும் வரைக்கும், சர்ப்பமாகவே பயந்து

“நடுங்குகிறோம். இதைக் கண்டவனுக்கு இப் பொருள் சர்ப்பா மா? கயிறு? இவன் மனதில் எது சத்தியமாகக் காணப்படுகிறது? பாம்பு தான். ஆனால் உண்மையில் இது கயிறே! மனப்பான்மை இவ்வாறு திகைக்கச் செய்கிறது. ‘ஞான’ தீபத்தால் ஸ்வரூபம் சித்திக்கும் வரைக்கும், உடல் இந்திரியங்களில் கலந்து சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும் அழிபொருளுள்ளே நாம் ஆன்மாவைக் கருதுகிறோம்!”

த்வைத பாவங்களுக்கும், உலக சம்பவங்களுக்கும், பின் எப் பான்மையைக் கொள்வது? சாந்தி நிற்க எம் மாதிரியாக நடப்பது?
பற்றற்ற சுகம், துக்கம், வறுமை, செல்வம், பெண்டு பிள்ளை,
வாழ்க்கை இனம் இவை யெல்லாம் அழியும் பொருள்கள்; நிலையற்றவை. சமாதான நிலையில் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரகிருதி ஸ்வபாவங்களால் உண்டாகியே திரும். இவைகளில் பற்றின்றிச் சாட்சியாக நின்று உதாசீனமாய் நடந்து கொள்வதே சாந்தி மார்க்கம். ஒவ்வொரு ரீதி ஷத்திலும் ‘நான்’ சச்சிதானந்தப் பொருள் அழிவற்றது என்றதைச் சிந்தித்து, அதன் உண்மைக்குத் தக்கபடி நடக்க வேண்டும். ‘தான்’ அமரன் என்று அறிந்தவனிடம் பயம் ஏது? எத்தகைய காரியத்தைத் தான் அவன் செய்து முடிக்க மாட்டான்? இவனுக்குத் தோல்விதான் உண்டோ? இவன் இந்நிலையில் நின்று அனுபவிக்கும்பொழுது வெற்றிக் கொடியின் கீழ்தான் வாழ்வான்.

இதை நன்கு புலப்படுத்த ஒரு சிறு புராணக் கதை அவசியமாகிறது.

அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஓயாச் சண்டை; திராத கலகம். எப்பொழுதும் முடிவில் தேவர்களே வெற்றி யடைந்து வந்தார்கள். அசுரர்களும், சந்ததி பரம்பரையாகத் தோல்வியே கிட்டி வர, அதிருப்தி அடைந்தார்கள்.
அசுரர் - தேவர் தோல்வியே கிட்டி வர, அதிருப்தி அடைந்தார்கள்.
யுத்தம் இவர்கள் சைன்யங்கள் தேவர்களின் தாக்குதலால் உயிருக்கும் துன்பத்துக்கும் பயந்து, யுத்த களம் விட்டு ஓடுவது சாதாரணமாகி விட்டது.

இவர்கள் ஆசாரியரைக் கண்டு அசுரத் தலைவன் சதியாலோசனை செய்தான். திடீரெனப் புதிய உணர்ச்சி உதித்தது. “நமது படைகள் திடகாத்திர மில்லாமல் ஓடவில்லை. உடலபிமானத்தாலும் கோழைத் தனத்தாலும் பின்னடைகிறார்கள்!” என்று அறிந்தான். “அட்டா! இவர்கள் ‘தான்’ யாரென்று அறியாத பிசகல்லவா?” என்று நிச்சயித்தான். தகுந்த ஆசிரியர்களைக் கொண்டு சாங்கியத்தை நன்றாய் எடுத்துரைத்து, சாதனை செய்யச் செய்தான். ஒவ்வொருவனுள் வசிப்பதும் ஆன்மா வென்றும், அவன் ஆன்மாவே என்றும் பிறப்பு இறப்பு பால் அனுக முடியாதவனென்றும், வெட்டு, குத்து, பசி, தாகத்தால் அழிக்கப்படாதவனென்றும் அறிந்து விட்டார்கள். சில வருஷங்கள் கழிந்தன. சமயம் பார்த்து தேவர்களுடன் போர் தொடங்கினார்கள். ‘தான்’ பிறப்பு இறப்பில்லாச் சுத்த ஆன்மா என்று அறிந்த ராக்ஷசர்கள், காயம், கத்தி மரணத்துக்குப் பயப்படாமல், பின்னடையாமல் கடும் போர் புரிந்து, தேவர்களைச் சிதற அடித்து ஓடச் செய்து, அவர்களின் நகரம், செல்வம் எல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டார்கள். இவர்களைப் போரில் தோற்கடிக்க முடியவில்லை.

தேவர்கள் கூடி, தீர யோசிக்க, உண்மை வெளியாயிற்று. “ஆத்ம போதமல்லவா இந்தப் பலத்தையும் வெற்றியையும் கொடுத்தது!” என்று அறிந்தார்கள். அசுரர்கள் இந் நிலையில் நிற்கும் வரையில் அவர்களுக்கு வெற்றியே எனத் தீர்மானித்தார்கள். கடவுளைப் பிரார்த்தித்து மாயையைக் கொண்டு, ரம்பை திலோத்தமைகள் போன்ற ஸ்திரீகளையும், மாட மாளிகை நந்தவனங்க ளெல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்து, அசுரர்களை மயக்கி, மோக வலையில் சிக்கும்படி செய்து விட்டார்கள்.

அசுரர் தன்னை மறந்தார்; போகத்தில் ஆழ்ந்தார்; ஆத்ம ஞானம் பறந்தோடிற்று. அதுவே சமயமென்று தேவர்கள் படையெடுக்க, அசுரர் உடலையும் சுகத்தையும் பெரிதெனக் கருதி, மாயையில் மயங்கி, பழைய வீர்யம் ஆவேசத்தை இழந்து, யுத்தத்தில் தோல்வி யடைந்து மடிந்தார்கள்.

இந்த ‘விசார’த்தால் சாந்தியும் ஆத்ம ஞானமும் வாழ்க்கையில் வெற்றியும் வேண்டுமா? அல்லது.....?

ஸ்வரூபமே சத்தியம், சாந்தி !

‘தான்’ என்பது சத்திய வஸ்து. ‘தனது’ என்று கூறப்படுவது அநித்தியமானது. தொடப்படுவது, காணப்படுவது, உணரப்படுவது இவைக ளெல்லாம் நித்திய மற்றவை; தனித்து அநித்தியம் இவைகளுக்கு உயிர், உணர்ச்சி கிடையாது. இவைகளில் சந்தோஷமோ துக்கமோ, கஷ்டமோ நஷ்டமோ சொந்த அம்சங்களாக நிற்பதில்லை.

உலகில் நின்று மறைபவை, பிறந்து இறப்பவை எல்லாம் இப் பான்மை கொண்டவையே யாகும். சத்து மல்ல சித்து மல்ல. இவைகளைச் சத்து சித்தாக ஏமாற்றிக் காட்டுவது ‘தான்’ என்ற சைதன்ய வஸ்துவே. இதில்தான் எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன. இது ‘தன்னில்’ நின்று விட்டால் எழும்பிய மாய்கையில் இவைகள் மறைந்து மடிகின்றன.

நிலம், தனம், வீடு, சாசுவத மெனக் கருதுகிறோம். பெண்டு பிள்ளை இனம், தனித்து நிற்கும் சுகக் காரணங்களாகப் பாவிக்கிறோம். இவைகள் நித்தியமானால் எக் காலத்திலும் உறுத எங்கே திப்புலப்பட வேண்டுமே! மறையவே கூடாது. சம்சாரம்? அயர்ந்து நித்திரை செய்யும் பொழுது, இடம் பொருள் ஏவல், பெண்டு பிள்ளை எல்லாம் எங்கே செல்கின்றன? புலப்படுகின்றனவா? ‘தான்’ தன் சைதன்யத்தில் நிற்க, இவைகளில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்யம் தன்னுள் அடங்க, இவைகள் உயிரற்று ஆதார மற்று உணர்ச்சி யற்று மடிகின்றன.

பெண்ணிடத்தில் இயற்கை ஸ்வரூபமாக ஆனந்தம் இருந்தால் எக் காலத்திலும் இது வெளிப்பட வேண்டும். அயர்ந்து நித்திரை செய்யும் பொழுது ரம்பையே அருகில் அமர்ந்து இயற்கையில் ஸ்பரிசித்தாலும் ஆனந்த உணர்ச்சி உண்டாகின்றதா? பணத்துக்கே தனித்த ஆனந்த குணம் என்னால், சுஷுப்தியிலாழ்ந்தவன் அருகில், பண மூட்

டையை வைத்தவுடன் இவனுக்குத் திருப்தி உண்டாக வேண்டுமே ? ஏன் உண்டாவதில்லை ? சஹாரா பாலைவனத்தில் ஒரு சொட்டு நீருக்குத் தவித்து வாடும் சமயம், ஆயிரம் ரூபாய்களை அவன் கரத்தில் கொட்டினால் ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றதா ?

ஒரு பொருளில் ஆனந்தம் ஊடுருவி இயற்கையில் நிற்குமானால் அது எக் காலத்திலும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். உணவு ஆரோக்கியத்தில் ருசிக்கப்படுகிறது ; ஜூரத்தில் வாந்தி செய்யப்படுகிறது. மிதத்தில் ஹிதத்தையும், அமிதத்தில் விபரீதத்தையும் மாற்றிக் கொடுக்கிறது. இதைச் சுகிப்பதற்கும் மறுப்பதற்கும் காரணம் 'தான்' என்ற சைதன்ய வஸ்துவே.

உதாரணம் ஒன்று கூறலாம். ஹல்வா, ஜாமுன், ஜிலேபி இவைகளில் தனியாக மகிமை யில்லை. இவைகளுக்கு ருசி கொடுப்பது 'சர்க்கரை' என்ற பொது வஸ்து. இவைகளிலிருந்து **சைதன்ய** இதை விலக்கி விட்டால், இந்தப் பேர் பெற்ற **வஸ்து** பணியாரங்கள், கேவலம், பல தினுசு மாவுகளாக நின்று விலக்கப்படும். 'தான்' என்ற சர்க்கரையைப் பணியாரங்களான காமினி, காஞ்சனங்களிலிருந்து விலக்கி விட்டால், இவைகளுக்கு ருசி ஏது ?

தன்னுள் அடங்கிய சைதன்யம் உலகப் பொருள்களில் கலக்கவே, விழிப்பு ஏற்பட்டுச் சுகம் துக்கம், நேசம் பகை, புளிப்பு இனிப்பு, நன்மை தீமை என்ற இரு வகைப் **பாவங்கள்** தோன்றுகின்றன. 'தன்' நிலை அகண்ட, அசையாத 'சாந்தி' நிலை. 'தன்' உடைய சைதன்யம் மாய சிருஷ்டியில் பிரதிபிம்பிக்க, த்வைத பாவங்கள், சாச்வதம் போல் தோன்றுகின்றன. இத் தோற்றம் சாந்தி கலைந்தால்தான் முடியும். இத் தோற்றங்கள் அநித்தியம். 'தன்' சைதன்ய **பாவத்தால்** பொய்யாய்ப் பிழைக்கின்றன. இந்த அறிவு உதித்தவுடன் 'சாந்தி' கிட்ட, 'தான்', 'தன்' மயமாகிறது.

சுக்தி, ஆனந்தம், சித்தி எல்லாம் 'தன்னை' உணர்ந்து நிற்கும் பொழுதே அளவு கடந்து பிரகாசிக்கின்றன. சாந்தி தவறினால், அகக் கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைப் பிம்பம் எனக் **தன்னை** கருதி அழியா வஸ்துவாக மதித்து, சத்து சித்து, **உணர்வு** ஆனந்தத்தை இழக்கிறோம்.

இதற்குச் சிறு உதாரணங்கள் தேவை.

தெலுங்கு தேசத்தில் ஒரு ஞானி இருந்தார். அவர் சித்த புருஷர். பிரவாகம் கொண்ட நதி மேல் உடலுணர்ச்சி யின்றி ஒரு நாள் நடந்து சென்றார். தண்ணீர் தரை போல் **சித்தரும்** இவரைத் தாங்கிக் கொடுத்தது. **மாயையும்** திடீரென்று சாந்தி கலைந்து விழித்துப் பார்த்தார். ஆயிரம் ரதிகளின் அழகைத் திரட்டி அமைத்த பெண்ணுருவம் கை நீட்டி, கண் சுழற்றி, ஸ்ருங்கார அபிநயத்துடன் அழைத்து நின்றது. ஞானி கண்களைத் துடைத்துப் பின்னும் நோக்கினார்.

“ என்ன செளந்தர்யம்! என்ன லாவண்யம்! இயற்கை எங்கே இவ்வழகைத் திரட்டி ஒளித்து வைந்திருந்ததோ!” எனப் பிரமித்தார்.

செத்த மனம் உருவெடுத்துப் பெண் மயமாயிற்று. ‘தன்’ ஒளி ‘தன்னை’ விட்டகன்று பிரதிபிம்பித்தது. சாந்தி கலைய, சித்திகுறைய, இவருக்கு அடிமையாய் நின்ற இயற்கையானது சுதந்திரம் பெற்றது. திடீரெனக் கால்கள் நதியின் ப்ரவாகத்தில் அமுங்க ஆரம்பித்தன!

இவர் தீவிர ஞானி. சோதிக்க வந்த மோக மாயை, இவரைச் சற்று சலிக்கச் செய்து விட்டது. வேறு கேவலமான எண்ணம் ஒன்றும் மனதில் உதிக்க வில்லை. ஆச்சரியப்பட்டதே குற்றமாய் விட்டது; குறைவாய் முடிந்தது.

கால்கள் இறங்குவதைக் கண்ட சித்தர் விழித்தார்.

“ என்ன இது! என்ன ஏமாற்றம்! ஏ உயிரற்ற பிம்பமே! அந்த திய வஸ்துவே! என் சைதன்யத்தால் உருக்கொண்ட நீ, என்னை விட்டு நிற்க ஆதாரமற்ற நீ, உனக்கொரு கேடா? ஓ போ! ஏ மாயை! மறை!” என்றார். மாயப் பெண் மறைந்தாள். சாந்தி கலைந்ததால் வலுத்த பிரகிருதி. பின்னும் படிய, சித்தி மகிமையால் மேலெழுந்தன கால்கள்; ப்ரவாகத்தின் மேல் நடந்து சென்றார் சித்த புருஷர்.

ஐமதக்கினியின் மனைவி ரேணுகா தேவியின் சரித்திரம் எல்லோரும் படித்ததே. இவள் உத்தம பதிவிரதை. பதி சேவையால் சித்தம் ஒன்றுபட, ஆத்ம ஞானத்தைப் பெற்றிருந்தாள். ரேணுகா தேவி சாந்தி களஞ்சியமாம் பரசுராமர் அவதரிக்க வயிற்றில் இடங் கொடுத்தாள். இவள் மகிமைக்கு இயற்கை தன் சக்திகளை ஒடுக்கிச் சேவகம் செய்தது.

இவள் தண்ணீர் கொண்டு வருவதே ஒரு விசித்திரம். ஆற்று மணலைத் திரட்ட, அது குடமாகப் பிணைந்து கொள்ள, அதில் நீர் ஏந்தி ஆசிரமம் செல்வது வழக்கம். ஒரு நாள் நிராடும் காலத்தில், நீர் மேல் ஒரு கந்தர்வனின் நிழல் தட்டியது. இதைக் கண்டு ரேணுகா தேவி

பிரமித்து, “எத்தகைய சுந்தர புருஷன்!” என்று நினைத்து விட்டாள். சாந்தி கலைந்தது. சக்தி குறைந்தது. இயற்கை கட்டவிழ்ந்து வலுத்தது.

மணலைத் தினம் போல் திரட்டுகிறாள். ஏன் பிணையும்? ஆன்ம சத்தியத்திலும் ஐகன் நித்தியத்திலும், நிற்கும் வரையில் எல்லாம் இவளுக்கு அடிமையாகிப் பணிவிடை புரிந்தன. இந் நிலை தவறவே, ஒன்று இரண்டாகவும், பலவாகவும் மாறவே வினைந்தது விபத்து.

இச் சாந்தியின் மகிமையை என்னென்று கூறுவது? இந்த ‘விசார’ நிலையால் திடம் பெறுபவை, வைராக்கியம், உதாசினம், நிராபிமானம். இவைகளைக் கொண்டே சாந்தியை சாந்தியின் நிலை நிறுத்த வேண்டும். வாழ்க்கைப் போரில் வெற்றிக் கொடியை நாட்ட வேண்டும். எடுத்த காரியத்தை இஷ்டம்போல் சித்தி பெறச் செய்ய வேண்டும்.

மனைவி மக்கள் தனம் எல்லாம், பலாப் பிசினைப் போன்றவை. கையில் எண்ணெயைத் தடவிப் பலாப் பழத்தில் கையை வைத்தால் பிசின் ஒட்டிக் கொள்ளாது. வைராக்கியம் என் பலாப் பிசின் பதே எண்ணெய். இந்த எண்ணெயை அகக் கையின் பூசி, உலகப் பலாப் பழத்தில் புகுத்தி, பெண்டு பிள்ளை பணமென்ற சுளைகளை எடுத்தால், பிசின் பிடித்துக்கொள்ளாது! பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரும் இவ்வாறே உபதேசிக்கிறார்.

அத்தியாயம்—11

வைராக்கியம் நிராபிமானம்

வைராக்கியம், உதாசீனம், நிராபிமானம் ஒன்றுக் கொன்று தழுவி நிற்கின்றன. இவைகளின்றி வாழ்க்கையில் வெற்றி கிடைக்காது; சுகமும் கிட்டாது.

எப்பொழுதும் சஞ்சலத்தைக் கொடுக்கும் கணக்கின்றிய ஆசைகளை ஒழிப்பதற்கே வைராக்கியம் தேவை. தன் சந்தோஷத்தைத் தன்னை விட்டுத் தனித்து நிற்கும் பொருளில் நாட்டுவது துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. காணப்படுவது நிலையற்றதாயின், தன் கட்டுப்பாட்டுக்கும் மீறி நிற்பதனால் சாந்தியும் சந்தோஷமும் கண்டிப்பாய்க் கலையும். அழியும் பொருள்களிலிருந்து நினைப்பை ஒழித்துத் தன்னுள் அடங்கி நிற்பதே வைராக்கிய நிலை. உடலிந்திரியங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கத் தேடிக் கொள்வது இயற்கை தர்மம். வைராக்கியத்துக்கு இது இடையூறு ஆகாது. இன்னும் ஒரு படி முன் செல்ல வேண்டும். தேடியும் கிட்டா விட்டால், மனம் சலிக்கக் கூடாது. கிடைத்தது போல் திருப்தியுடன் நிற்கவேண்டும்.

சிருஷ்டியில் காணப்படும் அழியும் பொருள் ஒவ்வொன்றையும், “இதல்ல, இதல்ல, இது சுகமல்ல, நித்யமல்ல” என்று மறுக்கவும். மனதைத் திருப்பி, மோதும் இடையூறு அலைகளைத் தாங்கி ஒதுக்கி, கம்பீரமாய் ‘நான்’ என்ற விருத்தியில் நிற்கப் பிரயத்தனிப்பதால் தீவிர வைராக்கியம் கைகூடும். அவன் அஞ்சா நெஞ்சனாய், பகுத்தறிவு மிகுந்தவனாய், காட்டு ராஜா சிங்கம் போல் நாட்டில் உலாவுவான்.

விசார மார்க்கத்தால் வைராக்கியமும், இது முற்றவே சாந்தியும், இது திடப்பட ஞானமும் பிறக்கும்.

வைராக்கியம் என்றவுடன் காட்டில் திரிந்து காய் கிழங்குகளைத் தின்று, தியானத்திலே இருக்கும் துறவிகளுக்குத் தான் எடுத்தது என்று கருதுகிறார்கள். நாட்டினருக்குத் தேவையில்லையாம். எல்லாவற்றையும் விட்டு ஒடி விடுவதே வைராக்கியமாம். இதை நிறுத்துபவன், உடல் இந்திரியங்களைக் கொலை செய்து, இக இன்பங்களுக்கு உதவாதவனாகி, கோவாண்டியாய், சத்திரத்திலும் சாவடியிலும் உணவின்றிச் சித்திரவதை கொண்டு, “ஐயோ பாவம்!” என்று இரங்கும் நிலையில் திரிவான் என்று கருதுகிறார்கள். இது மிகத் தவறான எண்ணம்.

வைராக்கியம், பிரம்மசாரி, கிருஹஸ்தர்களுக்கும் ஏற்பட்ட நிலையே. இவர்களுக்கும் இதனால் அமோகமான பலனுண்டு. கிட்டும் சுகங்களை விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டு மின்றிச் சம்பூர்ணமாய் இவனைப் போல் மற்றவர்கள் அனுபவிக்க மாட்டார்கள். இவன்

எப்பொழுதும் சாந்தி சந்துஷ்டியில் நிற்பான். காய்ந்து வற்றலாகத் தோன்றுதலுக்குப் பதிலாக, வாட்டமும் சாட்டமும், தேஜஸ்வியாய்த் தோன்றுவான். ஆனால், “ஐயோ போய் விட்டதே!” என்று அழமாட்டான். “ஐயையோ கிட்ட வில்லையே!” என்று ஏங்கவும் மாட்டான்.

இதுவே கேவலம் தின்று மடியும் சாதாரண உலகத்தாருக்கும் இவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

பரம சாந்தியே ஞான நிலை. இது முற்றினால் ‘தன்’ ஸ்வரூபத்தில் ஸர்வதா நிற்கிறான். கர்ம வேகத்தால் உலக வாழ்க்கையிலிருப்பது போலவும் தோற்றுவான். இவன் உடல், இந்த சாந்தி - ஞானம் திரியங்கள் மூலம் தன் வேலைகளைச் செய்து கொண்டே போகும். ஆனால் இவன் பாதிக்கப்பட மாட்டான். இதைச் சுருக்கமாக ரமண கீதையில்

गृह्णतोपि स्थिरैकाग्रोः सहजा स्थितिरुच्यते ॥

க்ருஹ்ணதோபி ஸ்திரைகாதோ :

ஸஹஜா ஸ்திதிருச்யதே

“(விஷயங்கள்) பிடித்திருந்தாலும், அறிவொன்றாய், நிலைத்திருந்தல் ஸஹஜ நிலையாம்” என்று ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி கூறி யிருக்கிறார். இந் நிலையில் வைராக்கியம் சம்பூர்ணமாய் நிற்ப தென்று அறிய வேண்டும்.

ஒரு சிறு கதை இக் கருத்தை நன்கு விளக்கும்.

காட்டில் ஒரு ரிஷி தவம் செய்து வந்தார். பெரிய ஐடையும் நீண்ட தாடியும் இவருக்கு உண்டு. திடீரென்று சந்தேகம் உதித்தது. சாமான்யமாயில்லாமல், தாடியிலும் நீண்டதாய் **தாடி ரிஷியும் -** இவர் முன் மிரட்டி நின்றது. “ஸஹஜ நிலையின் சகஜ நிஷ்டமும் குணங்க ளென்ன? இதில் இருப்பவன் எப்படியிருப்பான்?” என்பதே சந்தேகம். இதைத் தீர்த்துக் கொள்ள, இவரை விட நீண்ட தாடியை யுடைய இன்னொரு ரிஷியிடம் சென்றார். அவராலும் நீக்க முடியவில்லை. சடையை ஆட்டி, தாடியை உருவிக் கொண்டே வளங்களெல்லாம் திரிந்து சகைத்தார். கடைசியாக ஒரு ரிஷி, “எனக்குத் தெரியாது. பக்கத்துக் கிராமத்தில் சாந்தி முனி என்று ஒருவர் சகஜ நிலையிலிருக்கிறார். அவரை அணுகிக் கேளும்!” என்றார்.

தாடி மேல் கையுடன், “ஸகார நிராகார சமாதியில் கரை கண்ட பின் கிட்டும் சகஜத்தி லிருப்பவன், கிராமத்தில் ஏன் இருக்கிறான்?” என்று யோசித்துக் கொண்டே சென்றார். உள்ளே நுழைந்து விசாரித்ததும் ஒருவர், “அதோ மடிமேல் குழந்தையை வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறாரே, அவர்தான் நீர் தேடும் முனிவர்!” என்றார்.

“இதென்ன ஏமாற்றம்! இச் சம்சாரியைக் காட்டிக் கேலி செய்கிறாரா? ரிஷி நல்லவராச்சே” என்று சாந்தி முனியை அணுகினார்.

இவரைச் சுற்றிலும், பெரிதும் சிறிதுமாய்க் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. உள்ளே மனைவி, நறுமணம் கிளம்பச் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். தோட்டத்தில் வேலையாள் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தான்.

சாந்தி முனிவருடன் பின் வரும் சம்பாஷணை நடந்தது:—

ரிஷி:—ஓய்! நீரா சாந்தி முனி?

சாந்தி முனி:—ஆம். என்ன வேண்டும்?

ரிஷி (பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு):—வேண்டுமா? அந்த ரிஷி என்னை ஏமாற்றி விட்டார். நீ சம்சாரி; ஸகஜமாம்! மண்ணுங்கட்டியாம்!

சா. மு. —விஷய மென்ன? ஏன் கோபம்?

ரிஷி (தாடியை ஆட்டினவராய்):—

விஷயமும் கத்திரிக்காயும் உமக்கென்ன? எரிகிற வயிற்றில் எண்ணையைக் கொட்டுகிறீர்? இவ்வளவு அலைந்த பிறகு இச்சம்சாரியை ஸஹஜ நிஷ்டனென்று காண்பித்தாரே, அந்த ரிஷியைச் சொல்லணும்!

சா. மு. :—அந்த ரிஷி பொய் சொல்ல மாட்டார். உங்கள் சந்தேகமென்ன?

ரிஷி:—மடியிலே குழந்தையை வைச்சுக் கொஞ்சிக்கிண்டு இருக்கயே! நீயா ஸஹஜத்தைக் கூறப் போறே?

சா. மு. :—இக் குழந்தை மடியிலிருப்பதுதானா உங்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் சந்தேகத்தையும் கொடுக்கிறது? இதோ நிவர்த்திக் கிறேன்!

இவ்வாறு கூறிக் கொண்டே அருகிலிருந்த கிணற்றில் கையிலிருந்த குழந்தையை வீசி எறிந்து, மௌனமாய் வந்தமர்ந்து விட்டார்! திடுக்கிட்டார் தாடி ரிஷி.

“சம்சாரி என்று நீனைத்தவன் சிசுஹத்திக்கும் துணிந்து விட்டானே!” என்று அலறினார். துக்கம் மேலிட்டது.

“ஐயையோ! குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து விட்டது. எடுங்கள்! எடுங்கள்!” என்று கூக்குரலிட்டார்.

யாரும் அசையவில்லை! விளையாடிக் கொண்டிருந்த பையன்கள் அப்பா குழந்தையைக் கிணற்றில் போட்டதைப் பார்த்தும் விளையாட்டை நிறுத்தவில்லை!

மனைவியிடம் சென்று, “ஐயோ, உன் குழந்தையைக் கணவன் கிணற்றில் எறிந்து விட்டார். ஓடி வா!” என்றார் ரிஷி. அவள் காதில் விழாதது போல், வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். தோட்டக்

காரனும் தன் தொழிலை நிறுத்தவில்லை. “இதென்ன ஆச்சரியம்! நம் மால் இச் சிசு மாண்டு விட்டதே! இப்பாவத்தை எங்கே தொலைப் பேன்?” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, சாந்தி முனிவர் காலில் விழுந்து, குழந்தையைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டார்.

ஒன்றும் நடக்காதது போல் சாந்தியாய் மௌனத்திலிருந்த முனிவர் எழுந்து, கிணற்றின் அருகே சென்று, “குழந்தாய்! வா!” என்றழைத்தார். கிணற்றின் நீர் குபு குபு என்று பொங்கி எழும்பி, தன் மேல் குதித்து விளையாடிய குழந்தையைத் தூக்கி நிறுத்தியது! முனிவர் சிசுவை எடுத்து, முன் போல் மடிமேல் வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடலானார். தாடி ரிஷி திகைத்தார்; முனிவரை வலம் வந்து பணிந்தார்; சகஜ நிலை புரிந்தது; நீட்டினார் கம்பியைக் காட்டிற்குள்!

பட்டினத்தாரும் சங்கரரும்

வைராக்கிய மின்றிச் சாந்தி கிட்டாது. பலன்களைத் தியாகம் செய்வதே வைராக்கியத்தில் கொண்டு நிறுத்தும். பிரதிப் பிரயோஜனம் எதிர்பார்ப்பதை மறந்தால்தான் மனம் சுத்த பலத் தியாகம் மடையும். நிஷ்காமிய கர்மமே இதை அடையக் கை காட்டி.

இந்த நோக்கத்துக்குத் திருப்புவது முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டமாய்த்தான் இருக்கும். வம்ச பரம்பரையாகப் பல ஜன்மங்களாக நின்றதே காமய காரியங்கள். கடமை, தர்மம் **லேவாதேவி** என்று ஏன் செய்யக் கூடாது? செய்த பிறகு ‘சர்வம் ப்ரும்மார்ப்பண மஸ்து’ என்று ஏன் தாரைவார்த்துவிடக் கூடாது? உலக நோக்கத்திற்குக் கூட இத் தியாகம் நன்மையைத் தரும். பெண்டு பிள்ளைகளிடம் பிரதிபலன்! சுற்றத்தாரிடமும் சுற்று முள்ளோரிடமும் பிரதிபலன்! நண்பனிடம், ஏன், தெய்வத்தினிடம் கூட இதை உத்தேசித்தே கிரியைகள் நடக்கின்றன! பிள்ளையாருக்கு ஒரு குட்டுக் குட்டிக் கொண்டு, தொண்ணூற்றி எட்டு வரன்களை இதற்குப் பதிலாக வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். அம்மனுக்கு ஒரு தேங்காய் உடைத்தால், பிள்ளை பரீட்சையி் விருந்து, பெண் கல்யாணம் வரை சித்தி பெறப் பிரார்த்தனை! கடவுளிடம் கஷ்ட நிவாரணை எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்றல்ல. ஆனால் அவரிடமும் கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரமாக நடந்து கொள்ளக் கூடாது. உன்னதப் பிராத்தனையைக் கத்தரிக்காய் வியாபாரமாக மாற்றிக் கொள்வது ஹின மல்லவா? வெளியில் சொல்லாவிட்டாலும் நமது உள்ளத்தைச் சர்வேசன் அறியாரா?

ஹிம்சையினின்று தவிர்க்க

“சூருணை வள்ளலே! கலக்கமுற்ற என்னைக் காப்பாற்று!” என்று தூய வழியில் துதிக்க வேண்டாமென்று யாரும் சொல்ல வில்லை.

சுருக்கமான வழி ஒன்று உள்ளது. வாழ்க்கையில் செய்யும் ஒவ்வொரு செய்கையும், கடவுள் ஆராதனை என்ற திவிர எண்ணத்துடன் புரியவும். பலத்த தியாகம் முற்றவே வைராக்கியம் சித்திக்கும்.

தனக்கேற்பட்ட கர்மாக்களைப் புத்தி கூர்மையுடன் சாமர்த்திய மாய்ச் செய்ய வேண்டியது. ஆனால் இதையோ, இதில் பிறக்கும் பலனையோ, உலகம் முழுகிப் போகும் விவகார கலங்கு மாக மதித்து, மதி யிழந்து கலங்கக் கூடாது. உதா வானேன்? சினத்தைக் கையாள வேண்டும். “புத்திக்கு எட் டியபடி திருந்தச் செய்தாய் விட்டது. நடக்கிறது நடக்கட்டும்! தலை போகக் கூடியது என்ன?” என்று அலட்சியத்தில் அமரவும். தலை போகும் விஷயமானாலும், “நடக்கட்டுமையா! பார் கலாம்!” என்று சாந்தியில் நின்று, சளைக்காமல் செய்யவும். உதாசின ஸ்திதியில் நிற்பவனிடம்,

“உங்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் ஆகி யிருக்கிறது” என்றால்,

“அப்படியா! சந்தோஷம்!” என்று வேலையைக் கவனிப்பான்.

சில நாட்கள் கழித்து, இவனிடம்,

“ஐயோ பாவம், ஒரே பிள்ளை தவறி விட்டதாமே?” என்றால்,

“என்ன செய்யலாம்! ஈசன் செயல்” என்பான். தேவையானால் கண்ணீர் கூட விடுவான். அத்துடன் சரி. அகம் அமைதியிலாழ்ந்து விடும்.

இவன், தனத்தை அல்பமாகவோ, அதிகமாகவோ சம்பாதித்துக் கையாளுவான். சிறிதும் பற்றின்றி வரவையும் செலவையும் நடத்து வான். ஊதாரியாக வாரி இறைக்க மாட்டான்.

கஜானு ஆனால், சேர்த்து வைத்தது, ஒரு நொடியில் மறைந் குமாஸ்தா தாலும், சிந்தனை இராது. கஜானு குமாஸ்தா, தினம் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை வாங்கிப் பறிமுதல் செய்வான். அத் தனத்தில் கிஞ்சித்தம் இவனுக்கு ஆசை உண்டோ? உப்புப் புளிக்கு உதவுமென்று கனவிலும் நினைவான். அம்மாதிரியே, உதாசின புருஷனும்.

“இறைவன் ஒரு கையால் கொடுக்கிறான். பல கைகளால் வாங்கிக் கொள்ளுகிறான்!” என்று சும்மா இருப்பான்.

“உதாசினம் என்றால் தயை, நாட்சண்யம், அன்பும் நீங்கிய தெனக் கருத வேண்டாம். பச்சாதாபம், கருணையற்றவர், கல் நெஞ்ச ரென அழைக்கப் படுவார்கள். ‘உதாசின’ரென்று கூறப்படமாட் டார்கள்.

அபிமான மென்பது நம்முடன் பிறந்தது. தனது உடலபி மானம், உயிரபிமானம் அல்லாது, ‘என் பிள்ளை, அபிமானம் என் பெண்டாட்டி! என் தாய் தந்தை!’ என்பது விபரிதமாக நின்று சாந்தியைக் கலைத்து, சர்வே சனை அண்டவிடாது. மனிதர் தம் தம் தர்மப் பிரகாரம் கடமையை அன்புடன் செய்ய வேண்டியதே. ஆனால் சுற்றம் பொருட்டு, பாசக் கடலில் மூழ்கி விடுவது பெரும் பேதமை; தகாத காரியம். அவரவர்

களுக்குத் தன் தன் உயிர் தான் வெல்லம். இதை மீறி, நாம் என்ன உழைத்தாலும், நமக்கு இவர் செய்யவோ, காப்பாற்றவோ போவதில்லை.

अथा गृहे निवर्तन्ते श्मशाने मित्र बान्धवाः ।

सुकृतं दुष्कृतं चैव गच्छन्त मनु गच्छति ॥

அந்தா கிருஷே நிவர்த்தன்தே ஸ்மசானே மித்ர பாந்தவா : |
ஸுகருதம் துஷ்கிருதம் சைவ கச்சந்த மனு கச்சதி ||

இதற்கொப்பப் பட்டினத்தாரும்.

“அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே விழியம் பொருக,
மொத்திய மாதரும் வீதிமட்டே, விம்மி விம்மி யிரு
கைத்தலை மேல் வைத்தழும் மைந்தரும் சுடுகாடும்ட்டே
பற்றித் தொடரு மிருவினைப் புண்ணிய பாபமுமே ”

என்றும்,

“மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமுந்தன் வாசல் மட்டே
இனமான சுற்ற மயான மட்டே வழிக்கேது துணை
துணையாமள வெள்ளளவாகினு முன்பு செய்த தவம்
துணையாள வென்றும் பரலோகம் சித்திக்கும் சத்தியமே ”

என்று பாடியிருக்கிறார்.

உடலுடன் பிறந்தவரு மல்ல; போகும்பொழுது தொடர்பவரு மல்ல. இவர் பொருட்டு, இகபர மிரண்டிற்கும் தீங்கிழைத்துக் கொள்ளுவானேன் ?

“விட்டு விடப் போகுதுயிர், விட்டஉடனே யுடலைச்
சுட்டுவிடப் போகின்றார் சுற்றத்தார் — பட்டதுபட்
டெந்நேரமும் சிவனை யேத்துங்கள், போற்றுங்கள்
சொன்னே விதுவே சுகம் ”

என்று நற்போதனை செய்திருக்கிறார். பட்டினத்தார் தியாகம் சாமான்யமா? அவர் அனுபவிக்காத செல்வமும் வாழ்க்கையும் கூறுவதற்கில்லை. எனினும் சிவனை ஏத்துதலே சுகம் என்று காட்டியிருக்கிறார். நிராபிமானம் அவசிய மென்பதற்கு ஐயமில்லை. நம்மைக் கொண்டாடுவதெல்லாம் நம்மிடம், தனம் செல்வாக்குள்ள மட்டுமே. இதையெல்லாம் அறிந்தும், கடமையைத் தீர்ப்பதைத் தவிர சார்தியையும் மனதையும் இழப்பானேன் ?

वयमि गते कः कामविकारः शुष्के नीरे कः कासारः ।

नष्टे द्रव्ये कः परिवारो ज्ञाते तत्वे कः सम्सारः ॥

வயஸி கதே க: காமவிகார : ஸுஷ்கே நீரே க: காஸார :

நஷ்டே த்ரவ்யே க : பரிவாரோ ஜ்னாதே தத்வே க: ஸம்ஸார :

மூப்பு முற்றிடின காமமுண்டோ, நீர் வற்றிடின ஏரியுண்டோ ?
தனமிழந்த பின் சுற்றமுண்டோ, ஞானம் கிட்டிடின உலக

[முண்டோ

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியாரும் சொல்லாமல் சொல்லித் தத்துவ ஆராய்ச்சியை உயர்த்திக் கூறி யிருக்கிறார்.

தோத்தபுரி தோல்வி யடைந்தார்

அபிமானத்தில் நிற்கின்றது உலகம். இது ஒழிந்தால் உலகம் பொய்யாகும். அபிமானத்தை ஒழித்தவனுக்கு வாழ்க்கையானது ஒரு கனவு போல் தோற்றும்; விஷய சுக துக்கங் வாழ்க்கைக் கள் யாவும் மனதில் அழுந்தா. இவை அகன்ற கனவு வுடன் சாந்தி சித்திக்கும். இவைகளின் வேகம் ஹிணத்திற்கு உகந்தவாறு, சாந்தி குறைந்தும் ஒங்கியும் வீசும். சாந்தியால் பிறப்பதே ஆத்ம ஞானம். இது என்ன சாதாரணமா? ஐகத் சிருஷ்டி எல்லாவற்றையும் பொய்யாக்கித் திரஸ்கரிக்கும் வல்லமை பெற்ற தல்லவா? அவ்வளவு இச்சா சக்தி (Will Power) பிறக்கின்றது இச் சாந்தியி லிருந்து!

மிகப் பொல்லாதது இந்த அபிமானம். இதுவே மாயையின் முக்கிய அம்சம். இதிலிருந்து பிறப்பவையே காமக் குரோதாதிக ளான அறுவகைத் தீக்கள். சகலரையும் ஏமாற்றி மாயையின் விடும். ஸ்வய ஸ்வரூபத்தை நிராகார சமாதியில் மயக்கம் அறிந்து அனுபவித்தவர்களைக் கூட இது மயக்கி விடும். இதை மாயை என்றும் கூறலாம். விவேகத்தில் விழித்திருப்பவன் சற்றுக் கண் கொட்டினால் போதும். மறு வினாடியில் அவனை மாயையில் கொண்டு சொருகி விடும். இதை நன்கு விளக்க ஒரு உதாரணம் கூறுவோம்:—

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸருக்கு அத்வைதத்தைப் போதித்து, நிர்விகல்ப சமாதியில் நிலைநிறுத்த ஒரு மகான் தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் பெயர் தோத்தபுரி. பால்ய தோத்தபுரி வயதிலேயே உலகத்தைத் துறந்தவர். நாற்பது வருஷ சாதனை செய்து, நிர்விகல்ப சமாதியைக் கைப் பிடித்தவர். வேதாந்த சித்தரானதால், சர்வ சிருஷ்டியையும் மாயை என்று திரஸ்கரித்து, ப்ரும்மம் ஒன்றே சாத்தியமென நம்பி நடந்தவர். பரம ஹம்ஸ் எளிதில் இப் படிக்களைத் தாண்டி மேதாவி யானார். இந்த உத்தம சீடனை விட்டுப் பிரிய, தோத்தபுரிக்கு மனம் வரவில்லை. பல நாட்கள் தங்கினார். ப்ரும்ம ஞானத்தைப் பெற்ற பின்னும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தன்னுடைய சகுண உபாசன நாமஸ்மரணை வழக்கங்களை விடவில்லை. காலையில் எழுந்ததும், “கிருஷ்ண! ராமா! காளி!” என்ற திருநாமங்களை உரத்துக் கூறுவார். கைகளைக் கொட்டுவார். நடனம் செய்வார். ப்ரும்ம சித்தரான இவர், கேவலம் ஆரம்ப உபாசகனைப் போல் நாம உச்சாடனை செய்வதைக் கண்டு தோத்தபுரி வியப்புற்றார்.

ஈற்று விறு விறுப்பாக ஒரு நாள் கைகொட்டிக் கூவும் சீடரைக் கண்டு, “என்ன, காலையில் ரொட்டி தட்டுகிறாயா?” என்று வினவி

ரொட்டி
தட்டுவதா?

ஓர். வட இந்தியாவில் ரொட்டி மாவைக் கைக் களில் தட்டித் தட்டை செய்யும் வழக்கமாம். பரம ஹம்ஸர் சற்றுக் கோபமாய், “கடவுள் வணக்கத்தை ரொட்டி தட்டுதலுக்கு ஒப்பிடுகிறே?” என்றார். “இதெல்லாம் மாயையில் பிணைப்பது என்று அறிந்த உமக்கு ஏன் இந்த ஆராதனை?” என்றார் குரு. “எனது அன்னை, மஹா மாயையின் சக்தியை அறிந்தா ரில்லை!” என்று பகவான் சும்மா இருந்தார்.

சில நாட்கள் கழிந்தன. பஞ்சவடியில் எப்பொழுதும் அக்னி வளர்த்துப் பக்கத்தில் தியானம் செய்வார் தோத்தபுரி. ஒரு நாள் குருவும் சீடனும் அதன் அருகில் அமர்ந்து, வேதாந்த விசாரமாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அங்கிருந்த வேலையாள் ஒருவனுக்குப் புகைச் சுருட்டுக்கு நெருப்புக் கிடைக்க வில்லை. தோத்தபுரியின் குண்டத்தை அணுகினான். ஒரு தண்டை எடுக்கக் கையை நீட்டினான். சிறி எழுந்தார் தோத்தபுரி.

“நான் வெகு உத்தமமாய் வளர்த்த ஹோமத் தண்டைச் சுருட்டுக் குடிக்கவா உபயோகிப்பது!” என்ற அபிமானத்தில் பிறந்த கோபம் பொங்கி வந்தது. வெகு ஆத்திரத்துடன் அவை, கையில் இருந்த இரும்பு இடுக்கியால் ஒங்கினார் அவனை அடிக்க ஒங்கிவிட்டார். அக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற பரமஹம்ஸர் நகைப்பில் ஈடுபட்டுப் பெரிய ஆரவாரத்துடன் கைகொட்டிக் கீழே புரண்டு வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார்.

திகைத்து நின்றார் தோத்தபுரி. “இந்தச் சமயத்திலா கேலி செய்து சிரிப்பது?” என்று கடிந்தார். “என்ன சந்தோஷம் உனக்கு?” என்று குரு வினவினார். சிறிது நேரம் எது மெய்? குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து, பிறகு அதை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு, குருவை நோக்கி, “ஐயனே! இப்பொழுது தான், ‘மாயை பொய்: பரம்மமே சத்தியம்’ என்று வாதித்து வந்தீர். உங்களுடைய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கண்டு ஆனந்தம் தாங்க முடியாமல் நகைக்கிறேன். அக்னியில் அபிமானம், வேலைக்காரன், கோபம் — எல்லாம் மெய் போலும்?” என்றார்.

திடுக்கிட்டு விழித்தார் குரு. மாயை சக்திக்குத் தலை வணங்கினார். “அபிமானத்தால் பிறக்கும் இக் கோபத்திற்கு இனி இடங் கொடுப்பதில்லை” என்று சத்தியம் செய்து கொண்டார்.

தன் மேலுள்ள அபிமானத்திலிருந்தே பிறர் மேல் அபிமானம் பிறக்கிறது. இந்த உண்மை எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் இருக்க வேண்டும். மனிதரிடம் மட்டு மல்ல. ஒவ்வொரு ஜீவனிடத்திலும், இந்த உண்மையைக் காணலாம். தனக்கே ஆபத்து வரும் காலத்தில், பெண்டு பிள்ளை, சிநேகிதன் எல்லாம் பறந்தோடிப் போகும். தன்னுயிருக்குப் பிறகே மன்னுயிர். இது தினசரி நடக்கும் விஷயம். இதைச் சிந்திக்காமல், பாசக் கடலில் மூழ்கி, “ஐயையோ! என்

பெண்டாட்டி, பிள்ளை!" என்று இவர்களுக்காக ஸ்வதர்மத்தை மறந்தும், பரசாதனை செய்யாமல் இகத்தில் அபிமானத்தில் சிக்கியும், வீணாகச் சாந்தியை இழந்து துன்புறுகிறார்கள்.

ஒரு காட்டாறு. அதைக் கடந்து சென்றதாம் குரங்கு. வயிற்றில் குட்டி ஒன்று தொத்திக் கொண்டிருந்தது. திடீரென ஆற்றில் வெள்ளம் வந்துவிட்டது. தண்ணீர் வயிற்றுக்கு எட்டியதும் மத்தியில் கிடந்த பாறைமேல் ஏறி நின்றது. வெள்ளம் உயர்ந்தது. குட்டி

யைக் காப்பாற்ற எண்ணி அதைத் தோளில் வைத்ததாம். அங்கும் ஐலம் பிடிக்க, அது தன் குட்டியைக் கைகளால் உயரத் தூக்கிப் பிடித்ததாம். நீர் மேலே ஏறி ஏறி, மூக்கை அணுகிற்று. ஒரு வினாடியில் தன் உயிர் ஸ்வாச அடைப்பால் சென்று

விடுமென்று அறிந்தது. குட்டியின் மேலிருந்த அபிமானம் மறைந்தது. தன் உயிர் அபிமானம் ஒங்கியது. சற்றும் யோசனையின்றிக் கைகளைத் தணித்து, குட்டியைத் தண்ணீருக்குள் பாறைமேல் தள்ளி அதன்மேல் தான் நின்று தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டது!

எந்தச் சுற்றத்துக்காகப் பரமனை மறக்கிறோமோ, அச் சுற்றமும் தன் உடல் அபிமானத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு விடுமென்று சிந்திப்பதில்லை. இவர்களுக்காகக் கடமையை மீறி, சாந்தியையும் இழந்து, ஸத் கர்மத்தையும் விடுவானேன்?

அபிமானத்தின் அவகேடு

சுத்குருவை நாடி ஓர் இளைஞன் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து யோக மார்க்கத்தையும் கைப் பிடித்து வந்தான். பக்குவ நிலை நெருங்கிற்று. சீடனை இகத்தைத் துறந்து, துறவறம் கொள்ளக் குரு கட்டளையிட்டார். இவனுக்கு அபிமானமும் மோகமும் முற்றிலும் அகலவில்லை.

மனம் தயங்கி குருநாதனைப் பணிந்து, “ஐயனே! என் பெற்றோருக்கு நான் ஒரே மகன். நான் அகன்றால் உயிர் விடுவார். இளம் மனைவி இருக்கிறாள். இளை பிரியாள். நிரக்கதியாவள். கைவிடலாமோ நன் நிதியே!” என்றான்.

மோகத்தின் சேஷ்டையும் அபிமானமும் அடுக்காதவை என நன் மொழிகள் எடுத்துரைத்தும், சீடன் மனம் மாறவில்லை. ஒரு குழ்ச்சி தோன்றிற்று. வாலிபனை நோக்கி, “அளவு கடந்த அபிமானம் அவர்

கள் மேல் வைத்து, பரத்தையும் கை விடுகிறாய்; இவ்வளவு பிரியத்துக்கும் அவர்கள் பாத்திரமில்லா விட்டால்? தன்னுயிரே பெரிது, உன்னுயிர் அவர்கட்கு லட்சியமில்லை என்று விளக்கினால்?" என்று கேட்டார்.

“இது உண்மையானால், அரைக் கணமும் அவர்களுக்காக நில்லேன். தங்களுடன் இருந்துவிடுகிறேன்” என்றான் சீடன். பின் குரு இவன் கூறில் ரகசியமாகப் பேசி ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

மனை சென்று அவன் சில நாள் வசித்தான். ஒரு நாள் சிறு அறையில் இவன் பிணம்போல் விழுந்து கிடப்பதை மனைவி கண்டாள். சோதித்தாள். ஸ்வாசம் நின்றுிருந்தது. உயிர் நடை ஒன்றுமே இல்லை. விழுந்து அழுதாள். கூக்குரலைக் கேட்ட பெற்றோரும் அறிந்து, கூடி அழுதார்கள். தெரு நடுவே ஒரு சாது நிற்பதைக் கண்டார்கள். அவர் காலில் விழுந்து, பையனைக் காக்க முறையிட்டார்கள். முதலில் மறுத்து, பின் கருணை கூர்ந்தவர்போல் சுற்றத்தாரை நோக்கி, “இவனுக்கு உயிர் அளிக்கும் குட்சி ஒன்று உளது. இதோ இக்கோப்பையி லிருக்கும் மருந்தை இங்குள்ளவர் யாராவது குடித்துவிட்டால் செத்தவன் பிழைப்பான்!” என்றார்.

“நான் குடிக்கிறேன்! நான் குடிக்கிறேன்!!” என்று பெற்றோரும் மனைவியும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்து வெளி வந்தனர்.

சாது, “பொறுங்கள்! ஒரு விஷயம்! செத்தவன் என்னவோ பிழைப்பான்; — ஆனால் — குடிப்பவர் சாவார்! இதை அறியவும்!” என்றார்.

திகைத்து நின்றார்கள் சுற்றத்தார்; விழித்தனர்; தலையைச் சொறிந்து கொண்டே பின்னடைந்தார்கள். விம்மி விம்மி அழுததும் நின்றுவிட்டது. சாது விடவில்லை. தாயாரை அணுகி, “தாயே! நீங்கள் குடிக்கலாமே? உங்கள் அருமைப் புதல்வன்; பெற்ற மனம் இரக்கமானது!” என்றார்.

தாய், “வாஸ்தவம்தான், செத்தவன் செத்தான். என்னுயிரைக் கொடுப்பானேன்?” என்றாள்.

மனைவியை அணுகிய சாது, “சதியே, நின் பதியை இழந்ததுக்கம் உனக்கே அதிகம். மாங்கல்யத்துடன் இறப்பதே சிறப்பு! நீ குடிக்கலாமே மருந்தை?” என்று கேட்டார்.

மனைவி, “ஓம்! நல்ல யோசனை சொன்னீர்! இவ்வளவு இளம் வயதிலா நான் இறப்பது? சிழட்டுக் கோவணாண்டியாய் நிற்கும் நீர் — ‘காடு வா வா, வீடு போ போ’ என்று நிற்கும் நீர்தான்—குடியுமே! உம் உயிர் மட்டும் வெல்லமோ?” என்று ஏசினாள்.

இதற்குள் உடலை வெளியேற்றத் தூக்கினார்கள். நிலை வழி மிகச் சிறியதாக இருந்தது. கால் கைகள் தடங்கலாய் நின்றன. யோசனை செய்தான் தந்தை.

“அடியே வெட்டரிவானைக் கொண்டு வா!” என்று ஏவினான் தன் மனைவியை.

சாது திடுக்கிட்டார். “ஐயா! எதற்கு அரிவாள்?” என்று வினவினார்.

தந்தை:— நிலை வழி சிறியதாக இருக்கிறது. பிணத்தை வெளியே கடத்த வேண்டும்.

சாது:— நிலையைத் தகர்த்துப் பெரிதாக்க, கடாரி யல்லவோ வேண்டும்? அரிவாள் எதற்கு?

“உமக்குப் பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது! என் பழைய நாளைக் கதவைப் பாழாக்கவா சொல்லுகிறீர்?” என்று சொல்லி, மார்மேலும் தோள் மேலும் தூக்கி வளர்த்த அந்தப் பிரபு, பழைய நாளைக் பிள்ளையின் கை கால்களை வெட்ட அரிவாளை ஒங்கி கதவு னன்.

சாது பர பரப்பாய், “நிறுத்தும்! உடல் அங்கேயே இருக்கட்டும். இதோ நானே குடிக்கிறேன்!” என்று கோப்பையில் மர்மமாய் வைத்திருந்த தண்ணீரைக் குடித்தார். உடல் உயிர் பெற்றது போல் அசைய, இளைஞன் துயில் எழுந்தவன் போல் நின்றான். வந்த சாது இவன் குருவே! உண்மையை வெட்ட வெளியாக்கச் செய்ததே இச் சூழ்ச்சி. கும்பகத்தில் சித்தனை சிஷ்யன் ஸ்வாசத்தை அடக்கி அமர்ந்து, சகலத்தையும் கேட்டு அறிந்தான். விழுந்தான் குருவின் பாதங்களில். “வள்ளலே, சரணம்! இப்பதர்களுக்காகப் பரமனையே இழக்கத் துணிந்தேன். போதும் இச் சுற்றம், சம்சார வாழ்க்கை! வாருங்கள், போவோம்!” என்று திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடி விட்டான்.

இதற்காக யாவரும் பெண்டு பிள்ளை பெற்றோரை விட்டு ஓட வேண்டுமென்று கூறவில்லை. உத்தியோகத்தையும்; சிக்கனத்தையும் மறக்க வேண்டாம். இயற்கையில் வரும் அனுபோகத்தையும் தடுக்கத் தேவையில்லை. மனதிலிருந்து இவைகள் மேலுள்ள பற்றையும் பாசத்தையும் விலக்க வேண்டுமென்பதே கருத்து. கிடைப்பதற்காக அதிக குதூகலமும், கிடைக்காததற்காக அதிக கிலேசமும் இல்லாமல் வாழ வேண்டும். இக் கருத்தை மேன்படுத்தியே, துளசிதாஸர் ஸ்ரீ ராமபிரானத் துதிக்கும் பொழுது,

प्रसन्नतां या न गताभिषेकस्तथा न मम्लौ वनवास दुःखतः ।

मुखाम्बुजश्री रघुनन्दनस्य मे सदास्तु सा मंजुल ममलप्रदा ॥

(ப்ரஸன்னதாம் யா ந கதாபிஷேகஸ்ததா ந மம்லௌ வன வாஸ துக்கத: |

முகாம்புஜஸ்ரீ ரகுநந்தனஸ்ய மே ஸதாஸ்து ஸா மஞ்ஜுல மங்கலப்ரதா ॥)

[பட்டாபிஷேகத்தில் அதிகரிக்காமலும் வனவாச கஷ்டங்களால் வாடாமலும் (நின்ற) ஸ்ரீ ரகுநந்தனுடைய தாமரை முக செளந்தர்யம் எப்பொழுதும் எனக்கு அதிமங்களத்தைக் கொடுக்கட்டும்.]

என்று வர்ணித்தார். அபிமானத்தை இழந்தவன் காட்டில்தான் வசிப்பான் என எண்ணுவது தவறு. உலகத்தை விட்டால்தான் சாந்தி

என்றால் இந் நூல்கள் தத்துவங்க ளெல்லாம் இருந்தென்ன பிரயோ
ஜனம்? காட்டில் சென்றால் மட்டும் உடல், இந்திரியங்கள், மனம் கூட
வருவதில்லையா? அங்கே சென்றால் மட்டும், பசி, தாகம், பாசம் போய்
விடுமோ? காட்டில் கடுந்தவம் புரிந்த பரத சக்கரவர்த்திக்கு வந்த
நிலையைக் கவனியுங்கள். மான் குட்டியை வளர்த்துப் பாசம் கொண்
டார். இறக்கும் பொழுது, இவ்விரக்கம் தொக்கி நிற்க, எத்தனை
ஜன்மங்கள் உதித்தன! மானாகி, மனிதனாகி, தபஸ்வியாகி, ஐடபரத
னாகி, விடுதலை அடைய நேரிட்டது.

பாசம் எங்கும் சிக்க வைக்கும். இருந்த இடத்தி லிருந்தவாறே
இதை ஒழித்து, 'எதுவும் நமதல்ல' என்ற திட நம்பிக்கையில் வாழ்
வேண்டும். போகம், சுகம், துக்கம் எல்லாம் ப்ர
பாசம் கிருதி வேகத்தால் உண்டாகுபவை. எத்தொழில்
செய்தாலும், அதையே கைப் பற்றலாம். மனம்
மட்டும் சுத்தமடைய வேண்டும். பெண்டு, பிள்ளை, வீடு, தனத்தின்
மத்தியிலும் காலங் கழிக்கலாம். ஆனால் இவை யொன்றிலும் நின்று
விடக் கூடாது. பெண்டு பிள்ளை பெற்றோர் எல்லோர்க்கும் நாம்
செய்ய வேண்டிய கடமை உண்டு. அதை நாமே கைவிட்டால் நந்
கதி கிடைக்காது. அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய கருமத்தைச் செய்ய
வும். ஆனால் மனம் சாந்தியைத்தான் நாட வேண்டும். இதற்கிடையு
ருக எது ஏற்பட்டாலும் சரி, ஆத்ம சாக்ஷாத்கார ஆர்வசத்துக்கு
எது குறுக்கிட்டாலும் சரி, தாட்சணிய மின்றித் திரஸ்கரிக்கவும்.
கர்மாவை நாம் விடத் தேவையில்லை. அதைப் பரிசுத்த மனதுடன்
செய்வதே கடமை. நாம் பக்குவமாகும் பொழுது அது தானாகவே
நம்மை விட்டுவிடும்.

பரமஹம்ஸர் நல்ல உதாரணம் கூறி யிருக்கிறார். மாட்டுப் பெண்
கருத் தரிக்கும் வரையில் மாடுபோல் உழைக்கச் செய்கிறார்கள். கருத்
தரித்த பின் வேலை குறைந்து கொண்டே வரும். குழந்தை பிறந்த
வுடன் வேலை கொடுப்பதே யில்லை. இத்துடன் கொஞ்சி விளையாடிக்
காப்பாற்றுவதே இவள் தொழில். சத்குருவை யண்டி ஞானக் கருத்
தரித்தவுடன் லோக மாதா நம் கருமத்தைக் குறைத்து வருவாள்.
சாதனை முற்றி, ஞானக் குழந்தை பிறந்தவுடன் தாயே வேலை முழுவ
தையும் நீக்கி இதன் ஆனந்த அனுபவத்திலேயே நிறுத்தி விடுவாள்.
நாமாகத் துண்டிக்கத் தேவையில்லை.

ஒரு கையால் சாந்தியைக் கைப்பற்றி மறு கையால் உலக
வேலையை முடிக்க வேண்டு மென்பதே திட்டம்.

அத்தியாயம்—12

சத்சங்கம்

சுவியுகத்தில் சங்க பலம் உத்தமமானது. சத்சங்கத்திலிருந்து முக்கியமாய்க் கிடைப்பது சாந்தி. இதற்கு இடையூறுக நிற்கும் மோகம், அபிமானம், காமக்ரோதங்க ளெல்லாம் வேகத்தை இழந்து, முடிவில் மறைகின்றன.

சங்கத்தால் பலனை அளிப்பதும் ஒழிப்பதும் மனமே. இந்த நிலையற்ற பொருள் நெருங்கிய நண்பனுக்குத் தக்கபடி உருமாறிக் கொடுக்கிறது. நல்லதற்கும் கெட்டதற்கும் தனித் தனியாக மனக் கூத்து வெவ்வேறு மனது சிருஷ்டிக்கப் படுவதில்லை. உடலின்திரியங்களையும், தன் உருமாறுதலுக் கொத்தபடி ஆடச் செய்கின்றது. இதை நம்புவது கஷ்டம்.

நெற்றியில் விபூதி பூசி, கழுத்தில் ருத்திராட்சம், கையில் ஜபமாலை தரித்தவுடன் ‘சிவ சிவா’ என்று மனம் சொல்லச் செய்கிறது. இம் மனிதன் சாயம், ஜவ்வாது பொட்டு, பட்டுச் சொக்காய், பொன் தடி ஏற்று, கடற்கரைக்கு உலாவச் சென்றால்,

“மதியோ இவள் வதனம் சந்திர பிம்பமோ முகம்”

என்று சிருங்காரமாய்ப் பாடச் செய்கிறது! சினிமா சென்றவுடன் சாக்கலேட் வாங்கச் சொல்லுகிறது. ஹோட்டலைக் கண்டால் “காப்பியைக் கொண்டா” என்கிறது. இவை தேவையா என்று கவனிப்பதே இல்லை. திருடன் செயற்கையால் திருட்டுத் தொழிலையும் எளிதில் பிடித்துக்கொள்ளும் மனம். உதாரணங்களைக் கணக்கின்று வளர்க்கலாம்; தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தையே மறக்கடித்து விடுகிறது, தான் மனிதன், பகுத்தறிவு வாய்ந்தவன், சாந்த ஸ்வரூபன், ஆனந்த மயன் என்பவை அடியோடு மறைந்து விடுகின்றன. எவ்வளவு கொடூர மப்பா துர்ச்சகவாசம்! இதை நன்கு அறிந்தல்லவா, பெரியார் “தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே...” என்று பாடியிருக்கிறார்!

மனிதனுக்கு மட்டு மல்ல இச்சங்க பலன். உயிர் ஐந்துக்கள் யாவற்றுக்கும் ஏற்பட்டதே. கிளியை எடுத்துக் கொள்வோம். இதற்கு ஒன்றும் இயற்கையாய்த் தெரியாது. கசாயி (கசாப்பு) வீட்டில் வைத்தால் இது “பிடி, வெட்டு, குத்து” என்று சர்வதா கத்தும். தாசி வீட்டில் வளர்ந்த கிளி, “வாங்க, வாங்க! பணம், பணம்!!” என்று கற்றுக் கொள்ளும். இன்னொன்று பக்தன் வீட்டில் வசித்தால், “ராமா! கிருஷ்ண! கோவிந்தா!” என்று அலறி நிற்கும். கிளியின் மீது குற்றமா? இல்லை! சகவாச தோஷ வித்தியாசம்!

சத்சங்க மென்பது சத்புருஷர்களுடன் இணங்கியிருப்பது. ஞானிகள், யோகிகள், பக்தர்கள், ஜீவன் முக்தர்கள், உண்மைத் துறவிகள், சந்நியாசிகள், அறிவாளிகள் இவர்களெல்லாம் சத்புருஷர்கள். இவர்களைச் சாதுக்கள் என்றும் அழைக்கலாம். நல்லார் என்றும் பொதுவில் பெயரிடலாம்.

காண்பது, கேட்பது, உரைப்பது, படிப்பது, இணங்கி யிருப்பது, எல்லாம் சத்சங்கத்தில் சார்ந்தவை. மகா புருஷர்களா யிருந்து விட்டாலோ பலன் அபரிமிதமாக அள்ளி நிற்கும். பல பாவங்கள் நசிந்து, ஜன்மங்கள் குறைந்து, மனது சாந்தி பெற்று, சாந்தி சாச்வதமாய்க் கிடைக்கிறது. இதை நிரூபிக்கப் புராணக் கதை ஒன்றைக் கவனிப்போம்.

முனி சிரேஷ்டரான நாரதர் கிருஷ்ண பரமாத்மாவை வணங்கி, “சாதுக்கள் தரிசனத்தால் ஏற்படும் பலனை விளக்க வேண்டும்!” என்றார்.

பகவான் நேராகப் பதில் உரைக்காமல், “நாரதரே, மகத தேசத்தில், ஒரு பெரிய மரத்தடியில், ஆயிர வருஷ காலமாக, ரத்த மண்டலி என்று வசித்து வருகிறது. அதைக் கண்டு கேளும்” ரத்தமண்டலி என்று உரைத்தார். வியப்புற்றார் நாரதர். “ஜன்மத்திலும் மகா பாப ஜன்மம் இவ்விஷ ஜந்து! எத்தனை உயிர்களைத் தினம் மாய்த்து, பாபத்தை இன்னும் அதிகரித்து வந்திருக்கிறதோ? இதற்கென்ன தெரியும் சாதுக்களின் மகிமை!” எனச் சிந்தித்தவாறே மரத்தடி சென்றார்.

“ஹே ரத்த மண்டலி!” என்று கூவினார். கோரமான ஜந்து பயங்கரத் தோற்றத்துடன் முன் நின்றது.

நாரதர், “சாதுக்கள் தரிசனத்தின் பலன்களைக் கூறு!” என்றார். அந்த ஜந்து பதிலுரைக்காமல் படரென நூறு துண்டுகளாக வெடித்து உயிர் விட்டது.

தும் காரியம் கை கூடாமல் போகவே, ஆச்சரியத்துடன், கிருஷ்ணானிடம் வந்து, ஜந்து இறந்ததைக் கூறினார். “மதுராவில் ஓர் அந்தணன் வீட்டில் ஒரு பசு கன்று போட்டிருக்கிறது. அந்தணன் அதைக் கண்டு கேள்!” என்றார் கிருஷ்ணபிரான். வீட்டில்

சென்றார் நாரதர். “நாராயண!” என்று சப்தம் செய்து, பசுவின் கன்றை நோக்கி, “சாதுக்கள் தரிசனத்தின் பலனைக் கூறு!” என்றார்.

கன்று பதிலுரைக்காமல் மிரண்டு விழித்துக் கால்களை உதைத்துப் பிராணனை விட்டது.

பார்த்தார் நாரதர். “அட கிரகசாரமே! நாம் போகு மிடமெல்லாம் நமனுமல்லவா கூட வந்து விடுகிறான்?” என்று வருந்தி நடந்ததைப் பரமாத்மாவிடம் தெரிவித்தார்.

பகவான் புன்சிரிப்புடன், “மதுராவுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு குக்கிராமம் இருக்கிறது. அதில் வசிக்கும் ஒரு பிராமண குல உத்தமர் பிள்ளையின் அரும் தவம் புரிந்து ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றிருக்கிறார். இன்று தான் அதைத் தொட்டிலி விடுகிறார்கள். அக் குழந்தையிடம் உடனே சென்று உம் கேள்வியைக் கேளும்!” என்றார்.

நாரதர் பயந்தவராய், “முகுந்தா! நல்ல யோசனை சொன்னீர்! மதுராவில் மாட்டிடையன் காத்திருப்பான் குண்டாந் தடியுடன்!

இரண்டு செத்தது போதாதா! இன்னும், பாவம், தவசிருந்து பெற்ற ஒரே குழந்தை! அதுவும் என்னைக் கண்டதும் யாத்திரை கிளம்பினால், நான் உயிருடன் திரும்பிடுப்போலத் தான்! ஏன், என்னைக் கண்டால் பிடிக்க வில்லையா தங்களுக்கு?" என்றார்.

பகவான் நாரதரின் புலம்பலைக் கேட்டுச் சிரித்து, கெடுதல் ஒன்றும் விளையா தென்று தைரியம் கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

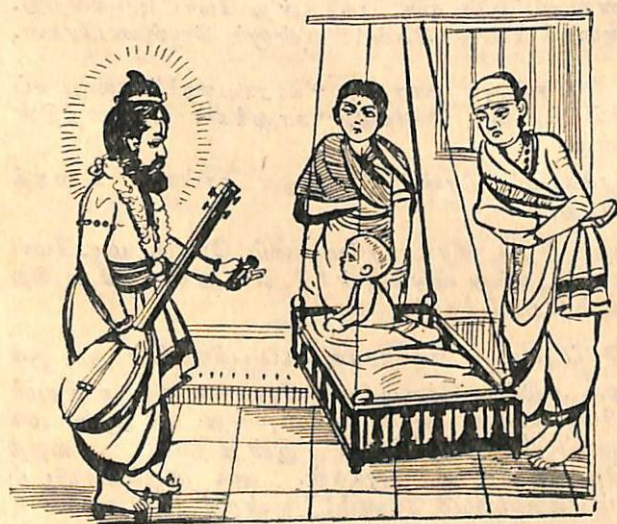
உள்ளே ஹிருதயம் தடிப்பதை மறக்கப் பெரிய தொரு, “நாராயண!” வைப் போட்டு அந்தணர் வீட்டின் முன் நின்றார் நாரதர். இவரை உள்ளே வரவழைத்து உபசரித்து, குழந்தையை ஆசீர்வதிக்கத் தொட்டிலண்டை இட்டுச் சென்றார்கள்.

மிகுந்த தேஜஸுடன் படுத்திருந்த குழந்தையைக் கண்டார். மனதில் இவரை அறியாமல் ஆனந்தம் பொங்கிற்று. தான் கேட்டவுடன் இதுவும் மடியாம விருக்கும்படியாகக் கிருஷ்ண பிராணைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

“செல்வக் குழந்தாய்! சாதுக்கள் தரிசன மகிமையைக் கூறுவாயாக!” என்று வேண்டி நின்றார்.

பெருத்த ஆச்சரியம்! பிறந்த குழந்தை பேசத் தொடங்கிற்று! பயம் நீங்கி, நாரதரும் வியப்புடன் கேட்கலானார்.

குழந்தை, “ஹே மஹானுபாவா! நன்றாய்க் பேசிற்று! கேளும்! முதலில் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறேன். ரத்த மண்டலியாய் இருந்ததும் நானே. பிறகு பசுவின் கன்றாய்ப் பிறந்ததும் நான்தான். எண்பத்தி நான்கு லட்சம் ஜன்மங்களைக் கடந்த பிறகு மானிடமாய்ப் பிறக்க

வேண்டியவன் நான்! தங்கள் தரிசன மகிமையால் பசு ஜன்மத்துக்கு ஒரே மூச்சில் தாவி விட்டேன். பின்னும் தரிசனம் தந்தீர். ஐயனே! அதன் மகிமையை என்னென்று சொல்லுவேன்! மூன்றுவது ஜன்மத்திலேயே மானிட உருவைக் கொண்டு விட்டேன்.

“இப்பொழுதும் தரிசனம் தந்தீர். இதன் மகிமையும் குறை

வின்றி வீசுகிறது. பல வருஷங்கள் கழித்துப் பேச வேண்டிய நான், பிறந்த சில நாளில் தீர்க்கமாய் வார்த்தையாடுகிறேன். அது மட்டு

மல்ல. கொடும் தவம் புரிந்தாலும் கிட்டாத பூர்வ ஞானம் எனக்குக் கிட்டி விட்டது. தங்கள் பார்வை என் மேல் விழ விழ, இதோ ஆத்ம ஞானத்தையும் பெற்று, ஜீவன் முக்தனாகி விட்டேன். பிறப்பு இறப்பு அற்ற அமர நிலையை அருளிய எம்பெருமானே! நான் தன்யனானேன்! உலகில் மார்தர் என்னை நினைத்து இம் மகிமையைக் கைப்பற்றட்டும்!" என்று கூறி மௌன மடைந்தது.

செத்தவன் பிழைப்பதும், கழுத்தைக் காப்பதும்

சாதுக்களை நமது பக்தி நூல்கள் கடவுளினும் பெரியவராகக் கூறுகின்றன. கடவுள் மனிதனின் கர்மாவுக்குத் தக்கபடிதான் பலன் கொடுப்பார். அதிலும் சத்கர்மாவிற்கு அதே ஜன்மத்தில் பலன் இல்லை. இன்னொரு ஜன்மாவில் கொடுக்கவே அதிகாரம் என்று கூறுகிறார். சட்டப் படி, இவர் கர்மாவை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். சாது தன்னை விட உயர்ந்தவ னென்று பக்தி நூல்களில் எவ்வளவு காரியங்களால் பகவான் நிரூபித்திருக்கிறார்! சாதுவிடம் நிபந்தனைகளே இல்லை. இவன் கருணை கிட்டினால் போதும், பலன் கைமேல்! சிருஷ்டி சட்டங்களுையே நிறுத்திக் கூடக் காப்பான். இவனால் ஆகாதது ஒன்று மில்லை. சாது மஹான்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களில் வேண்டிய சம்பவங்கள் இந்த உண்மையை நிரூபிக்கின்றன. தியாகப் பிரம்மம், பட்டினத்தார், துளசி தாஸர் இவர்களைக் கண்டு, எமனும் பயந்து, தான் கொண்ட உயிர்களைக் கட்டவிழ்த்து விடவில்லையா? ஒரு சம்பவம் இங்கே கூறுவோம்.

திருவாரூரில் பட்டினத்தார் சில நாட்கள் காட்சி யளித்து நின்றார். சிவதாசன் ஒருவன் இவருக்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து வந்தான். தினம் வேளை தவறாமல் நல்லமுதும் சிரத் பட்டினத்தார் தையுடன் படைத்து வந்தான். சுற்றத்தார் இவனை இல்லறத்தில் புக வற்புறுத்தியும் இணங்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் பட்டினத்தாரை அண்டி, தங்கள் குடும்பக் குறைகளைக் கூறி, இவனை இணங்கச் செய்யவேண்டி நின்றனர். இந்த ஞான நியும் இச்சிவ தாசனுக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கட்டளை யிட்டார். இவரே விவாக காலத்தில் அருகிலிருந்து வாழ்க்கை வகையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இவன் இல்லற வாழ்க்கையைச் சில நாட்கள் நடத்தி, ஒரு நாள் திடீரென்று சுகஜன்னி கண்டு மடிந்தான். தாய்க்கு ஒரே மகன். மனைவியும் சிறுமி. நடுத்தெருவில் அவன் உடலைக் கிடத்தி, மாமன், மாமி, மனைவி, தாய் எல்லோரும் பெரும் கோர சப்த மிட்டார்கள். இவன் பணிவிடையை ஏற்றப் பட்டினத்தார் அங்கே வந்தார். அவரைப் பிணத் தருகே அழைத்து நிறுத்தி, கல்லும் கரையுமாறு அலறி நின்றனர். பிணமாய்க் கிடக்கும் சிறுவனைக் கருணை கூர்ந்து நோக்கினார். பரமனை நினைத்துப் பாடினார்.

உடனே உயிர்த் தெழுந்தான் இளைஞன். இதைக் கண்டோர் ஆனந்தத்தி லாழ்ந்தார்கள். சாதுவின் மகிமைதான் என்னே! சாது சேவையின் பலன்தான் என்னே!

ஒரு குப்பை மேட்டில் உட்கார்ந்து லீலா வினோதத்தி விருந்த சாது மஹான், “ஒவ்வொரு வெள்ளரிக் காய்க்கு ஒரு பிளனை!” என்று கூவி நின்றாராம். மூன்று வெள்ளரிக்காய் கொண்டு

இகபரம் வந்தவளுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தன என்று இரண்டிற்கும் சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. பரகதிக்கு மட்டும் ஏற்றவர் சாது, இகத்திற்கு நலமென்ன வென்று ஆலோசிப்பது பேதைமை. இவர்களுடைய தரிசனம், கிருபை இவை இரண்டும் நாம் அறியாமல் நம் கழுத்துக்கு நிற்கும் கத்தியையும் விலக்கிக் காப்பாற்றும். இதற்கு ஒரு சிறு கதை கூறுவோம்.

வட தேசத்தில் ஒரு அரசன் ஆண்டு வந்தான். தெய்வ பக்தி மிகுந்தவன். சாதுக்களுக்குப் பணிவிடை புரிய, தேடிச் செல்வான். நல்ல அறிவாளி. இகத்தில் தர்ம பரிபாலனம் செய்து, பரசாதனை யும் ஊக்கத்துடன் பயின்று நின்றான்.

இவன் பட்ட மகிஷி காமப் பேய் பிடித்த வஞ்சகி. இவன் தொலைந்தால்தான், தன் சுய இச்சை சம்பூர்ண மடையுமென்று தீர்மானித்தான் அவன்.

ஒரு நாள் ஜீவன் முக்தர் ஒருவர் அந்நகரத்துக்கு எழுந்தருளினார். அரசன் தன் வழக்கம்போல் அவரை உபசரிக்கப் பெரிய தட்டங்களில் பழம், பூ முதலியவைகளை நிரப்பி, பெரியார் அமர்ந்திருந்த சபை நடுவே வந்து நின்று தண்டனிட்டான்.

இச் சாது, அரசன் வருவதைத் தூரத்தில் கண்டவுடன், தன் சத் போதங்களை நிறுத்தி, பைத்தியக்காரனைப் போல் அர்த்த மில்லாமல், “எதற்காகக் கத்தி தீட்டுகிறு யென்றறிவேனடா!” என்று உயர்ந்த குரலில் பாட ஆரம்பித்தார். அரசன் அணுகியும் நிறுத்தவில்லை.

அவனை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க வில்லை. தம் அர்த்தமற்ற “பல்லவி”யைத் தீவிர மாய் மட்டும் சொல்லலானார். முகத்தையும் திருப்பிக்கொண்டார்.

அரசன் பிரமித்தான். தன் உபசாரத்தில் என்ன தப்பு நேர்ந்ததோ எனப் பயந்தான். ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

திரும்பத் தண்டனிட்டு, “ஐயனே! எனக்கு உபதேசம் கொடுத்துக் காத்தருளும்” என வேண்டினான்.

இதற்குப் பதிலுத்தாரமாக, “எதற்காகக் கத்தி தீட்டுகிறுயென்றறிவேனடா!” என்ற பழைய பல்லவியையே ஞானி பாடலுற்றார்.

“உபதேசம் கேட்டால் எதையோ புலம்புகிறாரே!” என்று மந்திரியை யோசனை கேட்டான் அரசன். மந்திரிக்கு உலக அனுபவ முண்டு. பெரியார் நடத்தையில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறதை, உணர்ந்து, அரசனை நோக்கி, “மகாராஜா! இன்னும் என்ன உபதேசம் வேண்டும்? அதைத்தான் வாய் ஓயாமல் நன்றாய்க் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாரே! அதுதான் மந்திரம். அதை ஏற்றுக்கொண்டு இடை விடாமல் ஐயியுங்கள்!” என்றுன் மந்திரி.

அர்த்கமில்லாத இந்த வாக்கியத்தை இடை விடாமல் ஐயித்துக் கொண்டே அரண்மனை சென்றான் அரசன். இரவில் தூங்கவில்லை. இதே ஐயம்.

காலையில் அரண்மனை நாவிதன் என்று மில்லாத விருவிருப்புடன் கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டு, அடிக்கடி விரலை ஓட்டிப் பதம் பார்த்தான். அரசன் வரும்போது முதல் நாள் ஞானியிடம் கற்ற வாக்கியத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே அங்கே வந்தான்.

“எதற்காகக் கத்தி தீட்டுகிற யென்று அறிவேனடா!” என்ற அரசன் சொற்கள் நாவிதன் செவிகளில் புகுந்தன. தீட்டும் கை அப்படியே நின்றது. சாணைக் கல் கீழே விழுந்தது. ஹிருதயம் படபடப்புற்றது. தலை தூக்க தைரியம் வரவில்லை.

அரசன் காலில் அவன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து இரு கால்களையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். “அரசே! உயிர்பிச்சை கொடுங்கள். உள்ளத்தைச் சொல்லி விடுகிறேன்” என்று அலறினான்.

அரசன் பிரமித்து, ஒன்றும் தெரியாதவனாய், “உன் உயிருக்கு என்ன ஆபத்து?” என்று கேட்டான்.

நாவிதன் எழுந்து நடுக்கத்துடன், “ஐயனே! நேற்றுக் காலை, தங்கள் ராணி என்னை ரகசியமாய் வரவழைத்து, பயமுறுத்தி, ஆயிரம் பொன் கொடுப்பதாக ஆசை காட்டி, இன்று கூவரகாலத்தில், தங்கள் கழுத்தை அறுத்து விடும்படி கட்டளை யிட்டாள். நானும் அதற்கு உடன்பட்டு, காரியத்தை முடிப்பதற்காகவே கத்தியைக் கூர்மையாகத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தேன். இந்த ரகசியத்தைத் தங்களுக்கு யாரோ தெரிவித்து விட்டார்கள். தாங்களும் வரும்பொழுதே, ‘எதற்காகக் கொண்டே வந்தீர்கள். இதுதான் நடந்த விஷயம். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!’ என்று கெஞ்சினான்.

அரசன் கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டான். மனைவியின் படு குழ்ச்சி வாட்டிற்று. இதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய சாதுவின் கருணை, மனதை உருக்கியது. எல்லாம் விளங்கிற்று. அவர் தரிசனத்தால் தன் உயிரே காப்பாற்றப் பட்டது; அவர் சங்கத்தால் எதுதான் கிட்டாது எனச் சிந்தித்தான்.

பிறகு கேட்பானேன் கதையை! உலகை அருவருத்த அரசன், ஜீவன் முக்தருடன் சேர, அவரும் அவனைத் ‘தன்’ மயமாக்கினார்.

சாந்தி மயம்

பரத கண்டம் பரந்த நாடு. மிகுந்த நன்னாடு. தர்ம பரிபாலனத்திற்கென்றே சிருஷ்டிக்கப் பட்டது போலும்! நூறுயிர வருஷங்க

ளாக மகான்கள் அவதரித்து வருகிறார்கள். ஜனன மெடுத்திருக்கும் ஞானிகள், யோகிகள், பக்தர்கள் இவர்களுக்குக் கணக்கில்லை. உலகத்தில் உலாவி உயர்த்தியவரும் உண்டு. சமாதி நிஷ்டையில் நின்று தர்மத்தைத் தலைகாத்தவரும் அநேகம். எந்த நூற்றாண்டிலும் இவர்கள் குறைந்து நாடு வறண்டதில்லை.

எனினும் இவர்களின் உயர்ந்த சத் சங்கம் எளிதில் கிட்டுவதில்லை. இதனால் கிட்டும் பரம சாந்தியும் தூரத்திலேயே நிற்கின்றது. காண்பது ஒரு கஷ்டம்; கண்ட பிறகு இவர்களை எளிதல்ல அறிவது பெரும் கஷ்டம்; அறிந்த பின்னும் அண்டி வாழும் பாக்கியம் இதிலும் அரியது. சபாவத்தில் உத்தமர் தாமென்று வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுவதில்லை. ஜனக் கூட்டத்தைத் தேடார். பட்டுப் பீதாம்பர, ஜடை மகுட, சிஷ்யக் கூட்ட ஆடம்பரங்கள் அற்றவராய், மின்னலொளிபோல் தோன்றி மறைவர். இவர்களுடைய மனப்பான்மையே வேறு.

“.....கனியேனும் அரிய செங்காயேனும்,
முதிர் சருகு கந்த மூலங்களேனும்,
கனல்வாதை வந்தெய்து அள்ளிப் புசித்து நான்,
கண்மூடி மௌனியாகி,
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினேன்.....”

என்று ஸ்ரீ நாயுமானவர் பாடியவாறு தனித்து நிற்பவர்.

சத்சங்கம் கிட்டுவதுதான் எங்ஙனம்? சங்கடத்தில் ஆழ்ந்த சம்சாரிக்கு இடம் விட்டுத் தேடிச் செல்ல இயலுமோ? போலி சாதுக்கள் கணக்கின்றி இருக்கிறார்கள். இவர்களின் அல்பசித்தி மகத்துவத்தையும், வேஷப் பகட்டையும் கண்டு ஏமாறுவது சகஜம். பின் சந்நியாசிகளையே அவதூறாக நிந்திப்பதைக் காண்கிறோம். பிழை, உலகத்தாருடையது — சாதுக்களுடையதல்ல! வழி விட்டுத் தேடினால் விதி வந்து குழும். நாமும், அல்ப ஆசையை, அல்ப சுகத்தை நினைத்துத் தேடுகிறோம். பரமார்த்தத்தை விரும்புவதில்லை. இம் முயற்சிக்குப் போலிகளைத் தவிரக் கிடைப்பவர்கள் வேறுண்டோ?

சாது சத்சங்க மகிமையை அறிந்தவன் ஆராயும் விதம் வேறு. தன் நிலைமையில் உள்ளத்தில் உருகி, இறைவனை மீண்டும் மீண்டும், “சாந்த சித்த புருஷர் சங்கத்தை இன்றும், என்றும் அளிப்பாய் ஐயனே!” என்று துதிக்கவேண்டும். காரியம் கைகூடும். கேட்டதைக் கொடுப்பவனே கடவுள். சித்தத்தில் உண்மையை அவன் நன்கு அறிவான்.

சாதுவை நெருங்கி, சோதித்து, மேற்கொள்ளுவதில் ஆசைப்படம் ஒன்று மில்லை. மகான்களின் குணங்களை நன்னூல்கள் வெளியிடுகின்றன. சற்றுப் பரிசுத்த மடைந்த இருதயமே, உண்மைக் கைகாட்டியாய் விளங்கும். மெய் நலம் பாரார், ஜால வித்தை புரியார், ஆசை கொள்ளார், தயாமூர்த்தியாய் நிற்பார், காமக்ரோத ஷட்வர்க்க உபாதி யற்றவராய் ஜ்வலிப்பார், உண்மை சாது மகான்!

இப் பெரும் பாக்கியம் தினம் கிட்டுமா? சகல விதத்திலும் சத்சங்கத்தைப் பிடித்து நிற்பது எப்படி? இவர் தோன்றி மறைந்த பின்னர், என் செய்வது?

சத்சங்கம் ஸ்தூலத்தில் மட்டும் வேலை செய்வதென்பது தவறு. இது முக்கியமாய் மனதை ஓட்டியதே. சாந்தி மனதின் நிலை. சத்சங்கமும் மனதைத் தாக்கி, வெளிப் போக்கிலும் சீர்திருத்தி நிறுத்தும்.

சத்சங்கமென்பது சத்தைத் தழுவி நிற்பதே. சாதுக்களை நெருங்கி வாழ்வது ஒரு வழி. இவர்களை விட்டகன்ற காலத்தில் நல்நிலைவு, நற்சொல், நற்செயல் என்ற மார்க்கத்தில் சத்சங்கம் பெற வேண்டும்.

தீர்ம காரியங்களைப் புரிபவன் சத்சங்கத்தில் நிற்கின்றான். மோச ஆசை யின்றி சமூகத்தில் சேவை செய்வதற்கும் இதே பலன். இடம் பொருள் ஏவலுக்குத் தக்கபடி தெய்வ ஆராதனை கைங்கர்யம் யில் ஈடுபடுவதிலும் இஃதொன்றே கருத்து. 'பரம் மார்ப்பணமஸ்துவாக் யாகம், யக்ரும், திருப்பணி இவைகளில் கலந்து கொள்ளும் காலம் சத்சங்கத்தில் கழித்ததாகும்.

சாதுக்கள் கிட்டாத காலத்தில் நற் சொல்லால் நலம்பெற வேண்டும். இவ்வாக்கு நம்முடன் நின்றால், சாதுவை அண்டிய பலன் உண்டு. வேதங்கள் ஓதுவது, கிதை துதி நாம நல்வாக்கு வழிகளைப் பாராயணம் செய்வது, வாய் விட்டு ஐப்பிப்பது, பஜனை நாம சங்கீர்த்தனத்தில் கழிப்பது, இவைகளைக் கேட்டு ஆனந்திப்பது, உண்மையைச் சொல்வது, போதிப்பது — எல்லாம் சத்சங்கத்தைத் தழுவியதேயாம்.

இவைகளுக் கெல்லாம், மேல் தூக்காய் நிற்பது நன் நிலைவு. இது மனதைத் தாக்குகிறது. இதற்கு நல்ல தோழன். சிரமமின்றி, செலவின்றிக் கிடைப்பதும் இதுவே. வெளிச் சந் நன் நிலைவு கத்தால் வந்ததைத் தனதாக்குவதும் இதுவே. இடம் விட்டு அகலத் தேவையில்லை. காய் கிழங்கு தின்று கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. பழகினால் எப்பொழுதும் கிட்டும் சுலபமான சத்சங்கம்.

கண்களால் பார்த்த, காதுகளால் கேட்ட கிரியைகளால் முடித்த சத விஷயங்களைச் சிந்தித்து நிற்கலாம். ஸ்ரவணம் செய்த நன் னூல்களின் உண்மைகளை மனனம் செய்யலாம். மனனம் மனதில் தோன்றும் ஆபாச எண்ணங்களின் காரணத்தையும், தன் பிழைகளையும் சோதித்துக் கண்டித்து நிற்கலாம். "நான் யார்?" என்று உள்ளத்தில் இடைவிடாமல் கேட்டு விசாரிக்கலாம். தேவர் நாமங்களை மனதில் இடைவிடாமல் புரட்டலாம். வெளிப் போக்கிலேயே நிற்கும் மனது, உள்முகமாகி, அலைகளின்றி அமைதி பெற்று, பிரகிருதி வேகத்தால் உண்டாகும் சம்பவங்களால் சளைக்காது, வாழ்க்கை துக்கமயமாக நிற்பதைத் தடுத்து, குறைவிலா ஆனந்தத்தில் ஈடுபடும்.

சாதகர்களுக்குச் சலபமான வழி ஒன்று உண்டு. இவர்கள் சத் குருவை அண்டி மந்திர, நாம உபதேசங்கள் பெற்றிருக்கக் கூடும். சாதாரணமாக இதை ஒரு கணக்கு, காலத் திட்டப் நமஸ்மரணம் பிரகாரம் செய்து விட்டு மிகுந்த ஓய்வைப் பல னற்ற வழியில் கழிப்பதுண்டு! முக்கியமாய் வீண் விவாதத்திலும், வம்பிலும் காலம் வீரியமாகி விடும். சத் புருஷர்கள் கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வதென்று சாக்குச் சொல்லுவார்கள். இவரிடத்திலேயே உள்ள சாது ஒருவர் இருக்கிறார். அவரே, உப தேசம் செய்யப்பட்ட நாமம், மந்திரம். இவர் வெகு அருகே இருத யத்திலேயே இருந்தாலும், சாதகர் இவரை அநேகமாய்ப் புறக்கணிக் கிறார். ஓய்வு நேரங்களி லெல்லாம், இதர சாதுக்கள் கிடைக்காத பொழுதி லெல்லாம், இந் நாமத்தை, இம் மந்திரத்தை, அன்புடன் ஜபித்துக் கொண்டிருப்பதே சத் சங்கத்தைப் பெறுவதாகும். சாத கர்களே! விழித்துக் கொள்ளுங்கள், இச் சாசுவத சத் சங்க முறைக்கு !

இன்னு மொரு எளிய வழி உண்டு. புஸ்தகத்தை நண்பனாய்க் கொள்வதைச் சாதாரணமாய்க் காண்கிறோம். காமத்தில் ஈடுபட்ட வன் அந்த ரசம் ததும்பிய 'நாவல்'களைப் படித்து நந்நூல் நலம் கெடுகிறான். சாதகரின் வழி வேறு. அவர் கள் ராமாயணம், பாகவதம், பாரதம் என்ற அருமையான புஸ்தகங்களை அண்டி நிற்பார். சக்தி யுள்ளவர்கள், உப நிஷத்துக்கள், கீதை முதலிய கிரந்தங்களைப் படிப்பார்கள். சலபமாய் நல் வழியில் காலம் கழிக்க, மகான்கள், ஞானிகள், பக்தர்களின் சரித்திரங்களையும் உபதேசங்களையும் படிக்கவும்.

இத்துடன் சாந்தி யோகம் முற்றிற்று. பல விஷயங்களை விளக்க முடிய வில்லை. சில விஷயங்களைச் சுருக்கமாகத்தான் உரைக்க முடிந்தது. மன முவந்தால் வழி கிடைக்கும். புத்தி சாந்தி மயம் உயர்ந்தால், மனிதர் சாந்தியைத்தான் நாடுவார் கள். எல்லாம் வல்ல ஈசனின் லீலை யல்லவா இச் சிருஷ்டி ! இவ் வுண்மையை அறிந்தால் சாந்தி ஏன் கிட்டாது ? சாந்தி இல்லாத வாழ்க்கை என்று கூற வழியில்லை.

இச் சாந்தி யோகத்தை வாசிப்பதில் சாந்தி யுண்டு. நினைத்து மனனம் செய்தால் சாந்தி நிலைக்கும். இத்துடன் இதுவுள்ள கிரியை களைக் கைக் கொண்டால் சாந்தி மயமாவது நிச்சயம்.

அன்றும் நின் திருஉருவம் கண்டிலேன்
இன்றும் நின் திருஉருவம் காண்கிலேன்
எவ்வுருவன் நும்பிரான் என்பார்க்கு
என்னுரைப்பேன் எவ்வுருவோ நின் உருவம் எது?

(காரைக்கால் அம்மையார்)

ஓம் சாந்திஸ் சாந்திஸ் சாந்திஹி !!

शं नो मित्रः शं वरुणः । शं नो भवत्वय्यमा ।

ஸம் நோ மித்ரஸ்ஸம்வருண: | ஸம்நோ பவத்வர்யமா |

शं न इन्द्रो बृहस्पतिः । शं नो विष्णुरुक्रमः ।

ஸம் ந இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: | ஸம்நோ விஷ்ணுருக்ரம: |

नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो । त्वमेव प्रत्यक्षं

நமோ ப்ரம்மணே | நமஸ்தே வாயோ | த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம்

ब्रह्मासि । त्वमेव प्रत्यक्षं । ब्रह्मावादिषं ।

ப்ரம்மாஸி | த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரம்மாவாதிஷம்

ऋतमवादिषं । सत्यमवादिषं । तन्मामावीत् ।

ருதமவாதிஷம் | ஸத்யமவாதிஷம் | தன்மாமாவீத் |

तद्वक्तारमावीत् । आवीन्माम् । आवीद्वक्तारम् ।

தத்வக்தாரமாவீத் | ஆவீன்மாம் | ஆவீத்வக்தாரம் |

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்திஹி ||

பொருள்

மித்திரன், வருணன், அர்யமா, இந்திரன், ப்ருஹஸ்பதி, விஷ்ணு, ருக்ரமன் இவர்களெல்லாம் எனக்கு சேஷமத்தை உண்டு பண்ணட்டும்.

ப்ரம்மணே நமஸ்கரிக்கிறேன். வாயுவை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீயே (வாயு) ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மா. நீயே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மத்தைச் சொன்னாய். தர்மத்தைச் சொன்னாய். சத்யத்தைச் சொன்னாய். அதனால் என்னைக் காப்பாற்றினாய். சொன்னவனையும் காப்பாற்றினாய். என்னைக் காப்பாற்றினாய். சொன்னவனையும் காப்பாற்றினாய்.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்திஹி: ||

SAINT ANANDAGIRI

Kali Yuga has seen a Sri Ramakrishna. Spiritual resplendence rose to perfection in Him. He shines as the Beau Ideal for the splendidous realisation of the INFINITE.

And Saint Anandagiri was the living embodiment of that Great MASTER. The Devotees forgot in close contact with Anandagiri, the Paramahamsa Sanyasin of the South. In his place stood the Personality, the Paramahamsa of Dakshineswar.

Hour after hour the Devotees have watched the Saint rolling in immeasurable ecstacy. Paroxysms of laughter alternated with outbursts of tears. And OH! what a struggle it was to witness, the return to the human unit from the Infinite Cosmic Contact!

One day the moment he crossed the threshold of a Devotee's house, He went into BHAVA. And he spoke in ringing emphasis, "I have granted the Spiritual Salvation of India today! And you will be..."

Many times did he exhort his Devotees and say:

"I have come on a special Mission and for a few individuals. Advertise me not to Society!"

The Saint entered MAHASAMADHI on 20—12—1942 at Tiruvayar. But He lives in spirit and moves about in Infinite Power! Reach Him by prayer and realise the Goal of Life!

OM! SHANTHI! SHANTHI!! SHANTHIHI!!!

